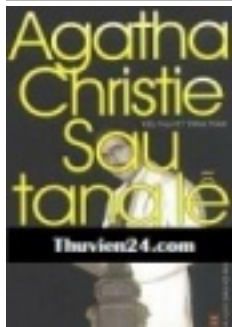

Sau Tang Lễ

Contents

Sau Tang Lễ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	17
6. Chương 6	24
7. Chương 7	28
8. Chương 8	32
9. Chương 9	37
10. Chương 10	41
11. Chương 11	44
12. Chương 12	49
13. Chương 13	52

Sau Tang Lễ

Giới thiệu

Ông già Lanscombe luẩn quẩn từ phòng này sang phòng khác kéo các cửa màn cửa sổ lên, chốc chốc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-tang-le>

1. Chương 1

Ông già Lanscombe luẩn quẩn từ phòng này sang phòng khác kéo các cửa màn cửa sổ lên, chốc chốc, ông lại ngược đôi mắt đầy nhử dò xét nhìn đường phố.

Mọi người sắp trở về từ lễ an táng.

Bây giờ Lanscombe lại đi nhanh hơn. Ngôi nhà có thật nhiều cửa sổ.

Enderby Hall là một ngôi nhà lớn thời Victoria xây dựng theo kiểu gothic. Trong căn phòng khách màu xanh, người phục vụ già ngẩng đầu ngẩng nhìn tấm chân dung treo trên hòm lò sưởi của ông chủ cũ Cornelius Abernethie, người đã cho xây dựng Enderby Hall. Chòm râu màu nâu của ông chìa về phía trước khiêu khích và một tay ông đặt lên một quả địa cầu. Tư thế ấy là do ý muốn của nhân vật hay là do sắp đặt của họa sĩ, thì chẳng ai có thể biết được. Dầu sao đi nữa thì ông già Lanscombe vẫn cho rằng Cornelius Abernethie là một người đàn ông đỉnh đạc, mạnh mẽ và trong thâm tâm Lanscomber tự thấy mình may mắn không phải làm việc trực tiếp với ông ta.

Chủ nhân của Lanscomber là ông Richard - một ông chủ tốt đã ra đi quá đột ngột. Nhưng ông ấy hình như chưa bao giờ trấn tĩnh hoàn toàn trước cái chết của con trai, Mortimer.

Vừa đi vội vàng vào phía cửa thông và vào phòng Boudoir Blanc, (phòng khách riêng của phụ nữ, màu trắng) người giúp việc vừa lắc đầu. Thật là một sự kiện khủng khiếp! Thật là một tai họa! Một chàng trai mạnh mẽ, vững chắc, có sức khỏe tốt như vậy mà đã ra đời như thế! Thật không thể tin được. Và ông Gordon nữa chứ, ông ấy đã chết trong chiến tranh! Bất hạnh không bao giờ đến một mình, ngày nay sự việc diễn ra như vậy đó. Ông chủ đã không thể chịu đựng hơn được nữa, ấy vậy mà một tuần trước ông ấy vẫn còn có vẻ hoàn toàn bình thường.

Tấm cửa màn thứ ba của phòng Boudoir Blanc không chịu lên hẳn, nó mắc lại giữa chừng. Thật ra, các lò xo đã yếu, và các tấm màn cũng vậy, chúng đã quá cũ như mọi vật ở trong ngôi nhà này.

Lanscombe không thể sửa tấm cửa màn mà không dùng đến thang. Nhưng ông sợ leo lên thang vì điều đó làm cho ông chóng mặt. Thôi hãy tạm để cái cửa màn như vậy; và lại điều đó không quan trọng bởi vì phòng Boudoir Blanc không nằm về phía trước nhà, như vậy không lo mọi người nhìn thấy cửa sổ này từ xe ô tô khi trở về sau lễ tang, hơn nữa căn phòng hiện đang bỏ trống, không ai dùng đến. Đó là một căn phòng dành cho phụ nữ, nhưng đã lâu rồi không có người phụ nữ nào sống ở Enderby Hall. Thật tiếc là Mortimer chưa bao giờ lấy vợ! Thay vì cưới một cô vợ hiền, xây dựng một gia đình và ở nhà, Mortimer luôn luôn đi xa, sang Na Uy để đi săn, đi Ê-cốt để câu cá, đến Thụy Sĩ để chơi thể thao mùa đông. Từ lâu rồi, không có cảnh một đứa trẻ chạy nhảy ở Enderby.

Ý nghĩ dẫn Lanscomber trở lại một thời mà ông nhớ rất rõ - rõ hơn cả 20 năm vừa qua.

Đối với các anh chị mình, ông Richard luôn đối xử như thể họ là con ông. Khi ông bố qua đời, Richard mới 24 tuổi. Ngay lập tức ông đã đảm nhiệm trách nhiệm chủ gia đình. Một gia đình vui vẻ, thực ra toàn trẻ con. Các cuộc cãi cọ và đánh lộn thật không thiếu và thường thiệt cho các cô chủ nhỏ. Các cô bé đáng thương thật là dững cảm! Nhất là cô Geraldine, và Cora nữa, mặc dù Cora là người bé nhất. Giờ ông Leo đã mất, cô Laura cũng đã qua đời, ông Timothy chỉ là một người tàn tật đáng thương. Cô Geraldine đã qua đời, đầu đó ở nước ngoài. Ông Gordon đã hy sinh trong chiến tranh. Mặc dù ông Gordon là anh cả, nhưng người mạnh nhất trong họ là ông Richard. Ông ấy đã sống lâu hơn tất cả, hay gần như vậy, bởi vì ông Timothy vẫn còn trong thế giới này cũng như Cora, người đã lấy gã nghệ sĩ đáng ghét ấy. Đã 25 năm rồi Lanscomber không gặp lại cô ấy. Cô rất xinh lúc cô ra đi cùng gã nghệ sĩ, nhưng cô ăn mặc rất lố lăng và đã mập lên rất nhiều đến nỗi ông đã nhận ra cô không dễ dàng gì.

- Ô, nhưng mà cô ấy, cô ấy vẫn còn nhớ đến ông.

- Ôi, Lanscombe! - Cô kêu lên sung sướng vì gặp lại người phục vụ già.

Khi mọi người đến để dự lễ tang, Lanscombe thấy họ có vẻ của những kẻ lạ mặt thảm hại!

Ngoại trừ bà Leo, bà ấy không như những người khác. Từ khi họ lấy nhau, ông bà Leo đã thường xuyên đến Enderby Hall ở một thời gian. Bà ấy là một người đàn bà thực sự, một người đàn bà tử tế. Sinh thời ông chủ quý bà ấy lắm.

Lanscombe giật mình. Ôi, sao mình lại mơ tưởng về ngày xưa trong khi có bao nhiêu việc phải làm.

Khi Lanscombe vừa bước vào cửa bếp, ông đã bị Marjorie cà khịa. Marjorie là người làm bếp, một cô gái 27 tuổi. Cô ta là một nỗi thất vọng của Lanscombe, vì theo ông, ở cô ta không hề có một tư chất gì của

một người đầu bếp giỏi. Đôi khi cô ta gọi ngôi nhà là “làng cổ” và thường than phiền rằng bếp, kho bếp và phòng chuẩn bị đồ ăn quá rộng (1), than phiền về diện tích quá rộng của khu bếp, nói rằng cô ta phải mất một giờ mới đi hết một vòng bếp. Cô ta ở Enderby Hall từ hai năm nay và được ở lại chỉ vì ông Abernethie rất thích các món ăn cô làm.

Ngồi trên bàn, Janet đang uống trà; đó là một người giúp việc đã đứng tuổi, mặc dù thường mâu thuẫn với Lanscombe, bà cũng đồng ý với ông khi phê phán thể hệ trẻ mà Marjorie là hiện thân tiêu biểu. Một nhân vật thứ tư, người phụ vụ cuối cùng, vừa vào, bà Jacks, bà ta rất thích cách tổ chức của tang lễ này.

- Thật là tuyệt - vừa rót cho mình một chén trà bà ta vừa nói với một tiếng sụt sịt rất hợp với hoàn cảnh. Mười chín xe ô tô, nhà thờ đầy người và linh mục cử lễ một cách tuyệt vời. Thật là một ngày tuyệt vời cho một buổi lễ như vậy!

Đột nhiên có tiếng còi từ ngoài vọng vào, rồi tiếng xe ô tô chạy trên lối đi. Bà Jacks đặt chén trà xuống và kêu lên:

- Họ đã về rồi!

Từng chiếc một, các xe leo lên lối đi. Những người mặc đồ đen bước xuống và ngấp ngừng đi qua đại sảnh vào phòng khách. Trong vỉ thép của lò một ngọn lửa nhỏ đang cháy để chống lại cái lạnh đầu mùa của những ngày mùa thu này và để sưởi ấm những người đến dự lễ tang của Richard Abernethie.

Lanscombe bước vào phòng, mang theo một khay bạc. Ông mời mỗi người một ly vang Jerez.

Ông Entwistle, người lớn tuổi nhất trong những hội viên của văn phòng “Bollard, Entwistle, Entwistle và Bollard s” đang đứng quay lưng về phía lò sưởi. Ông nhận ly Jerez và nhìn mọi người với cái nhìn sắc sảo của một người có địa vị. Vì không biết hết những người có mặt, ông chuẩn bị để sắp xếp mọi người theo vai vế; các cuộc giới thiệu trước lễ tang đã không được cụ thể và thường là không trực tiếp.

Ông quan sát ông già Lanscombe trước tiên. “Hán đang run kìa, gã tội nghiệp! Tôi sẽ không ngạc nhiên rằng hán đã gần 90! Lão già này quả là một đầy tớ trung thành; thật hiếm có đầy tớ như vậy ngày nay. Một thời đại đáng buồn! Richard đáng thương đã đúng khi hán quyết định ra đi sớm!”

Bởi vì, đối với ông Entwistle, bảy mươi hai tuổi, thì Richard Abernethie mất ở tuổi sáu mươi tám là quá sớm. Ông Entwistle đã già từ công việc từ hai năm nay, nhưng điều đó không ngăn cản ông đến vùng miền Bắc nước Anh này với cương vị là người thi hành di chúc của người đã mất, khách hàng lâu năm nhất của ông.

Sau đó ông nghĩ đến những quy định của di chúc và, lại một lần nữa ông quan sát mọi người.

Trước tiên, bà Helen, phu nhân của ông Leo. Ông biết bà rất rõ. Đó là một phụ nữ rất quyết rũ mà ông rất có cảm tình và tôn trọng. Ông nhìn bà một cách có thiện cảm. Màu đen rất hợp với bà và bà vẫn giữ được những đường nét cân đối của mình. Trên khuôn mặt bà, Entwistle rất thích những đường nét đẹp của bà như đôi mắt màu xanh biếc và cách bà chải tóc xuống hai bên thái dương.

Helen bao nhiêu tuổi rồi nhỉ? Năm mươi một, có thể là năm mươi hai? Entwistle ngạc nhiên vì bà đã không đi bước nữa sau khi bà Leo qua đời. Đầy quyến rũ, bà đã tạo nên với chồng bà một cặp rất hòa hợp.

Đôi mắt của Entwistle nhìn sang bà Timothy. Ông chưa bao giờ biết rõ về bà ta cả. Không, màu đen không hợp với bà ta. Một bộ thể thao cỡ lớn có thể sẽ phù hợp hơn với người phụ nữ vừa có thể chăm sóc chồng vừa chăm sóc bản thân thậm chí hơi quá này. Có phải thực sự là ông Timothy rất ốm yếu? Entwistle cho rằng đó chỉ là một gã mắc bệnh tưởng. Vả lại, đó cũng là ý kiến của Richard Abernethie.

“Tôi bị yếu phổi từ nhỏ”, Timothy thường nói như vậy. Nhưng đó gần như là tất cả những gì mà hán có thể coi là bệnh rồi, Entwistle nghĩ và chuyển sang quan sát George Crossfield, con trai của Laura.

Người đàn ông mà Laura đã cưới làm chồng là một kẻ mờ ám, người ta biết rất ít về hán. Hán tự giới thiệu là một nhà môi giới chính khoán. Con trai họ, George, làm việc cho một văn phòng luật sư tiếng tăm đáng ngờ. Một gã điển trai nhưng không biết tính tình thế nào. Mẹ gã, không biết gì về tài chính, quản lý tài sản gia đình tới đến mức khi bà qua đời cách đây năm năm, hầu như chẳng còn gì để lại cho gã cả.

Ông Entwhistle tiếp tục theo đuổi công việc dò xét của mình. Những người phụ nữ trẻ này là ai vậy nhỉ? A, cô gái đang đắm mình trong việc ngắm nhìn những bông hoa giả trên một cái bàn đá xanh này là Rosamund, con gái của Geraldine. Một cô gái trông dễ thương, thậm chí đẹp, mặc dù khuôn mặt hơi có vẻ ngớ ngẩn. Cô là diễn viên kịch và đã cưới một anh chàng, cũng là diễn viên, cũng điển trai và cũng chắc hẳn là ngu ngốc và đầy tính xấu, diễn viên là như vậy mà. Ông Entwhistle có một vài định kiến đối với nghề này. Anh ta xuất thân từ đâu và trình độ hiểu biết của anh ta ra sao? Ông vừa tự hỏi vừa ném một cái nhìn coi thường về phía Michael Shane với bộ tóc vàng không còn mấy quyến rũ.

Và đây là Suzan, con gái của Gordon: có cá tính hơn Rosamund, thành công hơn trong diễn kịch. Cô đang ngồi rất gần ông Entwhistle và ông này đang ngắm cô rất chăm chú. Tóc đen, mắt xám hung, gần như có ánh vàng, miệng vẽ hờn dỗi, hấp dẫn. Bên cạnh cô là người đàn ông mà cô mới cưới mới đây: theo như những gì mà Entwhistle đã được biết thì đó là một phụ tá được sĩ.

Ông Entwhistle kết thúc cuộc thẩm tra của mình bằng Cora Lansquenet, người sinh sau cùng trong số anh em Abernethie. Mẹ cô đã gần năm tuổi khi cô ra đời. Người đàn bà tội nghiệp ấy đã không sống qua nổi lần sinh đẻ thứ mười này. Ba trong số các con bà đã mất rất sớm. Cô bé Cora trở thành mối quan tâm chung của cả gia đình. Các anh chị của cô luôn rất tử tế với cô. Không xinh lắm, cao lêu nghêu, hay tán tỉnh lung tung, không ai nghĩ rằng cô có thể lấy chồng.

Rồi cô gặp Pierre Lansquenet tại một trường học vẽ. Rồi một ngày, cô tuyên bố với mọi người ý định cưới chàng nghệ sĩ của cô.

Richard đã phản đối kịch liệt, ngay từ đầu ông đã không thích chàng trai và cho rằng đó là một kẻ hám của hồi môn. Nhưng trong khi ông còn đang tìm hiểu về anh chàng thì Cora đã lĩnh đi cùng người yêu và cưới anh ta. Họ sống ở Cornouailles và ở Bretagne. Pierre Lansquenet là một họa sĩ tầm thường và thậm chí còn là một người chồng tồi. Điều đó cũng không ngăn cản được Cora gắn bó với anh ta và không tha thứ cho gia đình vì thái độ của họ đối với Pierre. Vì là một người hào phóng, Richard đã cho họ một khoản trợ cấp, thêm vào những gì mà họ đã có, giúp họ duy trì cuộc sống. Entwhistle tự hỏi chẳng biết Pierre Lansquenet đã bao giờ kiếm được một đồng tiền nào chưa? Cora đã trở thành bà góa 12 năm nay rồi, hoặc hơn thế nữa. Trong ngày tang tóc hôm nay, cô chẳng hề thể hiện một sự đau đớn quá mức. Cũng phải nói rằng Cora chưa bao giờ biết giả vờ.

Lanscombe lại xuất hiện và nói với một giọng trầm, nhỏ:

- Bữa trưa đã sẵn sàng.

(1) Nhà bếp của các gia đình lớn châu Âu thường được chia làm 3 phần, một ngăn kho để đồ, một ngăn để nấu ăn và một ngăn bàn để chuẩn bị đồ ăn trước khi phục vụ.

2. Chương 2

Sau món nước dùng gà tuyệt hảo và nhiều thịt nguội cùng với rượu vang Chablis hảo hạng, không khí lễ tang đã hoàn toàn biến mất. Thực ra, chẳng có ai đau khổ quá mức, cũng chẳng có ai trong số họ có quan hệ thật thân thiết với người đã mất. Thái độ chung là phù hợp với hoàn cảnh - ngoại trừ Cora vui vẻ ra mặt - và phép lịch sự vẫn được tôn trọng cho đến giờ, người ta cảm thấy là cuộc nói chuyện đã có thể bớt đi phần trịnh trọng. Ông Entwhistle là người đầu tiên khuyến khích mọi người theo chiều hướng này. Ông có kinh nghiệm với những lễ tang và biết phải phân bổ thời gian như thế nào trong những buổi lễ như thế này.

Bữa ăn kết thúc, Lanscombe thông báo rằng cà phê sẽ được mang vào trong thư viện. Đã đến lúc, “nói chuyện công việc”. tức là nói chuyện về di chúc. Thư viện, với các dãy kệ đầy sách và các riđô nhung đỏ, có vẻ là một chỗ định trước cho việc này. Lanscombe rót cà phê rồi đi ra và đóng cửa lại sau lưng.

Sau vài câu chuyện rời rạc, mọi người rụt rè nhìn ông Entwhistle, ông này nhìn đồng hồ và tuyên bố:

- Tôi phải bắt đầu cho kịp chuyến tàu 3 giờ 30 phút.

Những người khác cũng đi tàu như ông.

- Như các vị cũng biết đấy - ông Entwhistle bắt đầu - tôi là người thi hành di chúc của ông Richard Abernethie.

- Thật vậy sao? - Cora Lansquenet cắt ngang một cách gay gắt. Ông ấy đã để lại cho tôi cái gì đó chẳng?

Đây không phải là lần đầu tiên Entwistle nhận thấy rằng Cora có tính xấu là nói không cần phải để ý đến ai. Ông hướng về phía bà một cái nhìn nghiêm khắc và trả lời:

- Cho tới một năm trước đây, di chúc của Abernethie rất đơn giản. Trừ một vài khoản nhỏ khác, ông ấy dự tính để lại toàn bộ tài sản của mình cho con trai Mortimer.

- Mortimer đáng thương - Cora lại cắt ngang một lần nữa - thực sự tôi nghĩ rằng bệnh viêm tủy xám mà anh ta đã phải chịu đựng là một điều khủng khiếp.

- Cái chết bi thảm của Mortimer - nhà diễn giả tiếp tục - đã đến một cách đột ngột, tàn nhẫn và đã là một cú sốc ghê gớm đối với Richard. Ông ấy đã mất nhiều tháng mới gượng dậy được. Và khi đó tôi đã khuyên ông ấy nên xem lại các quy định của di chúc.

Bà Maude Abernethie, vợ Timothy, lên tiếng với giọng trầm:

- Điều gì sẽ xảy ra nếu ông ấy đã không thay đổi di chúc? Tài sản của ông ấy sẽ được di tặng lại cho Timothy chẳng, với cương vị là người họ hàng gần nhất?

Ông Entwistle mở miệng định thuyết trình về vấn đề người họ hàng gần nhất, nhưng ông đã thay đổi ý định và tiếp tục một cách khô khan hơi sảng:

- Theo lời khuyên của tôi, Richard đã viết lại di chúc. Nhưng trước tiên ông ấy đã muốn tìm hiểu thêm về thể hệ trẻ.

- Vậy là ông ấy đã thử thách chúng ta, Suzan kêu to và phá lên cười. Trước tiên George, sau đó Greg(1) và tôi, rồi Rosamund và Micheal.

Bộ mặt gầy guộc của Gregory Banks ửng đỏ. Anh ta nói xằng:

- Suzan! Chúng ta có thể nói như vậy được chẳng, thử thách?

- Nhưng mà đúng ông ấy muốn nói như vậy mà, phải không ông Entwistle?

- Ông ấy có để lại gì cho tôi không? - Cora lại hỏi.

Ông Entwistle khẽ ho và tiếp tục:

- Tôi đề nghị gửi cho mỗi vị một bản sao của di chúc. Tất nhiên tôi có thể đọc cho các vị toàn bộ di chúc ngay bây giờ, nhưng tôi e rằng ngôn ngữ luật của văn bản này hơi khó hiểu đối với nhiều người. Một cách ngắn gọn, di chúc có thể tóm tắt lại như sau: “Sau một vài di tặng nhỏ và một khoản quan trọng dành cho Lanscombe dưới dạng trợ cấp hàng năm trọn đời, toàn bộ tài sản sẽ được chia đều thành sáu phần. Bốn phần chia cho em trai Timothy, cháu trai George Crossfield, các cháu gái Suzan Banks và Rosamund Shane. Hai phần còn lại sẽ được đầu tư và lợi tức sẽ được dùng làm trợ cấp trọn đời cho bà Helen Abernethie, vợ góa của Leo Abernethie, và cho em gái, bà Cora Lansquenet. Sau khi hai người này qua đời, vốn đầu tư sẽ được chia đều cho bốn người thừa kế kia hoặc con cháu họ.”

- Tử tế thật! Cora nói, giọng dò hỏi. Một khoản lợi tức? Bao nhiêu?

- Có thể là khoảng 3 hoặc 4 nghìn bảng mỗi năm.

- Tuyệt! - Cora kêu lên. Tôi sẽ đi Capri!

Helen Abernethie nói lời cảm ơn của mình với một giọng nhẹ nhàng:

- Richard thật là tốt bụng và hào phóng. Tôi vẫn luôn quý trọng tình cảm mà ông ấy dành cho tôi.

- Sinh thời ông ấy rất quý bà - ông Entwistle đồng tính. Leo là người ông ấy quý nhất và sau khi chồng bà qua đời Richard rất vui mỗi khi bà đến thăm.

- Giá mà tôi biết ông ấy ốm nặng đến vậy - Helen tiếp tục với chút hối hận trong giọng nói. Tôi đã ít gặp ông ấy trước khi ông ấy qua đời và mặc dù tôi biết bệnh của ông ấy, tôi không ngờ rằng lại trầm trọng đến thế.

- Bệnh đã nặng từ lâu - ông Entwhistle nói. Nhưng Richard không muốn nói tới điều đó và tôi tin chắc rằng chẳng ai ngờ tới kết cục đột ngột đến như vậy. Tôi được biết rằng ông bác sĩ là người đầu tiên bị bất ngờ.

- “Đột tử, tại nhà của mình...” người ta đã viết như thế trên báo.

Cora vừa nói vừa khẽ lắc đầu.

- Tôi đã tự hỏi, vậy thì...

- Đó là một cú sốc đối với tất cả chúng ta - Maude Abernethie lên tiếng - Ông Timothy tội nghiệp đã rất xúc động. Ông ấy không ngừng lẩm bẩm: “Thật đột ngột, thật đột ngột.”

- Thực ra, sự việc đã được im đi một cách êm thấm, đúng vậy không? - Cora lại lên tiếng, gây chú ý.

Mọi con mắt đổ dồn về phía cô.

- Nhưng tôi cũng nghĩ rằng các vị đã có lý, hoàn toàn có lý - Cora thản nhiên tiếp tục - Tôi muốn nói rằng... thực ra điều đó là không cần thiết... tại sao lại công bố điều đó ra chứ? Câu chuyện này không được để lộ ra ngoài gia đình.

Những gương mặt đang nhìn vào cô ngày càng trở nên hoang mang.

Và cuối cùng ông Entwhistle lên tiếng:

- Thực tình, tôi e rằng không hoàn toàn hiểu điều mà cô muốn nói tới.

Cora Lansquenet nhìn xung quanh, vẻ ngạc nhiên lộ rõ trong mắt. Cô nghiêng đầu sang một bên, như một con chim:

- Ông ấy đã bị giết, chẳng phải vậy sao? Chú thích(1) Tên gọi thân mật của Gregory

3. Chương 3

Trên tàu trở về London, ngồi trong góc một khoang hạng nhất, ông Entwhistle cảm thấy khó chịu khi nghĩ về cuộc đối thoại tiếp theo nhận xét đại đột của Cora Lansquenet.

“Thật vậy sao Cora!” - Maude kêu lên. “Ồ, cô Cora thân mến” - George nói. Một người khác lại hỏi: “Cô muốn nói gì vậy?”

Lúc bấy giờ Cora Lansquenet, bối rối, nói vài câu lộn xộn:

-Ồ, tôi lấy làm tiếc... tôi không muốn... ồ, đúng là tôi đã làm một điều nực cười. Tôi biết không phải là như vậy nhưng cái chết này đã quá đột ngột... Tôi xin mọi người hãy quên điều tôi vừa nói đi... Tôi biết là tôi hay nói tầm bậy...

Từ lúc đó trở đi, sự xúc động chung đã tiêu tan đi. Mọi người bàn bạc về những đồ dùng cá nhân của Richard. Quyết định cuối cùng là ngôi nhà và những gì trong đó sẽ được rao bán.

Câu nói hớ đáng tiếc của Cora có vẻ đã bị quên. Cora Lansquenet, nếu như không là bất bình thường, hẳn phải là ngây thơ đến mức khó chịu. Ở tuổi 19 điều đó không quan trọng lắm, thái độ trẻ con bất trị của cô có thể chấp nhận được cho đến tuổi ấy. Nhưng một đứa trẻ bất trị xấp xỉ tuổi 50 thì là người quá vô ý. Bình thường người ta không thể buột ra những sự thật không phải lúc như vậy.

Lại một lần nữa, dòng suy nghĩ của ông Entwhistle bị gián đoạn bởi hai chữ sự thật này. Bởi một lý do đơn giản: đó là trung tâm của sự bối rối cực độ mà câu hỏi ngây thơ của Cora đã gây ra trong cuộc họp gia đình. Mặc dù cô Cora béo tròn 49 tuổi chẳng giống cô gái cao lêu đêu ngày xưa là bao nhưng một số nét của tính cách cô ấy thì đã không mấy thay đổi; như là kiểu nghiêng nghiêng đầu như một con chim mỗi khi cô nói một điều xúc phạm như nhận xét về trạng thái đầy đà của cô làm bếp: “Mollie không thể đến gần bàn làm bếp được nữa, bụng của cô ta lớn quá. Tôi không hiểu tại sao cô ấy lại béo đến mức ấy.”

Ông Entwhistle gắng tự phân tích sau hơn nửa cái cảm giác khó chịu của mình. “Cái chết này quá đột ngột...”, Cora đã nói như vậy để thanh minh.

Quả vậy, ở một mức độ nào đó thì cái chết của Richard có thể được coi là đột ngột. Ông Entwistle đã nói chuyện với ông bác sĩ và với chính Richard về tình trạng sức khỏe của ông này. Ông bác sĩ đã nói xa xôi rằng bệnh nhân của ông ta sẽ không sống được lâu; nếu giữ gìn cẩn thận thì có thể sống được hai hay ba năm nữa, thậm chí hơn nữa nhưng khả năng này không nhiều. Nhưng đã sao thì người thầy thuốc cũng đã không ngờ tới một cái chết sớm như vậy.

Vậy là ông bác sĩ đã nhầm. Nhưng thực tình các bác sĩ không thể biết trước được mọi phản ứng riêng của từng bệnh nhân. Người ta đã thấy những người đã hoàn toàn hết hy vọng lại trở lại khỏe mạnh, trong khi có những người qua đời trong lúc có vẻ đang bình phục, việc chữa trị có vẻ đang tiến triển tốt.

Về phần Richard Abernethie, mặc dù còn khỏe mạnh nhưng chẳng còn gì níu kéo ông lại với cuộc sống này nữa. Sáu tháng trước, con trai duy nhất còn lại của ông ấy, Mortimer, đã mắc chứng bại liệt và qua đời tám ngày sau đó. Cái chết này làm cho ông đau hơn nữa vì chàng trai Mortimer khỏe mạnh, đầy sức sống và say mê thể thao. thuộc những người mà người ta cho rằng không bao giờ biết ốm dù chỉ một ngày. Anh ấy chuẩn bị đính hôn với một cô gái rất đẹp và ông bố đã đặt nhiều hy vọng vào đứa con trai yêu vẫn làm ông hài lòng này.

Richard Abernethie, sau cái chết bi thảm của Mortimer, trở thành đơn độc, không có cả một đứa cháu trai, chẳng có ai nối dõi dòng họ Abernethie và đứng đầu một tài sản kèch sù và nhiều việc kinh doanh mà Richard vẫn đích thân cai quản. Ai sẽ thay thế ông bây giờ?

Ông Entwistle biết rằng điểm này đã làm Richard suy nghĩ rất nhiều: em trai ông - người em trai duy nhất còn sống - là một người gần như tàn tật. Chỉ còn thể hệ trẻ. Mặc dù Richard không nói gì với ông, ông Entwistle dám chắc rằng bạn ông đã có ý định chọn một người thừa kế duy nhất. Ít ra ông cũng biết rằng từ sáu tháng trước khi chết Richard đã lần lượt mời đến gặp mình cháu trai George, cháu gái Suzan và chồng cô Gregory Banks, cháu gái Rosamund và chồng là Michael Shane, em dâu Helen Abernethie, vợ góa của ông Leo. Nhưng ông Entwistle nghĩ rằng Richard đã có ý muốn chọn người thừa kế duy nhất của mình trong số ba người đầu tiên. Helen Abernethie hẳn là chỉ được mời đến bởi quý mến hoặc để hỏi ý kiến vì Richard vẫn luôn đánh giá cao em dâu mình đặc biệt bởi sự sáng suốt, tính thực tế và khả năng phán đoán, đánh giá đúng đắn của bà. Ông Entwistle còn nhớ rằng Richard đã đến thăm và ở một thời gian ngắn tại nhà em trai Timothy.

Và kết quả của những cuộc gặp gỡ ấy là bản di chúc mà ông Entwistle đang mang trong cặp của mình. Tài sản được chia ra thành những phần hoàn toàn bằng nhau, chứng tỏ Richard đã bị thất vọng về cháu trai và các cháu gái với chồng của họ.

Ông Entwistle được biết là Richard đã không mời em gái út Cora. Nhưng ông nhớ rằng Cora đã buột miệng nói: “Nhưng, theo những gì mà ông ấy đã nói, tôi nghĩ rằng...”

Vậy thì Richard đã nói gì? Và khi nào ông ấy đã nói điều đó? Nếu Cora đã không đến Enderby Hall thì tức là Richard đã đến thăm cô ấy tại nhà cô ở làng Bershire. Hay là Cora đã muốn ám chỉ điều gì đó mà Richard đã nói hoặc viết cho cô?

Ông Entwistle cau mày. Rõ ràng là Cora không phải là một người ngớ ngẩn. Rất có thể là cô đã hiểu sai một câu nói nào đó và sau đó diễn giải sai. Nhưng nhà luật gia vẫn muốn biết câu nói đó là gì.

Ông chưa muốn đến đề nghị Cora giải thích. Bây giờ chưa phải lúc. Tốt hơn hết là không làm ra vẻ quan tâm đến chuyện đó. Nghĩ vậy nhưng ông Entwistle vẫn tự hỏi điều gì đã làm cho Cora đặt ra câu hỏi ngông cuồng ấy.

“Nhưng ông ấy đã bị giết, chẳng phải vậy sao?” *** Trong một khoang hạng ba, xa hơn về phía đuôi tàu, Gregory Banks nói với vợ:

- Rõ ràng là bà cô của em thật là đàn độn!

- Cô Cora? Vâng, em tin rằng cô ấy vẫn hơi ngớ ngẩn từ xưa.

George Crossfield, ngồi trên ghế trước mặt, lên tiếng:

- Chúng ta phản ngăn không cho cô ấy nói ra những điều đại đột như vậy nữa. Vì điều đó có thể làm cho người ta hiểu lầm.

Rosamund Shane, đang tô vành môi hình trái tim của mình, thì thầm:

- Tôi nghĩ rằng chẳng ai để ý đến những lời nói của mụ phù thủy ấy.
- Dầu sao thì tôi cũng thấy cần phải ngăn cô ấy nói lung tung - George nhắc lại.
- Được rồi ông anh họ thân mến ạ - Rosamund vừa nói vừa cắt thổi son và tự ngắm khuôn mặt mình trong gương một cách hài lòng - vậy thì anh hãy ngăn cản cô ấy đi!

Chồng của Rosamund can thiệp một cách đột ngột:

- Tôi đồng ý với George. Bởi gây ra những chuyện bép xép là một điều quá dễ dàng.
- Và khi nào thì điều đó sẽ xảy ra? - Rosamund mỉm cười và nụ cười làm hai mép của vành môi trái tim của cô cong lên - Có thể là sẽ thú vị đấy!
- Thú vị?

Bốn người cùng kêu lên một lượt.

- Một vụ giết người trong gia đình, sẽ thật là kỳ thú đấy. - Rosamund tiếp tục.

Gregory Banks nghĩ thầm cô em họ của Suzan, không kể đến thân thể khiêu gợi của cô ta, có một vài nét giống với bà cô Cora. Những lời mà cô ta lại nói sau đó càng khẳng định thêm cảm giác này:

- Nếu như ông ấy đã bị giết thật, cô tiếp tục, các vị sẽ nghĩ rằng ai đã làm điều đó?

Cô đi đi lại lại trong khoang tàu với vẻ suy nghĩ.

- Cái chết của ông ấy đã có lợi cho tất cả chúng ta. Michael và tôi đang thiếu tiền. Người ta đã đề nghị Mick (1) một vai diễn khá hay trong một tập kịch Sansborn nếu anh ấy có khả năng tài chính để chờ... Vậy là chúng tôi đã giải quyết được vấn đề ấy và thậm chí chúng tôi còn có thể đầu tư cho vở diễn nếu chúng tôi muốn. Mặt khác, có một vở kịch với một vai diễn rất tuyệt...

Nhưng không ai để ý đến những bàn luận của Rosamund. Mỗi người đang nghĩ về tương lai gần của chính bản thân mình.

“Lấy phần mình được hưởng rồi ra đi, George nghĩ. Giờ tôi có thể trả nợ và chẳng ai biết rằng chỉ thiếu tí nữa là mình tôi.”

Gregory ngả người trên ghế, mắt nhắm mơ màng: “Đời khốn khổ đã kết thúc.”

Suzan nói với một giọng rõ ràng và hơi tàn nhẫn:

- Tất nhiên là tôi lấy làm tiếc cho bác Richard tội nghiệp. Nhưng ông ấy đã rất già rồi, Motimer thì đã chết, chẳng còn gì giữ ông ấy lại với cuộc sống này nữa. Tốt hơn hết là ông ấy ra đi như vậy, đơn giản, tự nhiên.

Cái nhìn tàn nhẫn và tự tin của Suzan dịu đi khi gặp khuôn mặt suy nghĩ của chồng cô. Cô rất yêu chồng và có cảm giác rằng Gregory không yêu cô bằng cô yêu anh ta, và ý nghĩ ấy chỉ làm tăng thêm đam mê của cô thôi. Greg thuộc về cô, cô sẵn sàng làm tất cả vì anh ta. Tất cả không từ thứ gì... *** Maude Abernethie đang thay đồ chuẩn bị ăn tối, bà đã quyết định ngủ lại qua đêm ở Enderby Hall. Bà đang tự hỏi có nên nhận ở lại lâu hơn để giúp Helen trong công việc dọn dẹp và phân loại các đồ dùng, đồ dùng cá nhân của Richard, thư từ. Những giấy tờ quan trọng, bà nghĩ., có lẽ ông Entwistle đã mang đi rồi. Nhưng bà cũng không thể nán lại lâu. Ông Timothy rất cáu mỗi khi bà vắng nhà. Bà hy vọng rằng ông sẽ không quá bất bình, không quá thất vọng về bản di chúc. Bà biết rằng ông trông chờ Richard để lại cho ông quyền điều hành thế hệ trẻ. Đúng thế, bà lo rằng chồng bà sẽ phật ý; những điều phiền lòng thường không tốt đối với sức khỏe của ông ấy và làm cho ông ấy trở nên không biết điều và làm những điều phi lý. Đôi khi, ông mất hoàn toàn ý thức về liều lượng, chừng mực... Maude tự nhủ có lẽ phải nói điều đó với bác sĩ Barton. Timothy rất giận dữ mỗi khi bà định đầu lọ thuốc ngủ đi vì ông đã dùng quá nhiều thời gian này. Để lọ thuốc này gần ông có thể nguy hiểm. Trong trạng thái nửa thức nửa ngủ, người ta có thể quên là đã uống thuốc và vì thế lại uống nữa. Điều gì sẽ xảy ra trong trường hợp này?

Maude Aberbethie thở dài. Rồi gương mặt bà chợt sáng bừng lên: “Dầu sao thì cuộc sống cũng sẽ trở nên dễ dàng hơn từ nay. Cái vườn chẳng hạn...” *** Trong phòng khách màu xanh, Helen Abernethie ngồi bên cạnh lò sưởi đợi Maude xuống dùng bữa tối.

Bà nhìn xung quanh, căn phòng gọi là cho bà thời mà bà, Leo và những người khác đã sống ở đây.

Bà tự hỏi ai sẽ mua Enderby? Liệu nó có bị biến thành khách sạn, viện nghiên cứu hay nhà ở trọ cho thanh niên hay không? Rồi bà dứt khoát xua đuổi những ý nghĩ buồn này. Tốt hơn hết là bà phải nghĩ đến những vấn đề của chính mình, đến bạn bè của mình, đến lợi ích của mình. Đúng thế, lợi ích của bà. Với khoản tiền mà Richard để lại cho bà, bà có thể giữ và bảo quản tòa villa mà bà có ở Chypre và thực hiện những dự định của bà.

Thời gian gần đây bà gặp phải và khó khăn tài chính. Giờ đây, nhờ tiền của Richard, những vấn đề này sẽ được giải quyết.

Richard tội nghiệp! Nhưng cũng đã là một may mắn cho ông khi ông ra đi như thế, đột ngột trong giấc ngủ, ngày 22 ấy. Cái cô Cora thì thật là người lố lăng! Lại ngờ nghệch nữa chứ. Tội nghiệp! Suy cho cùng thì đó chẳng phải là lỗi của cô ấy, và lại cô ấy cũng đáng thương, vợ phải người chồng không tốt.

Đôi mắt bà nhìn chòng chọc vào những bông hoa giả trên cái bàn tròn bằng đá xanh. Nhưng bà không nhìn thấy những bông hoa ấy. Bà đang nhớ lại lúc sáng, Cora đã đứng đó, và những người khác ngồi đây, đợi giờ đi đến nhà thờ. Cora đã nhớ lại những kỷ niệm xưa và tỏ vẻ vui mừng được trở về nhà của mình thời trẻ, vui đến nỗi dường như cô đã quên mất lý do của cửa họp gia đình này.

“Nhưng có lẽ, Helen nghĩ, cô ấy là người ít có vẻ đạo đức giả nhất...”

Cora chưa bao giờ là người tôn trọng tập tục. Câu hỏi “Nhưng ông ấy đã bị giết, chẳng phải vậy sao?” đã chứng minh điều đó.

Xung quanh, tất cả mọi người đều nhìn cô, ngạc nhiên, choáng váng. Mỗi người một sắc mặt khác nhau.

Và đột nhiên, trong khi nhớ lại chi tiết cảnh tượng ấy. Helen nhú mày... Có điều gì đó bất bình thường trong bức tranh này.

Điều gì?... Ai?... Hay một vẽ khác thường nào đó trên gương mặt ai đó? Hay là cái gì đó - diễn tả sao bây giờ nhỉ? - cái gì đó đã không ở đúng vị trí của nó?...

Bà không biết nữa... bà không thể nào xác định được cái bất bình thường... nhưng chắc chắn có gì đó, đâu đó không bình thường. *** Trong lúc đó, ở quầy ăn của nhà ga Swindon, một phụ nữ mặc váy tang đen có điểm vòng hoa đen đang ăn bánh xốp, uống trà và nghĩ về các dự định tương lai. Bà không có một chút linh tính nào về tai họa đang đến gần. Bà đang hạnh phúc.

Đi bằng tàu chợ hiển nhiên là sẽ rất mệt. Người ta có thể đến Lytchett St-Mary dễ dàng hơn và không đắt hơn mấy bằng đường đi qua Lodon. Nhưng nếu đi đường ấy bà sẽ phải đi chung đường với người nhà, sẽ buộc phải nói chuyện luôn miệng và điều đó sẽ làm phiền bà rất nhiều. Không, bà muốn tránh tàu đi London.

Bánh xốp ở đây thật là tuyệt. Một đám tang có thể làm cho người ta đói đến mức không tưởng tượng được.

“Con người thật là tầm thường và đạo đức giả! Hãy nhìn những bộ mặt ấy khi tôi nói về vụ ám sát, và thái độ mà họ đã xoi mói tôi nữa chứ! Nhưng mà thôi, tôi đã nói điều tôi cần phải nói.” Bà gật đầu về hải lòng.

Người đàn bà mặc đồ tang liếc nhìn đồng hồ của nhà ga. Trong một khoảnh khắc nhỏ bà ngồi đó, mơ tưởng đến tương lai đang mở ra trước mắt bà... và bà nở một nụ cười trẻ thơ hạnh phúc.

Vậy là cuối cùng bà có thể vui chơi thỏa chí. Bà đi về phía tàu chợ, đầy dự định trong đầu. Chú thích(1) Tên gọi thâm mật của Michael.

4. Chương 4

Ông Entwistle vừa qua một đêm không yên bình. Buổi sáng, cảm thấy mệt mỏi, khó ở nên ông nằm nghỉ trên giường.

Em gái ông, người làm quản gia cho ông, mang đến bên giường cho ông bữa sáng trên một cái mâm nhỏ và bắt đầu giảng giải cho ông rằng ở tuổi và với sức khỏe mong manh của ông thì đi đến tận vùng miền Bắc nước Anh là một sai lầm. Để trả lời, ông Entwistle nói một cách đơn giản là Richard Abernethie là một người bạn lâu năm của ông.

- Những đám tang! - Bà em gái kêu lên giọng trách móc. Những buổi lễ như vậy rất có hại cho những người ở tuổi anh. Nếu anh không thể tự ý giữ gìn hơn thì cuối cùng anh cũng sẽ lại ra đi đột ngột như quý ông Abernethie mà tình bạn với ông ấy anh coi trọng đến vậy.

Cái từ đột ngột làm ông Entwistle rùng mình và từ bỏ ý định đối đáp với em gái.

Ông biết rõ tại sao ông lại giết mình khi nghe thấy cái từ đột ngột ấy.

Cora Lansquenet! Giả định của bà ấy là hoàn toàn không có cơ sở nhưng ông cũng muốn biết điều gì đã xui khiến bà ấy nói ra một điều như vậy. Ông quyết định dứt khoát sẽ đến Lytchett St-Mary thăm Cora. Ông nghĩ mình có thể viện cớ một việc gì đó liên quan đến việc hợp thức hóa di chúc, một chữ ký chẳng hạn, không nên làm cho bà ta thấy rằng câu nói ngu ngốc của bà ta đã làm mình chú ý. Ông quyết định sẽ rất sớm đến gặp bà ta.

Ăn sáng xong, ông ngả người trên giường và đọc tờ Times. Việc đọc báo làm cho ông cảm thấy dễ chịu.

Khoảng 6 giờ tối hôm ấy, có tiếng chuông điện thoại. Ông nhấc máy và ở đầu dây bên kia là tiếng của ông James Parrott - thành viên thứ hai của văn phòng “Bollard, Entwistle, Entwistle và Bollard s”

- Này Entwistle, tôi vừa nhận một cú điện thoại của cảnh sát, từ một làng tên là Lytchett St-Mary. Họ nói về một bà Cora Lansquenet nào đó. Đó chẳng phải là một trong những người thừa kế tài sản của Abernethie ư?

- Đúng, đúng rồi. Tôi vừa gặp bà ấy hôm qua, tại lễ tang.

-Ồ, bà ta đã có mặt ở lễ tang hôm qua?

- Tất nhiên rồi. Có chuyện gì vậy?

- Vậy thì... Bà ấy... thật là khó tin... Bà ấy đã bị... giết!

- Giết?

- Vâng... vâng tôi e rằng đúng là như vậy.

- Nhưng tại sao cảnh sát lại tìm đến ông?

- Người hầu gái của bà ấy là một cô Gilchrist nào đó. Cảnh sát đã hỏi cô về thân nhân hoặc đại diện pháp lý của bà. Hình như cô ta không biết thân nhân nào nhưng đã cho cảnh sát tên của tôi nên cảnh sát đã gọi ngay cho tôi.

- Nhưng điều gì đã làm cho người cảnh sát kết luận rằng đó là một vụ giết người?

-Ồ! Không có nghi ngờ gì về điều đó! Hình như hung thủ đã dùng một cái rìu hay một vật gì đó giống thế - một vụ giết người thực thụ!

- Đã bị mất cắp gì chăng?

- Chính là như vậy. Người ta đã thấy một cửa sổ bị phá, các ngăn kéo mở tung và một vài đồ trang sức đã biến mất. Tuy nhiên đối với cảnh sát vụ án vẫn chưa rõ ràng.

- Vụ án xảy ra lúc mấy giờ?

- Khoảng từ 2 đến 2 giờ 30 phút chiều nay.

- Lúc ấy cô hầu gái ở đâu?

- Ở Reading, cô ấy đi đổi sách ở thư viện thành phố về lúc khoảng 5 giờ và đã thấy bà Lansquenet chết. Cảnh sát hỏi tôi xem tôi có biết ai có thể là người đã làm hại bà ấy không. Tôi đã trả lời rằng không - giọng ông Parrott nghe có vẻ phẫn nộ.

- Ồ...

- Có lẽ là một thằng đàn cựa càn đã đột nhập vào ăn trộm, và trong lúc khùng lên hắn đã giết bà ấy. Có lẽ là sự việc đã diễn ra như vậy. Ông có nghĩ thế không ông Entwistle?

- Ồ, ờ...

Ông Entwistle vừa ậm ừ vừa nghĩ “Parrott có lý, có lẽ là sự việc đã diễn ra như vậy...”

Nhưng lại một lần nữa, ông nhớ đến câu nói với giọng vang như kèn của Cora: “Nhưng ông ấy đã bị giết, chẳng phải vậy sao?”

Bà Cora này thật là ngốc nghếch và vụng về, nói lộ ra những sự thật mà lẽ ra bà phải giữ riêng cho mình.

Sự thật.

Lại cái từ đáng nguyên rủa này... *** Ông Entwistle và thanh tra Morton bắt tay nhau rồi đi ngay vào công việc.

Ông Entwistle, với cung cách chính xác và cẩn thận - một trong những nét tính cách của ông, trình bày với viên thanh tra tất cả những điều có liên quan đến Cora Lansquenet: Môi trường giáo dục, hôn nhân, cảnh góa bụa, tình hình tài chính và những người họ hàng của bà.

- Ông Timothy Abernethie là họ hàng gần gũi nhất của bà ấy, đó là anh trai cuối cùng còn sống của bà. Nhưng đó là một người ỏ ẩn, một người tàn phế, không thể làm được gì ngoài việc ở nhà. Ông ấy đã ủy quyền cho tôi đứng ra lo toan tất cả mọi việc cần thiết.

Viên thanh tra gật gù công nhận:

- Theo lời khai của cô Gilchrist, hình như một ngày trước khi chết bà Cora Lansquenet đã đi lên miền bắc để dự đám tang của anh trai?

- Đúng vậy, chính tôi cũng đã đến dự.

- Ông Entwistle, chúng ta đang gặp một trường hợp khó hiểu đấy. Giả sử rằng ai đó đã nhìn thấy cô Gilchrist ra khỏi nhà vào khoảng hai giờ chiều và đi về phía bến xe buýt trong làng. Rồi người ấy đã lấy một cái rìu trong nhà kho, dùng nó để khóa cửa sổ bếp, chui vào nhà rồi lên nhà trên tấn công bà Cora Lansquenet một cách dã man vì bà ấy đã nhận sáu hay tám nhát rìu.

Ông Entwistle nhíu mày.

- Đúng vậy - thanh tra Morton tiếp tục - một vụ giết người dã man. Sau khi giết bà Lansquenet, vị khách không mời đó đã mở nhiều ngăn kéo, vơ vãi vài đồ lặt vặt đáng giá vài đồng và bỏ đi.

- Lúc ấy bà ấy đang ở trên giường?

- Đúng thế. Hình như đêm hôm trước bà ta về nhà rất muộn và rất mệt. Tôi nghe nói bà ấy đã được thừa kế một khoảng tiền.

- Quả là như thế.

- Bà ấy đã ngủ không ngon và rất đau đầu khi ngủ buổi sáng. Bà ấy đã uống khá nhiều trà, dùng thuốc đau đầu và đề nghị cô Gilchrist để bà nghỉ yên cho đến giờ ăn trưa. Sau bữa trưa, không cảm thấy khá hơn bà đã uống hai viên thuốc ngủ và sai cô Gilchrist đi đến Reading để đổi sách ở thư viện thành phố. Chắc là bà ấy phải đang ngủ say hay ít ra thì cũng thiêu thiêu lúc kẻ trộm vào nhà. Lẽ ra hắn đã có thể lấy bất cứ thứ gì hắn muốn mà chỉ cần dọa nạt thôi. Vậy thì tại sao hắn lại phải trang bị một cái rìu?

- Có thể là hắn đã chỉ muốn làm cho bà ấy sợ. Nếu như có dấu vết của một cuộc vật lộn...

- Theo giám định pháp y thì có vẻ là nạn nhân đã không thể kháng cự. Tất cả mọi bằng chứng đều làm cho người ta nghĩ rằng bà ấy đang nằm ngủ ngon lành lúc bị tấn công.

Cảm thấy không thoải mái, ông Entwistle tựa quây trên chiếc ghế.

- Những vụ ám sát dã man và không có lý do như thế này không phải là hiếm, chẳng phải vậy sao?

- Ồ, tất nhiên. Và rất có thể là vụ việc đã diễn ra như vậy. Nhưng chúng tôi vẫn phải tìm tất cả những người đáng nghi ngờ. Chúng tôi tin chắc rằng đó không thể là ai trong số những người ở đây: phần lớn những người vùng này đang ở nơi làm việc tại thời điểm xảy ra vụ án. Hiển nhiên, tòa villa của nạn nhân nằm trên một đường mòn xa ngoài làng và có cả một hệ thống đường chằng chịt xung quanh làng. Trời đẹp và không có mưa từ nhiều ngày, như vậy ngay cả khi ai đó đến bằng ô tô thì chúng tôi cũng không thể tìm thấy vết bánh xe.

- Ông thực sự nghĩ rằng ai đó đã đến đó bằng ô tô?

Ông thanh tra nhún vai:

- Tôi không biết. Tất cả những gì mà tôi biết là vụ án này có những yếu tố mờ ám. Chẳng hạn như... (ông đưa ra và đặt lên bàn cho người đối thoại của mình xem một số đồ vật: một ghim cài hình ba lá, một vòng cổ hạt nhỏ và một vòng tay ngọc hồng lựu) ... đây là những đồ vật đã bị lấy cắp từ trong hộp nữ trang của bà Cora Lansquenet và chúng tôi đã tìm thấy trong một bụi cây trước nhà.

- Quả là thật lạ lùng. Có thể là kẻ giết người đã hoảng sợ...

- Có thể là như vậy. Nhưng trong trường hợp này, tại sao hắn lại không vứt chúng lại trên phòng? Tất nhiên là hắn có thể hoảng sợ giữa thời điểm rời căn phòng và thời điểm mà hắn ra đến cổng.

- Hoặc là, như là ý ông có vẻ muốn nói, những đồ vật này chỉ là để đánh lừa - ông Entwistle khẽ nói.

- Có thể. Nhưng có nhiều khả năng. Có thể chính cô Gilchrist là thủ phạm. Hai người đàn bà sống cùng nhau... ai mà biết được, một vài vụ cãi cọ, điều gì có thể xảy ra? Tất nhiên chúng tôi cũng đã xem xét khả năng này, nhưng nó có vẻ ít thực tế. Theo những gì chúng tôi được biết thì họ rất thân thiết với nhau.

Thanh tra Morton im lặng một lát trước khi nói tiếp:

- Theo ông thì không ai có lợi ích gì trong việc bà Lansquenet chết?

Ông Entwistle lại khó nhọc thay đổi tư thế. Thanh tra Morton nhìn người đối thoại của mình với một cái nhìn sắc sảo:

- Hình như ông đã nói rằng nguồn thu nhập của bà Lansquenet là một khoản trợ cấp dưới dạng lợi tức mà anh trai bà ta đã để lại cho, còn về phần bà ta, bà ta không có tài sản nào cả.

- Đúng thế. Khi chồng bà ta qua đời, ông ấy đang ở trong tình trạng bị phá sản và như tôi được biết hiện nay và khi còn nhỏ thì tôi không nghĩ rằng bà ta có tiết kiệm. Villa của bà đang ở không thuộc về bà ta, bà ta chỉ là người thuê thôi. Còn những đồ vật trong nhà thì chẳng có gì đáng giá. Nếu như bà ấy đã để lại một di chúc thì người thừa hưởng cũng chẳng được lợi lộc gì lắm. Nhưng tôi không biết gì về những nguyện vọng cuối cùng của bà ấy; ông biết đấy, đã lâu rồi chúng tôi không gặp nhau.

- Vậy thì lúc này ông muốn ám chỉ gì? Ông nghi ngờ một điều gì đúng không?

- Vâng, đúng thế. Nhưng tôi muốn thận trọng chính xác nhất có thể được.

- Ông muốn nói về khoản thừa kế ấy? Khoản mà anh trai bà ta đã để lại ấy. Bà ta có thể cho lại người khác qua di chúc hay không?

- Không, không như ông nghĩ đâu. Bà ấy không có quyền đối với vốn đầu tư. Giờ bà ấy đã mất, vốn đầu tư này sẽ được chia đều cho năm người thừa kế khác. Như vậy, mỗi người bọn họ đều có lợi trong cái chết của Cora Lansquenet. Đó là điều mà tôi đã nghĩ.

Viên thanh tra tỏ vẻ thất vọng.

- Tôi cứ ngỡ rằng ông có một hướng điều tra nào đấy. Nói một cách ngắn gọn, tôi cho rằng không có động cơ cho một vụ giết người bằng rìu. Có lẽ là chúng ta đang phả đối đầu với một thằng điên; có thể là một trong những tên tội phạm trẻ vô trách nhiệm mà hiện nay xã hội của chúng ta có rất nhiều. Hoảng quá hẳn ta đã vứt các đồ vật lấy trộm vào bụi cây trước khi chạy trốn. Có thể là như vậy, trừ khi chính cô Gilchrist là thủ phạm, nhưng theo tôi điều đó ít có khả năng xảy ra.

- Cô ta đã phát hiện xác chết vào thời điểm nào?

- Không trước 5 giờ hoặc gần như thế; cô ta từ Reading trở về bằng xe ca lúc 4 giờ 50 phút. Về đến nơi, việc đầu tiên là cô đặt nước pha trà. Không nghe thấy tiếng động nào trong phòng ngủ của bà Lansquenet, cô ta nghĩ là bà ấy vẫn còn đang ngủ. Cô ta cũng đã thấy kính cửa sổ bếp đã bị vỡ, nhưng ngay cả lúc đó cô cũng chỉ nghĩ rằng đó là do bọn trẻ đã ném đá hay bắn súng cao su. Sau đó cô ta lên nhà và nhẹ nhàng ghé đầu qua cửa phòng ngủ bà Lansquenet để hỏi xem liệu bà ấy có muốn uống trà không. Ông có thể đoán được cái gì đã xảy ra sau đó: cô Gilchrist kêu thét lên, lao ra khỏi nhà và chạy thẳng đến nhà hàng xóm gần nhất. Cách thuật lại sự kiện của cô ta có vẻ hoàn toàn hợp lý và chúng tôi đã không thấy một dấu vết nào trong phòng cô ta hay trong phòng tắm và trên quần áo của cô ta cũng không. Không, tôi không tin là cô ta liên quan đến vụ này. Bác sĩ pháp y đã đến vào khoảng 17 giờ 30. Theo ông ấy nạn nhân đã chết vào khoảng giữa 14 giờ và 16 giờ 30 và rất có khả năng là vào khoảng 14 giờ.

Gương mặt ông Entwistle khẽ nhăn lại. Thanh tra Morton tiếp tục:

- Ông có muốn đến gặp cô Gilchrist không?

- Vâng, tôi cũng định như vậy.

- Tôi sẽ rất vui về chuyện đó. Tôi tin rằng cô ấy đã nói cho chúng tôi tất cả những gì cô ta biết. Nhưng cũng có thể ông sẽ phát hiện ra được gì mới. Cô ta có vẻ như là một bà già nhưng tôi thấy cô ta khách quan và chưa đến nỗi lẫn.

Viên thanh tra ngừng một lát rồi nói thêm:

- Thi thể của bà Lansquenet nằm ở nhà xác. Nếu như ông muốn đến xem...

Ông Entwistle đồng tình, không mấy hứng thú.

Một lát sau, ông Entwistle đứng trước di hài của Cora Lansquenet. Kẻ giết người đã hành động một cách man rợ. Máu bết lại thành mảng trên tóc bà. Ghê đến buồn nôn, ông nhìn đi chỗ khác.

Cora tội nghiệp... Bà ấy, mới hôm kia thôi vẫn còn đang tỏ vẻ nôn nóng muốn biết không hiểu anh trai có để lại cho mình thừa kế gì không! Chắc hẳn bà ta đã nghĩ ra nhiều dự định lắm, những giấc mơ ngớ ngẩn mà lẽ ra bà ta đã có thể biến thành hiện thực với số tiền ấy.

Cora tội nghiệp... giấc mơ đã thật ngắn ngủi...

Ông Entwistle nghĩ ngợi rồi tự nhủ rằng chẳng có ai có lợi gì trong cái chết này cả, ngay cả tên giết người man rợ đã vứt đi những đồ vật lấy cắp. Năm người kia tự nhiên được thêm vài nghìn bảng nhưng những gì mà họ đã được Richard Abernethie để lại cho đã quá đủ đối với họ rồi. Không, động cơ giết người không thể là ở đó. Entwistle chợt nghĩ "Thật lạ lùng một ngày trước khi chết bà ấy đã nói đến một vụ giết người:

"Nhưng ông ấy đã bị giết, chẳng phải vậy sao?"

"Một ý ngớ ngẩn, quá ngớ ngẩn để mình có thể đem nói với thanh tra Morton. Thôi để gặp cô Gilchrist rồi hẵng hay..." "Biết đâu - mặc dù ít có khả năng - cô Gilchrist lại biết gì đó về điều mà Richard đã nói với Cora Lansquenet?"

"Theo những gì ông ấy đã nói với tôi, tôi nghĩ rằng..."

"Richard đã nói gì vậy? Mình cần phải đến gặp cô Gilchrist ngay lập tức", ông quyết định. *** Cô Gilchrist là một người gầy và mờ nhạt, tóc ngắn và xám đen. Cô có gương mặt của một người phụ nữ gần năm mươi tuổi với những đường nét không rõ ràng.

Cô đã tiếp đón ông Entwistle rất nhiệt tình.

- Tôi rất vui vì ông đã đến, thưa ông Entwhistle. Tôi biết rất ít về gia đình của bà Lansquenet và tất nhiên tôi chưa bao giờ có liên quan đến một vụ giết người. Thật là một điều khủng khiếp!

Ông Entwhistle cũng tin chắc rằng cô gái già này chưa bao giờ có liên quan đến một vụ giết người.

- Tôi chỉ biết đến những chuyện như vậy qua báo chí nhưng thực tình tôi cũng không thích thú gì loại hình văn học ấy... có những vụ thật là ghê tởm.

Vừa đi theo cô gái vào phòng khách, ông Entwhistle vừa liếc nhìn xung quanh. Có mùi tranh sơn dầu phẳng phất trong không khí. Trong nhà chất đầy, không phải đồ đạc mà là tranh, treo đầy trên tường - những bức tranh phần lớn tối và đầy bụi. Đây đó một vài bức thủy mặc và hai bức tĩnh vật. Những khung nhỏ xếp đồng trên ghế dài đặt bên cửa sổ.

- Bà Lansquenet đã mua tại những cuộc bán đấu giá - Cô Gilchrist giải thích - Bà ấy rất thích đến những cuộc bán đấu giá ấy, bà bạn tội nghiệp của tôi. Bà ấy luôn nói rằng bức tranh ấy là một bức nguyên thủy(1) Ý có giá trị rất lớn.

Ông Entwhistle nhìn bức tranh mà cô Gilchrist chỉ cho và nhận thấy rằng đó chỉ là một bức vẽ lại. Ông biết rằng Cora chẳng biết gì nhiều về hội họa và ông thề ông sẵn sàng chịu treo cổ nếu như một trong những bức tranh tồi tàn này có giá trị hơn 5 bảng.

- Chính tôi cũng không biết gì nhiều trong lĩnh vực này - cô Gilchrist nói, có lẽ cô đã đoán được vị khách của mình đang nghĩ gì - ấy thế mà bố tôi lại là một họa sĩ cơ đấy, nhưng ông ấy không nổi tiếng lắm. Khi còn trẻ, tôi đã học vẽ màu nước và bà Lansquenet rất vui được nói về sở thích của mình với ai đó hiểu bà. Bà bạn đáng thương, bà ấy rất thích tất cả những gì có dính dáng đến nghệ thuật.

- Cô rất quý bà ấy?

Thật là một câu hỏi ngớ ngẩn, ông tự nghĩ. Mặc dù Cora sinh thời là một người rất khó chịu, nhưng liệu cô Gilchrist có thể trả lời là không?

- Ồ, tất nhiên. Chúng tôi rất hợp nhau về nhiều mặt. Bà Lansquenet tính rất trẻ con. Bà ấy luôn nói tất cả những gì bà ấy nghĩ, nhưng đôi khi tôi tự nhủ nếu bà ấy không hơi nông nổi...

- Không nên nói xấu những người đã khuất. Nhưng theo tôi, đó là một người đàn bà ngốc nghếch hay ít ra chẳng có tí tri thức nào.

- Có thể ông nói đúng ông Entwhistle, nhưng bà ấy rất lấu cá. Tôi rất hay phải ngạc nhiên vì bà ấy hay gặp may.

Cô Gilchrist bắt đầu thu hút sự chú ý của ông Entwhistle. Ông nghĩ rằng cô gái này không phải là kẻ ngốc nghếch.

- Cô đã sống cùng bà ấy nhiều năm nay rồi đúng không?

- Ba năm rưỡi.

- Cô... ơ... cô là người hầu gái và... ờ, à mà, tôi muốn nói rằng cô làm việc nội trợ?

Rõ ràng là ông Entwhistle vừa đề cập đến một vấn đề tế nhị vì ông nhận thấy cô Gilchrist hơi đỏ mặt.

- Vâng, đúng vậy. Tôi làm bếp - và lại tôi rất thích làm bếp - và tôi cũng làm một số việc khác trong nhà, tất nhiên là những việc nhẹ nhàng thôi. Chúng tôi có bà Panter - người trong làng - giúp việc. Ông thấy đấy, ông Entwhistle, tôi không chịu được bị coi là một người ở. Khi phòng trà của tôi bị phá sản - một tai họa! - ấy là thời kỳ chiến tranh. Phòng trà của tôi rất dễ thương, tôi đã đặt tên cho nó là Le Saule (Cây liễu) và tất cả bát đĩa cốc chén đều được trang trí bằng những hình cây liễu màu xanh lơ, rất đẹp. Nhìn chung tôi xoay sở không đến nỗi tồi, bánh ngọt của tôi rất ngon. Tôi rất khéo tay trong việc làm bánh ngọt. Nhưng rồi chiến tranh nổ ra, công việc tiếp phẩm trở nên khó khăn và tôi đã phá sản. Đó chỉ là một bất hạnh của chiến tranh. Tôi vẫn tự an ủi mình như vậy. Tiền mà bố tôi để lại cho tôi và tôi đã đầu tư vào phòng trà đã mất, vậy nên tôi phải tìm việc làm thuê. Đường học của tôi đã chẳng cho tôi làm được một nghề nào cả. Tôi đã đến ở cùng một bà cô nhưng tôi đã không ở lại đó lâu vì bà ta quá thô bạo và tự kiêu. Sau đó tôi đã làm việc trong một văn phòng nhưng tôi không thích công việc đó. Và tôi đã gặp bà Lansquenet và ngay

lập tức chúng tôi đã nhận thấy là chúng tôi hợp nhau, vì chồng bà ta là một nghệ sĩ và vì nhiều lý do khác nữa.

Cô Gilchrist dừng lại một lát, thở dốc rồi nói tiếp với giọng buồn như đũa đám.

- Ôi tôi mới tiếc phòng trà của tôi làm sao! Có bao người thú vị đến đó! Nhưng mà tôi đã nói về tôi nhiều quá. Cảnh sát đã rất tử tế với tôi và tôn trọng tôi. Một viên thanh tra Morton nào đó đã đến gặp tôi, ông ấy đã rất thông cảm với tôi. Thậm chí ông ấy đã đề nghị tôi nên qua đêm ở nhà bà Lake ở cuối đường mòn nhưng tôi đã từ chối. Tôi cảm thấy mình có trách nhiệm ở lại đây với tất cả những đồ vật xinh đẹp của bà Lansquenet này. Họ đã mang... - giọng cô nghẹn lại - ... thi thể của bà ấy đi, rồi khóa cửa phòng lại. Ông thanh tra đã báo trước cho tôi biết rằng một viên cảnh sát sẽ ở lại suốt đêm trong gian bếp vì có cái cửa sổ bị phá. Tôi rất hài lòng vì người ta đã sửa lại nó ngay sáng nay... ờ tôi đang nói gì nhỉ? À, tôi nói rằng tôi hoàn toàn thoải mái trong phòng tôi, nhưng đầu sao thì tôi cũng kéo một cái tủ ra chặn trước cửa và để một hũ nước lớn trên gờ bên trong cửa sổ. Ai mà biết được, nếu như đó là một gã điên. Ngày nay có biết bao điều thật là lạ thường...

Cuối cùng thì cô Gilchrist cũng ngưng nói và ông Entwistle vội cao giọng hỏi:

- Ông thanh tra Morton đã cho tôi biết những yếu tố quan trọng của vụ án. Tuy nhiên nếu điều đó không làm cho cô quá đau buồn thì tôi rất muốn biết ý kiến của cô...

- Tất nhiên rồi, ông Entwistle. Tôi biết điều mà ông nghĩ. Cảnh sát có kiểu làm việc quá phi nhân cách, phải vậy không?

- Bà Lansquenet đã trở về từ đám tang tối hôm kia có phải không?

- Vâng. Tàu của bà ấy đến rất muộn. Tôi đã gọi cho bà ấy một taxi như bà ấy yêu cầu. Bà bạn tội nghiệp của tôi rất mệt - điều đó là dễ hiểu - nhưng nhìn chung bà ấy vẫn rất minh mẫn, sáng suốt.

- Bà ấy có nói gì về đám tang không?

- Chỉ một chút thôi. Tôi đã chuẩn bị cho bà ấy một ly sữa nóng - bà ấy đã không muốn dùng gì khác - sau đó bà ấy đã nói với tôi rằng ở nhà thờ có rất nhiều người và hoa. Rồi bà ấy lấy làm tiếc không gặp được ông anh trai khác - ông Timothy, hình như thế.

- Đúng vậy, Timothy.

- Bà ấy nói rằng đã 20 năm rồi họ không gặp nhau và lấy làm tiếc vì ông ấy đã không đến được, nhưng bà ấy biết rằng tốt hơn là ông ấy không nên đến vì hoàn cảnh, hơn nữa vợ ông ấy đã có mặt. Rồi bà ấy cũng nói thêm là bà ấy không chịu được Maude - Ôi, trời ơi! Mong ngài tha lỗi, ngài Entwistle. Tôi không chủ định nói ra điều ấy...

- Không sao, không sao, ông Entwistle nói với giọng khích lệ. Tôi không phải là người nhà, cô biết đấy. Hơn nữa tôi cũng biết rằng quan hệ giữa Cora và bà chị dâu ấy không được tốt lắm.

- Bà ấy cũng nói gần giống như vậy. Thậm chí bà ấy đã kết luận: "Tôi đã biết trước rằng cuối cùng Maude sẽ trở thành một trong những người đàn bà độc đoán xem vào những chuyện không liên quan gì đến họ". Sau đó bà ấy đã nói rằng bà ấy rất mệt và đi ngủ ngay. Tôi đã chuẩn bị cho bà ấy một bình chườm nóng và bà ấy đã lên phòng ngủ.

- Bà ấy không nói gì đặc biệt ư?

- Bà ấy không hề có một tí linh cảm nào, ngài Entwistle, nếu như đó là điều mà ngài muốn hỏi. Tôi biết chắc là như vậy. Ngoài việc bị mệt và... những chuyện đáng buồn, bà ấy vẫn rất minh mẫn mà. Bà ấy đã hỏi tôi rằng tôi có thích đi Capri không. "Đến Capri! Tất nhiên rồi, sẽ thật là tuyệt vời", tôi đã trả lời như vậy. Đó là một giấc mơ mà chưa bao giờ tôi dám nghĩ là sẽ thực hiện được. "Vậy thì, chúng ta sẽ đi Capri!" Bà ấy đã tuyên bố như vậy. Lúc đó tôi nghĩ rằng anh trai bà đã để lại cho bà ấy một khoản trợ cấp hay một cái gì đại loại như vậy mặc dù bà ấy không hề nói với tôi về điều đó.

Ông Entwistle gật đầu xác nhận.

- Bà bạn tội nghiệp của tôi! Dẫu sao thì tôi cũng mừng cho bà ấy vì trước khi chết bà ấy đã có đủ khả năng để có những dự định đẹp.

Cô Gilchrist thở dài rồi thì thầm tiếc nuối:

- Giờ đây có lẽ là tôi sẽ chẳng bao giờ được cơ hội đi Capri nữa.

- Thế điều gì đã xảy ra sáng hôm sau? Ông Entwistle lại hỏi, như thể không biết gì về nỗi thất vọng của cô gái

- Sáng hôm sau bà ấy không khỏe chút nào. Bà ấy rất mệt mỏi. Những cơn ác mộng đã làm cho bà ấy ngủ không ngon tí nào, bà ấy nói với tôi như vậy. “Ấy là bởi vì bà đã quá mệt” tôi nói và bà ấy cũng cho rằng tôi có lý. Bà ấy ăn sáng trên giường và nằm nghỉ cả buổi sáng. Đến trưa bà ấy cho tôi biết rằng bà ấy vẫn không thể ngủ được tí nào. “Tôi cảm thấy bất ổn, tôi không ngừng suy nghĩ và tự đặt ra những câu hỏi.” Ấy là nguyên văn lời bà ấy đã nói. Sau đó bà ấy quyết định dùng thuốc ngủ để có thể ngủ được chiều hôm ấy. Bà ấy muốn tôi đi xe ca đến thư viện thành phố ở Reading để đổi hai quyển sách bà ấy đã đọc xong trong chuyến đi trên tàu. Bình thường bà ấy phải mất gần một tuần mới đọc hết hai quyển sách như vậy. Tôi đã ra khỏi nhà sau hai giờ một chút, và đó là lần cuối cùng... lần cuối cùng...

Cô Gilchrist bắt đầu sụt sịt.

- Chắc là lúc ấy bà ấy đang ngủ, ông biết đấy. Bà ấy đã không biết gì và ông thanh tra khẳng định với tôi rằng bà ấy đã bị giết ngay từ cú đầu tiên và không thấy đau đớn gì... ôi trời ơi! Chỉ cần nghĩ đến điều đó là tôi đã thấy nôn nao cả người!

- Tôi xin lỗi, tôi thành thật xin lỗi. Tôi không muốn hỏi bà gì thêm nữa về điều đã xảy ra. Tôi chỉ muốn hỏi bà về tình hình của bà Lansquenet trước thảm kịch ấy.

- Bình thường thôi. Nếu không kể đến đêm khó ngủ thì bà ấy đã rất hạnh phúc và nghĩ đến những dự định tốt đẹp.

Ông Entwistle im lặng một chút trước khi hỏi tiếp - ông không muốn làm ảnh hưởng đế nhân chứng.

- Bà ấy không nói đến riêng ai đặc biệt trong gia đình chứ?

- Không, không. Tôi nghĩ rằng không - cô Gilchrist ngẫm nghĩ một lát - Bà ấy chỉ than phiền về sự vắng mặt của ông Timothy.

- Bà ấy có nói về cái chết của anh trai không? Về ờ... về nguyên nhân của cái chết chẳng hạn.

- Không.

Không có biểu lộ cảm xúc nào trên gương mặt cô gái già. Ông Entwistle nghĩ cô ấy sẽ không giấu nếu Cora đã nói lộ ra điều mà bà nghĩ về cái chết của anh trai.

- Ông ấy đã ốm từ lâu, chẳng phải vậy sao? Nhưng cái chết của ông ấy vẫn là một điều bất ngờ. Ông ấy đã có vẻ thật là khỏe mạnh.

- Cô đã gặp ông ấy? Khi nào? Ông Entwistle hỏi dồn.

- Ồ, tất nhiên là khi ông ấy đến đây gặp bà Lansquenet, có lẽ cách đây ba tuần.

- Ông ấy đã ngủ ở lại đây?

- Ồ không, ông ấy chỉ ở lại ăn trưa thôi. Đó là một bất ngờ, bà Lansquenet không biết rằng ông ấy sẽ đến. Theo tôi hiểu thì có bất hòa gì đó trong gia đình. Bà Lansquenet nói với tôi rằng bà ấy đã không gặp mặt ông ấy nhiều năm rồi.

- Đúng là như vậy.

- Biết rằng ông ấy rất ốm, bà Lansquenet đã rất xúc động khi gặp lại ông ấy.

- Bà ấy đã biết trước rằng ông Abernethie ốm?

- Vâng. Tôi nhớ rằng bà ấy đã nói với tôi đại loại như thế này: “Richard tội nghiệp, cái chết của Mortimer đã làm cho ông ấy già đi nhiều. Ông ấy có vẻ đã bị lão suy bởi sự hoang tưởng bị truy hại, ông ấy bị ám ảnh bởi những ý nghĩ rằng ai đó muốn đầu độc ông ấy. Khi người ta già người ta như vậy đó.” Thật thế đấy, điều đó hoàn toàn đúng. Bà cô mà tôi đã nói với ông khi nãy cũng vậy. Bà ấy tin rằng người ở của bà bỏ thuốc độc vào thức ăn của bà đến nỗi bà chỉ ăn trứng còn nguyên trong vỏ thôi - bà ta tin rằng người ta không thể cho thuốc độc vào trong trứng qua vỏ trứng được...

Ông Entwistle lơ đãng nghe câu chuyện về bà cô của cô Gilchrist. Ông đang rất bối rối.

- Tôi nghĩ rằng bà Lansquenet không tin điều đó.

- Ồ, không ông Entwistle. Bà ấy hiểu rất rõ câu chuyện.

Nhà luật gia lại rối bời hơn nữa bởi câu nói này, bởi ông không hiểu câu ấy theo hướng mà cô Gilchrist muốn nói.

Cora Lansquenet đã hiểu thật ư? Có lẽ là lúc ấy thì không nhưng sau này thì bà ấy đã hiểu quá rõ, phải vậy chẳng?

Nhà luật gia biết rõ rằng Richard Abernethie không hề bị lão suy. Richard vẫn rất sáng suốt và không phải là loại người mắc chứng hoang tưởng bị truy hại. Ông ấy vẫn luôn có tinh thần vững vàng của một nhà kinh doanh và căn bệnh của ông ấy không hề làm mất đi điều đó.

Thật lạ lùng rằng Richard Abernethie đã nói những lời như thế với em gái mình, nhưng cũng có thể là Cora, với khả năng nói sai sự thật đặc biệt của trẻ con, đã bóp méo đi một chút những lời nói của ông ấy.

Trong nhiều chuyện, Cora có vẻ ngốc nghếch, thiếu suy nghĩ, không có đầu óc logic và nhìn nhận mọi việc một cách rất trẻ con. Tuy nhiên, cũng như trẻ con, đôi khi bà ấy có khả năng đặc biệt là đoán đúng.

Ông Entwistle ngừng suy nghĩ và trở về với cô Gilchrist. Ông hỏi cô xem có biết Cora có để lại một di chúc hay không và được biết rằng bà Lansquenet đã để di chúc của bà ở ngân hàng.

Cho rằng cô Gilchrist đã nói tất cả những gì cô biết, ông Entwistle quyết định chào từ biệt, sau khi bàn luận một vài điều về tương lai. Ông đã nài cô Gilchrist nhận một khoản tiền nhỏ cho những chi phí trước mắt của cô, thuyết phục cô ở lại villa trong khi chờ đợi tìm thấy một công việc và ông hứa sẽ giữ liên lạc với cô.

Tuy nhiên ông Entwistle cũng không thể ra đi trước khi cô Gilchrist dẫn ông đi thăm nhà. Cô ấy đã cho ông xem những bức tranh của Pierre Lansquenet treo đầy trong phòng ăn. Hầu hết đó là những bức tranh khổ thân không thể hiện một chút tài năng nào nhưng rất trung thành với các chi tiết. Ông cũng được xem những bức tranh khá đẹp về những bên cảng đánh cá do chính Cora vẽ.

- Đây là Polperro, cô Gilchrist giải thích về đầy tự hào. Chúng tôi đã đến đó năm ngoái và bà Lansquenet đã rất kinh ngạc trước phong cảnh địa phương đầy màu sắc.

“Bà ấy đã hứa với tôi là sẽ cho tôi những bức ký họa này, cô Gilchrist nói tiếp. Tôi rất thích chúng. Nếu như bà ấy đã quên lời hứa ấy, tôi có thể giữ lại một bức làm kỷ niệm được không?”

- Tôi tin chắc là được, ông Entwistle nói để cô gái yên lòng và từ biệt cô một lát sau để đến ngân hàng và sau đó đến gặp thanh tra Morton. chú thích(1) Dòng hội họa trước dòng Phục Hưng

5. Chương 5

- Lại một lữ rồi chứ gì. Cô Entwistle nói với giọng độc đoán của một người em gái tận tụy chăm lo việc nhà cửa cho anh trai mình. Ở tuổi này anh phải nghỉ ngơi một chút chứ. Em thật không hiểu tại sao anh lại phải xem vào chuyện ấy, anh đã nghỉ hưu rồi cơ mà.

Ông Entwistle bối rối thanh minh rằng Richard Abernethie là một trong những người bạn lâu năm nhất của ông.

- Được rồi, nhưng mà ông ấy đã chết rồi. Thật là điên rồ khi xen vào những chuyện không can hệ gì đến mình và chịu lạnh trong những khoang tàu gió lùa ấy. Đó là một vụ giết người, tại sao người ta lại gọi đến anh làm gì?

- Họ đã gọi đến tôi bởi vì họ đã tìm thấy một lá thư của tôi cho bà Cora thông báo về đám tang.

- Đám tang? À có một trong những người anh em của ông bạn Abernethie của anh đã gọi điện cho anh đấy

- Timothy thì phải. Ông ấy gọi từ Yorkshire và đã nói về một đám tang khác. Ông ta sẽ gọi lại sau.

Tối hôm đó ông Entwhistle nhận một cú điện thoại của Maude Abernethie.

- Ôn Chúa, thế là cuối cùng tôi cũng gặp được ông! Tin cái chết của Cora đã làm Timothy rất xúc động.

- Tôi hiểu.

- Tôi rất lo cho Timothy. Những tin này làm cho ông ấy rất đau lòng. Tôi vừa phải thuyết phục ông ấy đi ngủ nhưng trước khi đồng ý đi ngủ ông ấy đã nài tôi mời bằng được ông đến đây. Có bao nhiêu điều ông ấy nóng lòng muốn biết. Có mở một cuộc điều tra hay không? Ai sẽ tham gia điều tra? Khi nào thì tổ chức đám tang? Cora có muốn được thiêu hay không? Bà ấy có di chúc không?...

Ông Entwhistle quyết định ngắt lời:

- Có một bản di chúc và bà ấy đã chỉ định Timothy là người thực hiện.

- Ôi trời, tôi e rằng Timothy không thể làm gì được.

- Bà đừng lo, văn phòng của tôi sẽ đứng ra lo liệu tất cả. Di chúc của bà ấy rất đơn giản. Bà ấy để lại những bức tranh của bà ấy và cái ghim cài bằng amênit cho cô hầu gái, cô Gilchrist, và tất cả những gì còn lại cho Suzan.

- Suzan? Tôi không hiểu tại sao? Bà ấy chưa bao giờ gặp cô ta, hay là mới chỉ gặp một lần từ lúc còn rất nhỏ cơ mà.

- Tôi nghĩ rằng ấy là bởi vì hình như Suzan có một cuộc hôn nhân mà gia đình phản đối.

Maude khịt mũi rất mạnh:

- Dẫu sao thì Gregory cũng hơn Pierre Lansquenet nhiều. Tất nhiên lấy một người phục vụ trong cửa hàng lúc bấy giờ là không danh giá lắm, nhưng nhân viên hiệu thuốc lại là chuyện khác, hơn nữa Gregory có vẻ của một người đáng tôn trọng.

Bà im lặng một lát rồi tiếp tục:

- Điều đó có nghĩa là Suzan thừa kế khoản trợ cấp mà Cora đã thừa kế từ Richard?

- Không, vốn đầu tư sẽ được chia theo di chúc của Richard. Cora đáng thương chỉ có vài trăm bảng và một số vật dụng. Nếu bán hết những vật dụng này thì tôi cũng không nghĩ rằng sẽ còn quá 500 bảng sau khi trả hết nợ. Sẽ có một cuộc điều tra, nếu ông Timothy không phản đối thì chúng tôi sẽ cử Lloyd làm việc đó.

Ông Entwhistle nói thêm như xin lỗi:

- Tôi e rằng câu chuyện này sẽ gây xôn xao nhiều đấy... ờ... trong hoàn cảnh này...

- Sự việc quả thực chẳng dễ chịu gì. Người ta đã tìm ra kẻ khốn nạn ấy chưa?

- Không, vẫn chưa.

- Cảnh sát thật chẳng làm được việc gì cả.

- Không, không đâu, những người làm việc cho cảnh sát cũng có năng lực lắm chứ, đừng nghĩ rằng không.

- Dẫu sao thì những sự kiện này cũng thật là kỳ quái và thật đáng ngại đối với Timothy. Ông có định đến thăm chúng tôi không ông Entwhistle? Tôi sẽ rất vui và tôi tin chắc rằng Timothy sẽ khá hơn nếu được gặp ông.

Nhà luật gia im lặng một lúc không nói gì, ông chẳng hứng thú lắm với lời mời này. Nhưng cuối cùng ông cũng trả lời:

- Có lẽ là bà có lý. Tôi cũng nghĩ rằng nên đến gặp ông bà. Và tôi cũng cần ông Timothy, với danh nghĩa là người thực hiện di chúc, ký một vài văn bản cho tôi.
- Tuyệt thật! Tôi đã cảm thấy bớt lo lắng đi rồi. Ông đến ngày mai chứ? Và ông sẽ ở lại với chúng tôi một đêm nhé. Có một chuyến tàu chạy từ ga St-Panacrace lúc 11 giờ 20 phút.
- Ồ, chiều tôi mới đi được vì tôi có một vài việc cần làm sáng mai. *** George Crossfield đón tiếp ông Entwistle một cách nhiệt tình pha một chút ngạc nhiên.
- Tôi đến từ Lytchett St-Mary, ông nói như để thanh minh cho chuyến thăm viếng này nhưng thực ra câu nói ấy chẳng có ý gì cả.
- A, thì ra ông đến vì việc cô Cora? Tôi đã đọc tin trên báo và tôi đã không tin nổi ở mắt mình. Ban đầu tôi cứ nghĩ đó là ai đó trùng tên.
- Ấy thế mà họ Lansquenet không phải là một họ phổ biến.
- Không, quả đúng vậy. Tôi nghĩ rằng theo lẽ thường ai lại cho là tai họa lại có thể rơi xuống đúng gia đình của mình. Câu chuyện này làm cho tôi nghĩ đến vụ án đã xảy ra ở Dartmoor tháng trước.
- Vậy ư?
- Vâng, các tình tiết giống hệt nhau. Một biệt thự cách biệt, hai người phụ nữ đứng tuổi cùng sống, một người bị giết và tên sát nhân đã lấy đi một khoản tiền không đáng kể gì.
- Giá trị của đồng tiền bao giờ cũng là tương đối tùy theo nhu cầu của từng người.
- Vâng, ông nói đúng.
- Nếu anh rất cần 10 bảng, 15 bảng sẽ là rất lớn. Ngược lại, nếu anh cần 1000 bảng thì một vài trăm bảng chẳng có nghĩ lý gì lắm.

Một tia sáng lơ mờ chợt lóe lên trong mắt của George.

- Theo tôi thì này nay tiền nhiều hay ít cũng đáng lấy hết. Ai cũng nghèo cả.
- Nhưng không đến nỗi tuyệt vọng - Ông Entwistle nhấn mạnh - Sự tuyệt vọng đáng sợ hơn sự túng thiếu.
- Ông nghĩ đến điều gì đặc biệt chẳng?
- Ồ không, không đâu. Nhà luật gia ngừng một lát rồi tiếp tục: Khoản thừa kế từ Richard sẽ phải đợi một thời gian mới chuyển được sang tiền mặt, ông có muốn được ứng trước không?
- Thật tình tôi đang định nói với ông về điều đó. Sáng nay tôi đã đến ngân hàng. Tôi đã viện ra tên ông và họ đã đồng ý ứng trước cho tôi một khoảng nhỏ.

Lại một tia sáng lóe lên trong đôi mắt George. Lúc này ông Entwistle đã biết chắc rằng anh chàng này đang ở trong tình trạng tài chính rất tồi tệ hay ít ra là khó khăn. Ông tự hỏi không biết Richard Abernethie, cũng là một người rất biết nhìn nhận đánh giá con người, có cảm thấy điều đó hay không. Nhà luật gia đã gần như là chắc chắn rằng sau khi Mortimer mất đi Richard đã có ý định nhậm George là người thừa kế duy nhất. Anh ta không mang họ Abernethie nhưng là đại diện nam giới duy nhất của thế hệ trẻ và như vậy là người kế vị của Mortimer. Và lại, Richard đã cho gọi cháu trai đến ở Enderby Hall vài ngày. Nhưng có lẽ là ông ấy đã không hài lòng về ông cháu của mình. Ông đã có cảm giác - như ông Entwistle vừa rồi - rằng anh chàng Crossfield không ngay thẳng? Mọi người trong nhà vẫn cho rằng Laura đã đen đủi lấy phải Rex Crossfield, anh chàng môi giới chứng khoán bí hiểm ấy. George giống bố nhiều hơn giống nhà Abernethie.

Có lẽ rằng anh chàng đã hiểu sai sự im lặng của nhà luật gia. Anh ta cười ngượng ngịu.

- Thật tình, tôi đã không gặp may với các khoản đầu tư của tôi trong thời gian qua. Tôi đã mạo hiểm vô ích. Tôi đã mất sạch. Nhưng bây giờ tôi có thể cứu vãn lại, tất cả chỉ cần có một khoản vốn nhỏ. Các cổ phần của Ardents Consolidated là những cổ phần chắc chắn, phải vậy không?

Ông Entwhistle không bày tỏ ý kiến gì. Ông đang nghĩ có thể là George đã liều đầu cơ với tiền của khách hàng. Và nếu như vậy anh ta có nguy cơ bị kiện ra tòa...

- Tôi đã gọi cho anh hôm sau đám tang ở cơ quan nhưng anh không có ở đó.

- Thế à? Tôi không biết là anh đã gọi. Nói thật, tôi đã cho phép mình một ngày nghỉ để mừng tin vui...

- Tin vui?

George đỏ mặt.

- Ồ, tôi không muốn nói về cái chết của bác Richard. Nhưng khi người ta biết sắp thu về một khoản tiền, điều đó làm cho người ta vui, chẳng phải vậy sao? Và tất nhiên người ta muốn ăn mừng điều đó. Thực ra, tôi đã đến Hurst Park và cả hai ngựa về đầu... ồ, chỉ được 50 bảng, mỗi lần tôi chỉ chơi ít thôi mà...

- Và bây giờ, anh sắp lại được hưởng một khoản nữa vì bà cô Cora của anh đã chết.

George làm ra vẻ buồn.

- Tội nghiệp cô ấy. Thật là không may! Đúng vào lúc cô ấy bắt đầu được sung sướng.

- Mong rằng cảnh sát sớm tìm ra thủ phạm.

- Tôi tin rằng họ sẽ sớm bắt được hắn. Cảnh sát của chúng ta khá khôn khéo đấy chứ. Họ sẽ bắt tất cả những kẻ khả nghi trong vùng, tra hỏi chúng về sử dụng thời gian của chúng tại thời điểm xảy ra vụ án.

- Không dễ như anh tưởng đâu, nhất là khi một thời gian đã trôi qua. Ông Entwhistle nói với vẻ mỉa mai hài hước. Chính tôi chẳng hạn, 15 giờ 30 phút ngày hôm ấy tôi đang ở hiệu sách cũ Hatchard. Nhưng liệu trong 10 mười ngày nữa tôi có thể nhớ ra điều đó không? Và chính anh nữa. Hôm ấy anh đã đến Hurst Park đúng không? Nhưng nếu người ta hỏi tới trong một tháng anh có còn nhớ ngày nào anh đã đến trường đua nữa không?

- Ồ, có chứ, hôm ấy là ngày sau ngày lễ tang của bác Richard.

- Ồ, đúng rồi. Thế anh có còn nhớ tên hai con ngựa đã làm cho anh thắng cược không?

- Gaymark và Grog II, hai tên ấy thật không dễ quên đối với tôi đâu. *** - Ồ, tất nhiên là tôi rất vui được gặp ông, nhưng phải nói là vẫn còn sớm quá.

Rosamund đã tiếp đón ông Entwhistle như vậy đấy, vừa ngáp rất to vừa nói chẳng mấy hứng thú.

- Đã 11 giờ rồi.

Rosamund lại ngáp nữa.

- Chúng tôi đã dự một cuộc dạ hội, đã uống hơi nhiều và Michael vẫn còn mệt.

Michael Shane xuất hiện, tay phải cầm một ly cà phê đen. Anh ta mặc một bộ đồ ở nhà khá đẹp. Và mặc dù vừa mới ngủ dậy trông anh ta vẫn khá đẹp trai và có một nụ cười quyến rũ. Còn Rosamund, cô mặc một chiếc váy màu đen, và khoác một chiếc áo len hơi bẩn, vẻ rất tầm thường.

Nhà luật gia không ưa gì cách sống của gia đình Shane. Trong căn hộ tồi tàn của họ ở tầng hai khu chung cư của Chelsea, vỏ chai, cốc và mẩu thuốc lá vứt đầy trên sàn nhà, không khí ô nhiễm và đầy bụi. Và ở giữa đồng hỗn độn ấy là hai con người xinh đẹp: Rosamund và Michael. Hiển nhiên, họ có vẻ của một đôi vợ chồng thanh lịch và rất yêu nhau. Ít ra cũng phải thừa nhận rằng Rosamund rất yêu chồng.

- Anh yêu, cô vợ trẻ gọi Michael, anh có muốn một chút champagne không? Em nghĩ rằng nó có thể làm cho chúng ta khỏe lại đấy, và chúng ta uống mừng cho tương lai của chúng ta nhé. Ồ, ông Entwhistle, thật là một cơ may kỳ diệu việc bác Richard để lại cho chúng tôi khoản tiền ấy vào lúc này...

Ông Entwhistle liếc thấy Michael cau mày vẻ không đồng ý, nhưng Rosamund tiếp tục nói một cách thật thà:

- Bởi vì Michael đã nhận làm một vở kịch quan trọng. Anh ấy có một vai rất tuyệt và có cả một vai nhỏ cho tôi nữa chứ. Vở kịch nói về những tội phạm trẻ nhưng thực ra lại là những người tốt. Vở kịch có đầy ý tưởng, đầy ý tưởng hiện đại.

- Tôi cũng thấy vậy. Ông Entwistle nói một cách miễn cưỡng.

- Ông biết không? Họ ăn trộm, giết người. Vậy nên họ bị cảnh sát theo dõi, xã hội bỏ rơi và cuối cùng họ lại làm nên một điều kỳ diệu.

Ông Entwistle giữ im lặng để không bộc lộ sự phẫn nộ. “Bọn trẻ ngu ngốc này nói những điều ngớ ngẩn, tệ hại và những kịch bản mà chúng viết ra cũng cùng một giuộc”, ông nghĩ thầm.

Từ đầu đến giờ Michael vẫn giữ vẻ mặt cau có và tỏ vẻ ít lời. Cuối cùng anh ta nói với vợ.

- Ông Entwistle không quan tâm mấy đến chuyện của chúng ta. Đừng nói nữa và hãy để ông ấy cho chúng ta biết vì sao ông ấy đến gặp chúng ta.

Vậy là cuối cùng ông Entwistle cũng có thể bắt đầu nói:

- Tôi đến gặp anh chị để làm sáng tỏ một vài điều. Tôi vừa đến từ Lytchett St-Mary.

- À, vậy ra người bị giết là dì Cora của tôi. Chúng tôi đã thấy tin ấy trên báo. Tôi đã ngỡ rằng đó là dì Cora vì họ ấy là một họ hiếm. Dì Cora tội nghiệp! Khi tôi nhìn thấy bà ấy ở lễ tang, bà ấy lờ mờ như là một mù phù thủy và tôi đã nghĩ thầm rằng người ta sống như vậy thì cũng nên chết đi mới phải; ấy vậy mà bây giờ bà ấy chết thật. Thế mà tối hôm qua khi tôi nói rằng người bị giết bằng rìu mà báo chí đã nói đến mấy hôm nay là dĩ ruột của tôi thì chẳng ai tin tôi cả, họ còn cười vào mũi tôi nữa chứ. Anh nhớ chứ Michael?

Michael Shane không trả lời và Rosamund vẫn với giọng vui vẻ hồn nhiên, tiếp tục:

- Hai vụ giết người liên tiếp! Thật lạ lùng phải không?

- Đừng có ngốc nghếch như vậy Rosamund. Bác Richard không phải đã bị giết.

- Nhưng ít ra thì Cora cũng đã khẳng định là như vậy.

Ông Entwistle nói xen vào:

- Anh chị đã trở về London ngay sau lễ tang?

- Đúng thế, chúng tôi đã đi chung tàu với ông mà.

-Ồ, đúng rồi, đúng rồi. Tôi hỏi như vậy vì tôi đã gọi cho anh chị nhiều lần... (ông liếc nhìn cái máy điện thoại của nhà Shane)... ngay ngày hôm sau, nhưng không có ai nhấc máy.

-Ồ, tôi lấy làm tiếc. Chúng mình đã làm gì hôm đó nhỉ? Hôm kia... ờ... chúng mình đã ở nhà đến tận trưa. Rồi anh đã đi tìm gặp Rosenheim và ăn trưa với Oscar. Còn em, em đã đi mua đồ... Em đã hẹn với Janet để cùng đi nhưng rồi lại lỡ hẹn, song em cũng đã có một buổi chiều tuyệt vời và đã mua được rất nhiều đồ. Buổi tối, chúng mình đã đi ăn ở Castille và đã trở về vào khoảng 10 giờ.

- Đúng thế, khoảng 10 giờ. Michael đồng tình và quay sang ông Entwistle hỏi: Hôm ấy ông gọi điện cho chúng tôi có việc gì thế?

-Ồ, chỉ là một vài văn bản cần phải ký thôi mà, về chuyện thừa kế tài sản của Richard Abernethie.

- Chúng tôi có được nhận tiền ngay hay là phải đợi một trăm năm nữa? Rosamund lên tiếng hỏi.

- Tôi lấy làm tiếc cho anh chị nhưng luật pháp qui định một thời hạn...

- Nhưng chúng tôi có quyền đề nghị ứng trước chứ? Rosamund lộ rõ vẻ lo lắng.

Michael nói xen vào với giọng vui vẻ:

-Ồ, chẳng có gì khẩn cấp lắm, vấn đề chỉ là phải quyết định làm vở kịch ấy hay không.

- Việc ứng trước cho anh chị một khoản cũng không có gì khó lắm...

- À, vậy thì tuyệt!

Rosamund thở phào nhẹ nhõm và rồi cô chợt hỏi như thể cô vừa nhớ đến chuyện gì đó.

- Dì Cora có để lại gì không?

- Có, một chút thôi. Và chị họ của cô, cô Suzan, là người thừa kế duy nhất.

- Suzan? Tại sao lại là Suzan nhỉ? Dì Cora đã để lại cho chị ấy bao nhiêu?

- Vài trăm bảng và một vài vật dụng.

- Chúng có giá trị chứ?

- Không. Ông Entwhistle thả lời cụt lủn. Và Rosamund không quan tâm đến chuyện ấy nữa, cô nhận xét:

- Nhưng chuyện này thật là kỳ lạ. Khi dì Cora nói sau đám tang: “Nhưng ông ấy đã bị giết, chẳng phải vậy sao?”, ai cũng chỉ nghĩ rằng có chỉ là cung cách suy nghĩ ăn nói của bà ấy. Ấy vậy mà ngay ngày hôm sau đến lượt bà ta bị giết. Thật là kỳ lạ phải không?

Mọi người bối rối, im lặng. Rồi ông Entwhistle lên tiếng:

- Quả đúng vậy, rất kỳ lạ. *** Ông Entwhistle ngắm nhìn Suzan, cô đang nghiêng mình trên bàn và nói chuyện một cách rất sôi động. Cô có một khuôn mặt quyến rũ, nhưng dường như sức quyến rũ ấy toát lên từ chính sức sống của cô. Về nhiều mặt, Suzan giống Richard Abernethie - chú cô: dáng đầu, khuôn mặt, đôi mắt màu đậm với cái nhìn đầy suy tư. Cũng như ông ấy, cô có nghị lực mạnh mẽ luôn đẩy cô về phía trước, có sự suy nghĩ chính chắn và tính cẩn thận. Trong số ba thành viên của thế hệ trẻ, cô là người duy nhất có phong cách của những người đã làm nên cơ nghiệp nhà Abernethie. Richard có nhận thấy sự gần gũi giữa ông và cô cháu gái này không? Ông Entwhistle tin rằng có, vì Richard vẫn luôn luôn biết nhìn nhận, đánh giá con người. Suzan có chính những phẩm chất mà Richard tìm kiếm. Vậy mà Richard đã không có một biểu hiện ưu tiên nào đối với cô. Ông Entwhistle nghĩ, vì chẳng thể tin tưởng được vào George và coi thường cô Rosamund xinh đẹp và ngu ngốc thì lẽ ra Richard phải thấy ở Suzan người thừa kế lý tưởng của mình. Tại sao ông ấy đã không chọn cô? Tại sao nếu không phải là tại chồng cô? Điều đó cũng hợp lý thôi.

Ông Entwhistle liếc nhìn qua vai Suzan về phía chồng cô Gregory Banks đang đứng gọt bút chì sau lưng vợ, về lơ đãng. Đó là một gã đàn ông gầy và ốm yếu, đường nét mờ nhạt và tóc hung đỏ, hoàn toàn dưới trướng vợ - loại đàn ông luôn luôn nói “Vâng”. Hai vợ chồng này là một cặp không tương xứng tí nào. Ấy vậy mà Suzan đã làm tất cả để lấy được anh chàng này. Tại sao? Cô ấy yêu anh ta ở điểm nào cơ chứ?

Suzan vẫn nói một cách mạnh mẽ và giận dữ:

- Thật là đáng xấu hổ. Ông có còn nhớ người phụ nữ đã bị giết năm ngoái ở Yorkshire chứ? Vậy thì tôi nói với ông rằng vẫn chưa hề tìm ra thủ phạm. Và người phụ nữ chủ tiệm bán mứt nữa chứ. Bà ấy đã bị giết bằng một cái nạy cửa. Cảnh sát đã bắt một người rồi lại thả.

- Ồ, Suzan thân mến, còn cần phải có bằng chứng nữa chứ.

- Vụ bà y tá về hưu nữa chứ, bà ấy cũng đã bị giết bằng rìu như cô Cora. Suzan tiếp tục nói như thể không nghe thấy gì.

- Ồ Suzan, cô có vẻ rất hiểu biết về các vụ giết người.

- Đơn giản thôi. Người ta luôn nhớ lại các vụ án khi có ai đó trong gia đình mình bị giết trong những điều kiện tương tự. Ông thấy đấy, có những kẻ nguy hiểm ở các vùng nông thôn đột nhập vào nhà người khác và người phụ nữ đơn độc. Nhưng dường như cảnh sát chẳng chú ý lắm đến điều đó.

- Đừng đánh giá thấp cảnh sát như thế, Suzan. Họ là những người rất mực kiên nhẫn.

- Vậy thì tại sao mỗi năm có hàng trăm vụ án không giải quyết?

- Hàng trăm? - Ông Entwhistle tỏ vẻ nghi ngờ - Một vài thì đúng hơn. Nhưng có những trường hợp mà cảnh sát biết rõ ai là thủ phạm nhưng không có đủ bằng chứng để buộc tội hắn.

- Tôi không tin vào điều đó. Cô gái phản bác lại. Tôi tin rằng nếu người ta biết thủ phạm của một vụ giết người, thế nào người ta cũng tìm thấy các bằng chứng buộc tội. Cảnh sát có hướng điều tra nào không? Tôi nói về vụ cô Cora bị giết ấy.

- Tôi không biết, chẳng có lý do gì để cảnh sát cho tôi những thông tin ấy cả. Hơn nữa vẫn còn quá sớm để có thể đưa ra một ý kiến. Đừng quên rằng cô của tôi mới bị giết hôm kia thôi...

- Thế còn cô hầu gái thì sao? Cô ta có liên quan gì đến vụ này không? Cô Cora có để lại gì cho cô ta không?

-Ồ, một cái ghim cài bằng amênit đáng giá 5 xu và một vài bức tranh bên cạnh đánh cá chỉ có giá trị tình cảm.

- Trừ khi thủ phạm là một thằng điên, người ta không giết người không động cơ.

Ông Entwistle cười khùng khục.

- Trong chừng mực những điều đã được biết cho đến nay, người duy nhất có động cơ để giết Cora chính là cô ấy, Suzan thân mến.

- Hả?

Gregory chợt bước tới như người vừa tỉnh dậy. Trong mắt anh ta ánh lên một tia giận dữ và đột ngột anh ta không còn là một người lu mờ, đứng ngoài mọi chuyện nữa.

- Chuyện ấy có liên quan gì đến Suzan? Ông muốn ám chỉ điều gì?

- Đủ rồi, Greg! Ông Entwistle không ám chỉ gì đâu.

- Tôi chỉ đùa thôi mà - nhà luật gia phân trần - chẳng phải là một chuyện đùa hay hóm hỉnh, tôi thừa nhận là như vậy. Nhưng cô Cora đã để lại toàn bộ tài sản lại cho cô, Suzan. Tuy nhiên đối với một người vừa thừa kế vài trăm nghìn bảng thì tài sản thừa kế của bà cô Cora của cô, trị giá vài trăm bảng, chẳng thể được coi là động cơ giết người được.

- Bà ấy đã để lại cho tôi tiền? - Suzan không giấu được ngạc nhiên - Thật là lạ! Ông có biết tại sao cô tôi lại làm như thế không? Thậm chí bà ấy còn chưa gặp tôi bao giờ.

- Bà ấy đã nghe nói đến những khó khăn mà cô đã gặp phải khi cưới Gregory (anh chàng lại dùng gọt bút chì và khê nhú mày). Chính bà ấy cũng đã gặp nhiều cản trở khi lấy Pierre Lansquenet. Có lẽ là điều đó làm cho cô trở nên gần gũi đối với bà ấy.

- À đúng rồi, bà ấy đã lấy một họa sĩ mà trong gia đình chẳng ai ưa cả. Ông ấy có giỏi không?

Ông Entwistle lắc đầu.

- Trong nhà của cô Cora Lansquenet có tranh của ông ấy chứ?

- Có.

- Vậy thì tôi sẽ tự mình đánh giá. Tôi nghĩ rằng tôi nên đến đó một chút. Có ai còn ở đó không?

- Tôi đã thỏa thuận với cô Gilchrist để cô ấy ở lại trong ngôi nhà trong lúc chờ đợi có điều gì mới.

- Hẳn là cô ta có thần kinh vững vàng lắm mới dám ở lại nơi vừa xảy ra một vụ giết người như thế.

Gregory nói xen vào:

- Cô Gilchrist là một người có lương tri. Vả lại hiện giờ cô cũng chẳng biết đi đâu.

- Cô ta và cô Cora có thân thiết với nhau không?

- Tương đối thân, tôi nghĩ vậy. Cora không đối xử với cô ấy như với một người ở.

- Tôi thì tôi không nghĩ thế. Ngày nay, những người hân gái thường bị lợi dụng. Tôi sẽ cố gắng giúp cô ấy tìm thấy một việc tử tế hơn. Có lẽ là cũng không đến nỗi khó khăn. Chỉ cần biết làm các công việc gia đình, biết làm bếp cũng đã có thể kiếm tiền được rồi. Cô ấy biết làm bếp chứ?

-Ồ, có chứ. Điều duy nhất cô ấy không ưa, như cô ấy đã nói, là làm những công việc quá nặng.

Ông Entwistle liếc nhìn đồng hồ đeo tay và nói:

- Bà cô của cô đã chọn Timothy làm người thực hiện di chúc của bà ấy.

- Timothy! Chú Timothy chỉ là một huyền thoại. Chẳng ai nhìn thấy ông ấy bao giờ cả. Suzan trả lời, vẻ coi thường lộ rõ trong giọng nói.

Nhà luật gia lại xem giờ một lần nữa và nói:

- Tôi sẽ đi tàu đến gặp ông ấy vào chiều nay. Tôi sẽ cho ông ấy biết về ý định của cô đến nhà của Cora.

- Tôi sẽ chỉ ở đó một hoặc hai ngày thôi. Tôi không định rời xa London lâu ngày. Tôi có nhiều dự định trước mắt, tôi sẽ thử sức trong kinh doanh.

Ông Entwistle nhìn quanh phòng khách nhỏ xíu của căn hộ. Rõ ràng là Suzan và Gregory đang ở trong tình trạng túng bấn.

- Xin lỗi nếu như điều đó không quá tò mò, có thể cho tôi biết về dự định của cô không?

- Tôi đã nhắm một tòa nhà ở phố Cardigan. Tôi nghĩ rằng tôi có thể được nhận một khoản ứng trước chứ? Vì có thể là tôi sẽ phải đặt cọc trước.

- Điều đó là có thể được. À, tôi đã gọi điện cho anh chị nhiều lần ngay ngày hôm sau đám tang nhưng chẳng có ai trả lời cả, tôi cũng định hỏi xem anh chị có cần được ứng trước một khoản không. Có lẽ là anh chị đã không ở nhà...

-Ồ, không, Suzan kêu lên không chút di dự. Cả ngày hôm đó chúng tôi đâu có đi ra ngoài đâu.

- Hình như điện thoại nhà mình bị hỏng hôm ấy thì phải em ạ, Gregory nói nhẹ nhàng, em có nhớ chiều hôm đó anh đã không gọi được cho công ty Hard không? Anh định gọi cho công ty điện thoại nhưng sáng hôm sau đường dây đã lại hoạt động bình thường.

- Ôi, máy điện thoại! Ông Entwistle kết luận. Thật không phải lúc nào cũng có thể tin tưởng ở nó được.

- Làm sao mà cô Cora đã biết được điều đã xảy ra khi chúng tôi cưới nhau? Đột nhiên Suzan hỏi.

- Có lẽ là Richard nói cho bà ấy biết. Cora đã sửa lại di chúc của bà ấy cách đây khoảng ba tuần, vào thời điểm Richard đã đến thăm bà ấy. Trước đây bà ấy định để lại tất cả cho Giáo phái thần trị.

- Chú Richard đã đến gặp cô Cora ư? Tôi không hề biết điều ấy.

- Tôi cũng mới được biết đến thôi.

- Thế điều đó đã xảy ra như thế nào?

- Sao?

- Ô, không có gì.

6. Chương 6

Maude đến đón ông Entwistle ở ga Compton.

- Ông thật tốt đến thăm chúng tôi như thế này - bà nói với giọng hơi thô- chúng tôi rất vui khi biết ông sẽ đến. Cái chết của Richard là một điều kinh khủng, một cú sốc đối với Timothy. Ông ấy vẫn rất gần gũi với anh trai. Và bây giờ cái chết đã bám chặt lấy ý nghĩ của ông ấy. Là một người tàn phế, ông ấy vốn dĩ đã rất lo lắng cho sức khỏe của mình rồi. Đột nhiên ông ấy nhận thấy rằng mình là người cuối cùng còn lại của dòng họ Abernethie và ông ấy bắt đầu nghĩ rằng người chết tiếp theo sẽ là ông ấy và điều đó sẽ sớm đến. Toàn những ý nghĩ bệnh hoạn! Tôi cũng đã nói với ông ấy như vậy.

Họ ra khỏi nhà ga và Maude dẫn nhà luật gia đến bên một chiếc xe hơi cổ lỗ sĩ và rách nát.

- Rất tiếc vì phải đón ông bằng chiếc xe cà tàng này. Chúng tôi đã định mua một chiếc mới từ nhiều năm nay rồi nhưng chúng tôi không có đủ khả năng. Đã hai lần chúng tôi phải thay máy rồi đấy. Hy vọng rằng nó sẽ khởi động không quá khó khăn, đôi khi tôi phải dùng tay quay đấy.

Maude kéo cần khởi động nhiều lần nhưng mô tơ chỉ trả lời lại bằng vài tiếng ro ro xa xôi rồi im bật. Vì chưa bao giờ nổ máy bằng tay quay, ông Entwistle bắt đầu lo ngại; nhưng Maude đã tự mình làm việc đó, bà xuống xe với chiếc tay quay và sau vài vòng quay mạnh mẽ mô tơ đã sống trở lại. Thật may Maude là một người đàn bà mạnh mẽ, ông Entwistle nghĩ thầm.

- Vậy đấy. Thời gian qua chiếc xe cà tàng già cỗi này hay chơi khó tôi theo cách của nó. Nó đã giở chứng hổng giữa đường khi tôi trở về từ đám tang. Tôi đã phải đi bộ ba kilômét liền mới thấy một cửa hàng sửa xe ô tô. Và tôi buộc phải qua đêm trong nhà trọ của làng trong lúc chờ đợi họ sửa xe cho tôi. Vụ rắc rối này đã làm cho Timothy lo cuống cuống vì thấy tôi về muộn. Tôi đã phải gọi điện nói với ông ấy rằng ngày hôm sau tôi mới về. Hiển nhiên, điều đó đã làm cho ông ấy rất bức mình. Tôi thường giấu nhiều điều không cho ông ấy biết. Nhưng tôi không thể không cho ông ấy hay tin Cora vừa qua đời được. Tôi đã phải gọi cho bác sĩ Barton để xin thuốc an thần. Và khi Timothy được biết rằng đó là một vụ giết người thì ông ấy đã không thể chịu đựng được. Tôi vẫn luôn nghĩ rằng Cora là một mụ đàn bà ngốc nghếch.

Ông Entwistle ngẫm nghĩ một lát về nhận xét này, ông không hiểu tại sao Maude lại nói như vậy.

- Tôi chưa gặp lại Cora từ ngày cưới của chúng tôi. Thời gian đó tôi thường phải kìm mình không nói với Timothy một điều mà tôi nghĩ, rằng cô em út của ông ấy chỉ là một người dở hơi. Cô ta luôn nói những điều lố lăng ngông cuồng làm cho người ta không biết nên giận hay nên cười cô ta. Tôi nghĩ rằng cô ta sống trong một thế giới tưởng tượng, luôn tưởng tượng ra những vở kịch lâm ly và có đầy những ý nghĩ quái dị về người khác. Giờ thì cô ta đã chết. Cô ta có những người bảo vệ không?

- Người bảo vệ? Bà muốn nói gì vậy?

- A... những kẻ ăn chức ấy mà, tụi nghệ sĩ hay nhạc sĩ gì đó... tức là một kẻ nào đó có thể là hôm đó cô ta đã cho vào nhà và kẻ đó đã giết cô ta chỉ vì một chút tiền mặt. Có thể là một thanh niên, lũ trẻ ngày nay thật là kỳ quái, nhất là khi chúng say mê nghệ thuật. Thật kỳ cục lên vào nhà ai đó vào giữa ban ngày và giết người. Vào ban đêm có phải là đơn giản hơn không?

- Nhưng trong trường hợp đó hẳn sẽ phải đối phó với hai người.

- À còn cô hầu gái nữa. Nhưng tôi vẫn không thể nào hiểu nổi tại sao hẳn lại đợi cô hầu gái đi vắng rồi vào nhà để rồi giết Cora. Vì lý do gì cơ chứ? Chẳng lẽ hẳn lại tưởng trong nhà có tiền mặt. Và ngay cả khi đúng như vậy thì vẫn có nhiều cơ hội đột nhập vào nhà khi không có ai cơ mà. Tôi thấy thật là điên rồ giết ai đó khi không nhất thiết phải làm như vậy.

- Bà có cảm giác rằng cái chết của Cora là không cần thiết sao?

- Câu chuyện này làm cho tôi thấy thật lạ lùng.

Ông Entwistle tự hỏi việc giết người, nói chung, có một ý nghĩa nào đó không? Nhưng ông biết gì về những kẻ giết người và những động cơ dẫn đến giết người? Hầu như không gì cả, chưa bao giờ có tội phạm giết người trong số khách hàng của ông.

Tiếng Maude lại kéo ông ra khỏi dòng suy nghĩ.

- Tiếc rằng tôi đã không ngăn được Timothy đọc báo. Nhưng ông ấy đã nài nỉ và những gì các báo viết đã làm cho ông ấy rất kinh hoàng. Ông hiểu chứ ông Entwistle? Nhất thiết không thể để Timothy biết hết diễn biến của cuộc điều tra được, ông ấy sẽ không chịu được đâu. Nếu cần bác sĩ Barton có thể cấp cho ông ấy một giấy chứng nhận tình trạng sức khỏe.

- Về điểm này bà cứ yên tâm.

- Ồn trời!

Sau một đoạn cua xe đi vào một con đường nhỏ hướng vào Stanfield Grange. Con đường nhỏ hẳn đã lâu ngày không được chăm sóc, còn Stanfield Grange, ngày xưa là một mảnh đất đẹp thì ngày nay có vẻ bị thâm, tối tăm.

Maude thở dài:

- Trong chiến tranh chúng tôi đã đành phải bỏ mảnh đất không chăm sóc, cả hai người làm vườn đều đã đi lính. Bây giờ chúng tôi chỉ có một người làm già, mà ông ta cũng chẳng làm được gì nhiều. Chúng tôi chẳng còn đủ khả năng thuê người nữa, tiền công bây giờ cao quá.

Xe dừng lại trước hàng hiên một ngôi nhà cổ kiểu Georgie khá đẹp nhưng cần phải được sơn lại khẩn cấp.

- Ở đây không có người hầu. Maude vừa mời khách vào vừa nói với giọng cay đắng.

Bà dẫn nhà luật gia vào phòng khách, mời ông ngồi và đi ra để trở lại một lát sau với một bình trà và một ấm đun nước bằng bạc. . Trà rất ngon và có kèm với bánh xốp và bánh ngọt tự làm.

- Ông Timothy đâu?

- Trước khi ra ga đón ông tôi đã cho ông ấy ăn. Như thế ông ấy đã có thể ngủ trưa và bây giờ đủ khỏe, tỉnh táo, bình tĩnh để gặp ông. Ông hãy cố gắng ngăn không cho ông ấy nổi nóng nhé.

- Tôi sẽ làm mọi điều có thể.

Ngắm nhìn Maude qua ánh sáng lờ mờ của ngọn lửa từ lò sưởi, ông Entwistle chợt thấy người đàn bà này thật đáng thương. Đó là một phụ nữ dũng cảm, thực tế và mạnh mẽ; ấy vậy mà bà ấy lại có vẻ đáng thương và yếu đuối dưới một góc độ nào đó. Tình yêu của bà đối với chồng là tình yêu của một người mẹ. Maude Abernethie không có con nhưng bà ấy có tất cả để làm mẹ. Người chồng ốm yếu, đã trở thành một đứa con trai bé bỏng mà bà bảo vệ, giữ gìn và chăm sóc.

“Bà Tim đáng thương” - ông Entwistle nghĩ thầm. *** - Cảm ơn ông đã đến, Entwistle.

Timothy nhổm lên trên ghế và chìa tay về phía khách. Cao lớn, Timothy rất giống anh trai mình, Richard, nhưng những nét biểu hiện sức mạnh của ý chí nơi người đã mất lại là những dấu hiệu của sự yếu đuối nơi Timothy: khuôn miệng thiếu quyết tâm, cảm hơi hốt về phía sau và cặp mắt cũng không sâu bằng. Trên trán, những nếp nhăn đánh dấu tính hay nổi cáu, dễ bị kích động của chủ nhà.

Cái chần trùn trên đầu gối Timothy, cũng như những hộp, lọ thuốc bày đầy trên cái bàn nhỏ đặt gần ghế, trong tầm tay, càng làm biểu hiện rõ hơn sự tàn tật của ông ta.

- Tôi không được gắng sức quá, thầy thuốc đã chỉ định cho tôi như vậy. Ông ta liên tục nhắc nhở tôi là không được lo lắng. Hừ, lo lắng! Nếu như có ai đó bị giết trong gia đình ông ta, tôi dám cá chắc rằng ông ta cũng sẽ lo lắng lắm. Trước hết Richard ra đi, sau đó đám tang rồi bản di chúc - mà một bản di chúc đáng thất vọng nữa chứ - và để kết thúc, Cora bị giết bằng riệu! Thật là quá sức chịu đựng của con người. Bằng riệu! Thật là gớm! Thật kinh khủng! Đất nước này đầy rẫy những kẻ cướp và côn đồ- sản phẩm của chiến tranh! Những tên vô lại tàn sát những phụ nữ yếu đuối và chẳng ai đó đủ dũng cảm để làm điều gì đó chống lại chúng cả.

“Đất nước tồi tệ này đang đi đến đâu đây? - Timothy vẫn tiếp tục - Tôi vẫn thường tự hỏi mình như vậy. Tất cả đã bắt đầu xấu đi từ thời cái chính phủ đáng ghét ấy, và chính phủ hiện nay của chúng ta vẫn chẳng khá hơn họ là mấy. Hãy nhìn xem tình trạng hiện nay của chúng tôi. Ngay cả một người làm vườn hay một người ở với giá phải chăng chúng tôi cũng không tìm được. Bà Maude tội nghiệp vắt kiệt sức mình trong bếp. À tiện đây, bà này, cho bữa tối nay tôi muốn bắt đầu bằng một bát súp với cá bơn là món chính và tráng miệng bằng bánh pudding. Tôi cần được tắm rửa, bác sĩ Barton đã nói như vậy... Ồ tôi đang nói chuyện gì nhỉ?... À, Cora. Tôi đảm bảo với ông rằng khi người ta nhận tin em gái ruột của mình bị giết người ta bị choáng váng vô cùng. Tin đó đã làm cho tim tôi đập loạn lên trong 20 phút liền. Ông sẽ lo hết mọi việc chứ, ông Entwistle? Tôi thực sự không thể tham gia vào cuộc điều tra và cũng không thể là người thực hiện những nguyện vọng cuối cùng của Cora được. Tôi muốn quên đi bi kịch này cũng như tất cả những gì liên quan đến nó. À mà phần tài sản mà Richard để lại cho Cora sẽ được giải quyết như thế nào? Tôi được hưởng lại chứ?”

Maude hỏi mọi người có dùng trà nữa không rồi dọn chén và đi ra khỏi phòng.

Timothy ngả người trên ghế và nói:

- Thật là một điều tuyệt vời được nói chuyện mà không có đàn bà ở bên cạnh. Bây giờ chúng ta có thể nói chuyện công việc mà không bị làm gián đoạn một cách ngu ngốc.

- Phần của Cora sẽ được chia đều cho vợ chồng ông, Suzan, Rosamund và George. Nhà luật gia nói.

- Không, không thể thế được, sao lại thế? - Mặt Timothy đỏ lên tức giận - Tôi là người thân gần gũi nhất và là anh em ruột duy nhất còn sống của ông ấy.

Ông Entwistle nhắc lại một cách lịch sự cho Timothy những điều khoản trong di chúc của Richard mà chính ông ta cũng có một bản sao.

- Đừng hoài công giải thích cho tôi những biệt ngữ luật của các ông. Timothy ngắt lời không nể nang. À, các luật gia nhà các người! Hừ, tôi đã không tin vào tai mình khi Maude đã thuật lại cho tôi những khoản cuối của di chúc của Richard. Tôi đã tưởng rằng bà ấy hiểu lắm. Trí óc đàn bà thường không sáng suốt cho lắm. Mặc dù Maude không phải là một người đàn bà tầm thường, những đàn bà chẳng hiểu gì về vấn đề tài chính cả. Tôi dám chắc rằng nếu như Richard không chết thì Maude sẽ chẳng biết rằng chúng tôi sẽ sớm phải bỏ nơi đây mà đi. Vậy đấy!

- Tôi tin chắc rằng nếu như ông đã nói trực tiếp với Richard...

Timothy cười rống lên:

- Tôi không phải là loại người như vậy. Bố tôi đã để lại cho chúng tôi mỗi người một tài sản đáng kể nhưng tôi không muốn theo đuổi công việc làm ăn của gia đình - kinh doanh thuốc trị chai chân. Tôi coi khinh công việc đó. Richard vẫn luôn oán giận tôi vì điều đó. Tôi đã phải dùng gần hết vốn đầu tư của tôi để chiến đấu với các loại thuế và sự mất giá của đồng tiền. Nhưng không bao giờ tôi lại cầu cứu Richard. Và tôi khẳng định với ông, ông Entwistle, rằng những chuyện này đã làm cho sức khỏe của tôi ngày càng giảm sút. Một người ốm yếu như tôi lẽ ra phải không được lo nghĩ. Khi Richard chết tôi chẳng có cảm giác gì hết ngoài cảm giác vớ được cơ hội thoát nạn, và tôi đã bắt đầu dựng lên những kế hoạch. Tôi sẽ cho sơn lại nhà, sẽ thuê hai người làm vườn trình độ cao và... à tôi đang nói chuyện gì ấy nhỉ?

- Ông đang nói về các dự định của ông.

- À đúng rồi. Nhưng tôi không muốn làm ông mất thời gian với những chuyện ấy. Điều đã làm tôi phiền lòng, thậm chí cảm thấy bị xúc phạm, là những điều khoản trong di chúc của Richard.

- Thực vậy sao? - Ông Entwistle tỏ vẻ thắc mắc - Những điều khoản đó không ... phù hợp với những gì mà ông mong đợi sao?

- Tất nhiên là không. Bởi vì Mortimer đã chết, tôi nghĩ rằng tôi phải được là người thừa kế duy nhất.

- A! Ông có... Ông có... nói với ông ấy điều này không?

- Ồ không hẳn là như vậy. Richard là một người đa nghi và cẩn thận. Vấn đề thừa kế đã được đề cập đến ngay tại đây, một thời gian sau khi Mortimer chết. Richard đã muốn có cuộc họp gia đình nhỏ. Chúng tôi đã bàn bạc về thế hệ trẻ - George, các cô gái và chồng họ. Richard muốn biết nhận xét của tôi về họ, mặc dù rằng tôi chẳng thể giúp ông ấy gì nhiều. Tôi chỉ là một người tàn phế không bao giờ ra khỏi nhà. Maude và tôi sống cách biệt với mọi người. Nhưng nếu ông muốn biết ý kiến của tôi thì cả hai cô gái đều đã có một cuộc hôn nhân sai lầm và ngu ngốc. Vậy đấy! Sau buổi họp ấy với Richard tôi nghĩ rằng ông ấy đã đến hỏi ý kiến tôi với tư cách là người lớn tuổi nhất trong gia đình và đương nhiên tôi cho rằng tôi sẽ là người thừa kế duy nhất nếu như ông ấy chết trước tôi. Thực sự, lẽ ra Richard phải tin tưởng ở tôi trong việc chăm lo cho bọn trẻ và Cora. Mệ kiếp! Entwistle, tôi có phải là một Abernethie, người cuối cùng của dòng họ Abernethie, hay là không?

Trong lúc nóng nảy, Timothy đã làm rơi mảnh chắn và ngồi dựng dậy trên ghế. Và ông ta không còn dấu hiệu gì của sự yếu đuối nữa. Một người khỏe mạnh, ông Entwistle nghĩ thầm, miễn cảm, nhưng mà khỏe mạnh bình thường. Hơn nữa, nhà luật gia nhận thấy rằng Timothy Abernethie vẫn luôn luôn ghen tị với anh trai mình. Và trong di chúc của mình Richard đã không ủy nhiệm cho ông ta cái việc điều hành công việc và những thành viên khác của gia đình. Richard đã nghĩ đến điều đó chẳng? Ông ấy đã định vậy nhưng rồi lại đổi ý?

Bất chợt, có những tiếng mèo kêu vọng lại từ ngoài vườn. Trong nháy mắt, Timothy đứng dậy và chạy tới bên cửa sổ quát to:

- Im mồm!

Rồi ông ta tóm lấy một quyển sách lớn và ném mạnh về phía những con vật ồn ào.

- Lũ mèo đáng ghét! Timothy vừa càu nhàu vừa quay lại phía ông khách của mình. Chúng tàn phá những bồn hoa của tôi và tôi không thể chịu được những tiếng rống của chúng.

Ông ta ngồi lại xuống ghế và hỏi:

- Ông muốn uống gì không ông Entwhistle?

- Không, cảm ơn. Maude vừa cho tôi uống một ly trà tuyệt hảo lắm rồi.

- Maude là một người đàn bà tháo vát. Timothy nói. Bà ấy cũng khá vất vả với mô tơ của chiếc xe hơi cũ kỹ của chúng tôi. Bà ấy cũng biết kha khá về mấy móc đẩy, ông biết không.

- Vâng. Tôi được biết bà ấy đã bị hỏng xe khi trở về sau đám tang.

- Đúng thế, nhưng bà ấy đã nhanh trí gọi điện cho tôi để tôi khỏi lo. Đáng tiếc là người phục vụ của tôi đã ghi lại lời nhắn tôi tệ đến mức tôi chẳng thể hiểu được gì. Lúc ấy tôi đang đi dạo. Bất sĩ dặn tôi nên đi dạo, tập thể dục một chút khi tôi cảm thấy có đủ sức. Khi trở lại tôi thấy một mẩu giấy ghi nguệch ngoạc mấy chữ: “Bà chủ lấy làm tiếc, xe bị hỏng, bà ấy phải ở lại qua đêm.” Tất nhiên là tôi đã tưởng rằng bà ấy đã ở lại Enderby, tôi đã gọi điện đến đó thì lại được biết rằng bà ấy đã đi từ sáng.

- Tôi không biết bà nhà đã kể với ông về đám tang và về những người họ hàng của ông như thế nào. Bà ấy có nói cho ông biết về việc Cora nói rằng Richard có thể đã bị giết chứ?

- Ồ có chứ. Bà ấy đã nói với tôi rồi. Ai cũng đã cúi đầu và làm ra vẻ kinh ngạc lắm trước lời nói đó. Ngay từ khi còn nhỏ, Cora đã rất hay nói ra những câu vụng về. Bà ấy cũng đã nói điều gì đó liên quan đến cuộc hôn nhân của chúng tôi và đã làm méch lòng Maude. Maude chưa bao giờ ưa Cora lắm. Ngay tối hôm đó Maude đã gọi điện cho tôi để xem tôi có khỏe không, xem cô Jones có đến cho tôi ăn tối không và để nói với tôi rằng mọi việc đều đã diễn ra tốt đẹp. Tôi đã hỏi ngay: “Thế còn di chúc?” Bà ấy đã cố gắng nói sang chuyện khác nhưng tôi đã ép và được biết sự thật. Tôi đã không tin được vào tai mình, trước tiên tôi nói rằng bà ấy đã hiểu lầm nhưng bà ấy đã khẳng định lại một cách chắc chắn. Điều đó làm cho tôi choáng váng, ông Entwhistle, thậm chí cảm thấy bị xúc phạm, ông hiểu điều gì tôi muốn nói chứ. Nếu như ông muốn biết ý kiến của tôi thì tôi nói thật, Richard đã tỏ ra độc ác. Tôi biết là không nên nguyên rủa người đã chết nhưng thực tình...

Timothy tiếp tục nói mãi cho đến khi Maude trở lại và nói một cách cương quyết:

- Anh yêu, em nghĩ rằng anh đã nói chuyện với ông Entwhistle khá lâu rồi đấy. Nếu như hai người đã nói chuyện xong rồi thì anh phải đi nghỉ thôi.

- Ồ, chúng tôi đã giải quyết được nhiều vấn đề rồi. Tôi cho ông được hoàn toàn tự quyền, ông Entwhistle. Nếu người ta bắt được kẻ giết Cora hãy cho tôi hay. *** Ngày hôm sau, nhà luật gia lại đi tàu trở về London.

Đến nhà, ông chần chờ một chút rồi lấy điện thoại gọi cho một người bạn.

7. Chương 7

- Tôi không biết nói với ông như thế nào để cảm ơn vì đã mời tôi.

Ông Entwhistle bắt tay chủ nhà một cách nồng hậu.

Hercule Poirot mời khách ngồi vào một chiếc ghế gần lò sưởi. Ông Entwhistle thở mạnh và ngồi xuống ghế.

- Tôi vừa trở về sáng nay.

- Và ông đến hỏi ý kiến tôi về một vụ án?

- Vâng. Nhưng chuyện hơi dài dòng đấy.

- Vậy thì chúng ta sẽ nói chuyện ấy sau bữa tối. George!

Một bàn ăn với hai bộ đồ ăn đã được đặt sẵn ở một góc của căn phòng. George xuất hiện với pa-tê gan ngỗng và bánh mì nướng.

- Chúng ta sẽ ăn pa-tê gần lò sưởi, sau đó sẽ ăn ở bàn. Poirot nói.

Một tiếng rưỡi đồng hồ sau, ông Entwhistle ngã người trên ghế và thở mạnh một cách khoan khoái:

- Phải nói rằng ông không bỏ qua món ngon nào, Poirot. Đúng là lĩnh vực này người ta có thể tin tưởng vào người Pháp.

- Tôi là người Bỉ - chủ nhà cải chính - nhưng về vẻ thứ nhất của nhận xét của ông thì ông đã có lý đấy. Ở tuổi tôi, một trong những ít thú vui còn lại là thú vui ăn uống và, ơn trời, tôi có một dạ dày rất tốt.

Chuông đồng hồ điểm báo 9 giờ 30 phút. Đối với ông Entwhistle, đó là thời điểm tâm lý, mọi e dè đã biến đi, ông quyết định bắt đầu kể câu chuyện của mình.

Ông Entwhistle kể lại sự việc một cách tỉ mỉ, và điều đó có vẻ rất thu hút người đàn ông đứng tuổi bé nhỏ có cái đầu hói hình quả trứng đang lắng nghe ông.

- Tôi thấy mọi chuyện có vẻ khá rõ ràng. Hercule Poirot lên tiếng khi nhà luật gia kết thúc việc trình bày. Ông nghi ngờ rằng Richard Abernethie đã bị giết hại. Nghi ngờ này thực ra chủ yếu chỉ dựa trên lời nói của Cora sau đám tang. Nếu như Cora không nói gì thì ông có nghi ngờ không? Không. Và việc Cora bị giết ngay ngày hôm sau có thể chỉ đơn giản là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Đúng là Richard Abernethie đã chết một cách đột ngột, nhưng ông ấy đã có một bác sĩ theo dõi sức khỏe, ông bác sĩ này biết rất rõ bệnh nhân của mình và đã cho phép mai táng vì không thấy có gì đáng ngờ. Richard đã được chôn hay hỏa táng?

- Hỏa táng, theo ý nguyện của ông ấy.

- Như vậy là có một bác sĩ khác đã can thiệp và cũng đã cho phép hỏa táng. Nhưng đây vẫn không phải là một điểm quan trọng. Hãy nói về điểm chính của câu chuyện, tức Cora. Ông đã ở đấy và đã nghe rõ chứ? Câu nói của bà ấy chính xác là: “Nhưng ông ấy đã bị giết, chẳng phải vậy sao?” đúng không?

- Đúng thế.

- Và ông tin rằng bà ta đã nói sự thật?

- Vâng, tôi chắc là vậy.

- Tại sao?

- Tại sao ư? Hơi bất ngờ, ông Entwhistle nhắc lại câu hỏi.

- Ủ, tại sao? Vì trong thâm tâm ông thấy khó chịu mỗi khi nghĩ đến Richard đã chết như thế nào.

- Không, không, không phải vậy - Ông Entwhistle lắc đầu.

- Như vậy là vì bà ta - Cora? Ông biết rõ bà ấy không?

- Tôi đã không gặp bà ấy từ... Ồ, từ hơn hai mươi năm rồi! Nếu như gặp lại bà ấy giữa đường rất có thể là tôi sẽ không nhận ra. Ngày xưa là một cô gái cao, gầy, giờ bà ấy đã trở thành một phụ nữ béo tròn. Nhưng tôi tin rằng nếu nói chuyện với nhau thì tôi sẽ nhận ra vì kiểu tóc của bà ấy vẫn như xưa, và nhất là cái kiểu cách nhìn người đối thoại gườm gườm như một con thú dữ tợn, cách nói thô bạo, cái đầu nghiêng nghiêng về một bên khi nói ra những điều xúc phạm. Ông thấy đấy, bà ta có cá tính.

- Vậy là vẫn cô Cora mà ông quen biết trước kia. Bà ta vẫn tiếp tục nói những điều xúc phạm như xưa - Ồ, những điều xúc phạm bà ta thường nói có phải là sự thật không?

- Đó chính là điều đáng trách ở Cora: Bà ấy thường nói ra những sự thật mà lẽ ra không nên nói.

- Và tính cách ấy vẫn còn cho đến nay. Và như vậy Richard Abernethie vừa bị giết, Cora đã lên tiếng nói về điều đó.

Ông Entwhistle thay đổi tư thế.

- Ông cho rằng ông ấy đã bị giết?

- Tôi ư? Không, hoàn toàn không, ông bạn thân mến. Không nên vội vàng thế. Chúng ta mới chỉ chắc chắn có một điều: Cora đã tin chắc rằng đó là một vụ giết người. Và từ đó chúng ta suy ra rằng bà ấy phải có một lý do nào đó để tin là như vậy. Bây giờ hãy nói cho tôi biết sau khi Cora đã nói câu ấy ngay lập tức tất cả mọi người đã đồng thanh phản đối, có đúng không?

- Hoàn toàn đúng.

- Và bởi vậy bà ta đã tỏ vẻ bối rối, lúng túng và như đã nói - như ông đã nói với tôi - một câu đại loại như là “Theo những gì ông ấy đã nói, tôi nghĩ rằng...”

Ông Entwhistle gật đầu xác nhận.

- Ô giá mà tôi nhớ được một cách chính xác, nhưng tôi gần như dám chắc rằng cô ấy đã nói “Ông ấy đã nói” hoặc là “ông ấy đã nói với tôi”.

- Và sau đó mọi người đã chuyển chủ đề phải không? Ông có nhận thấy một biểu hiện không bình thường nào đó trên một gương mặt nào đó không?

- Không.

- Và ngay hôm sau, Cora bị giết. Vậy nên ông đã tự hỏi vụ này có liên quan gì đến lời nói lỡ hôm trước của bà ấy không, đúng không?

- Hẳn rằng ông thấy lạ lắm.

- Không đâu. Nếu như đúng là Richard Abernethie đã bị giết thì mọi việc đều hợp lý. Một vụ giết người tuyệt hảo, tất cả đều diễn ra một cách hoàn hảo đối với tên tội phạm cho tới khi, đột nhiên, xuất hiện một người biết sự thật. Tất nhiên là người ấy phải bị giết và càng sớm càng tốt.

- Vậy là ông nghĩ thực sự rằng đây là một vụ giết người?

- Đúng thế - Poirot trả lời ngay - tôi nghĩ, cũng như ông, ông bạn thân mến ạ, rằng cần phải mở một cuộc điều tra. Ông đã quyết định gì về điều này chưa? Ông đã nói với cảnh sát chưa?

- Chưa. Tôi không có bằng chứng nào cụ thể cả. Vai trò của tôi là người đại diện pháp lý của gia đình. Tôi nghĩ, nếu đúng là Richard đã bị giết thì vụ án chỉ có thể được thực hiện bằng một cách duy nhất.

- Bằng chất độc?

- Chính thế. Nhưng thi hài đã bị thiêu mất rồi. Chúng ta đã mất bằng chứng quý giá này. Nhưng tôi đã quyết định dứt khoát làm sáng tỏ vụ án này. Vì lý do ấy mà tôi đã đến gặp ông đây, Poirot.

- Có những ai trong nhà vào lúc Richard qua đời?

- Một người ở già đã ở với ông ấy từ rất lâu rồi, một cô làm bếp, một bà phục vụ. Có lẽ thủ phạm là một trong ba người này...

- Kìa! Đừng làm rối tôi như thế. Xem nào. Cora biết đó là một vụ giết người. Tuy nhiên lần này bà ấy cũng đồng tình im vụ án đi. “Tôi cũng nghĩ rằng các vị có lý”, bà ta đã nói như vậy. Như vậy hẳn là Cora đã ám chỉ một thành viên của gia đình, và hẳn đó phải là ai đó mà ngay cả nạn nhân cũng không muốn tố cáo trước mặt mọi người. Nếu không, bởi vì Cora rất quý Richard, bà ấy hẳn đã không đồng tình không nói lộ người ấy ra. Ông đồng ý với tôi chứ?

- Đồng ý. Và lại tôi cũng đã lập luận như vậy, ông Entwhistle thú nhận. Nhưng làm sao một người trong nhà lại có thể...?

- Về giả thuyết đầu độc, có rất nhiều khả năng. Có thể đó là một loại chất độc gây ngủ, bởi vì Richard đã chết khi đang ngủ.

- Nhưng chúng ta chẳng thể chứng minh được gì.

- Trong trường hợp của Richard thì không. Nhưng về vụ giết Cora thì khác. Khi chúng ta biết được ai là thủ phạm thì việc thu thập bằng chứng sẽ dễ dàng thôi. Ông đã làm gì theo chiều hướng này chưa?
- Thực ra tôi chưa làm được gì nhiều. Tôi đã cố gắng lập luận theo cách loại dần. Tôi không thích khi nghĩ rằng một người trong dòng họ Abernethie lại là một kẻ giết người. Ngay cả giờ tôi vẫn không thể tin được. Tôi đã hỏi họ những câu hỏi phù phiếm và tôi nghĩ rằng đã chứng minh được sự vô tội của một số người trong gia đình - thậm chí tất cả, trong trường hợp này sẽ rõ ràng là Cora đã nhầm. Tôi đã hỏi từng người về sử dụng thời gian của họ ngày mà Cora đã bị giết.
- Vậy kết quả là thế nào?
- George Crossfield đã có mặt ở trường đua ngựa Hurst Park. Rosamund đã đi mua đồ ở London, chồng cô ta - cần phải quan tâm đến những ông chồng và các bà vợ nữa chứ...
- Tất nhiên rồi.
- ... Chồng Rosamund lúc đó đang lo tổ chức một vở kịch. Suzan và Gregory thì đã không đi đâu khỏi nhà. Timothy Abernethie, nửa tàn phế, cũng chỉ ở nhà, trong vùng Yorkshire, còn vợ ông ta thì đang trên đường trở về nhà từ Enderby Hall.
- Hercule Poirot gật gù, vẻ đồng tình.
- Đó là điều mà họ đã khẳng định, nhưng liệu họ có nói thật không?
- Thực tình tôi không biết, Poirot. Chúng ta có thể thẩm tra một vài điều, nhưng như vậy thì sẽ làm lộ mất ý định của chúng ta. Tôi sẽ nói cho ông biết một vài kết luận của tôi. Rất có thể là George đã đến trường đua. Nhưng tôi không tin anh ta. Theo tôi, anh ta đã huênh hoang khi nói rằng mình đã trúng hai con ngựa về đầu. Khi tôi hỏi tên hai con ngựa đó anh ta đã trả lời không một chút do dự. Sau đó tôi đã đi hỏi và được biết rằng ngày hôm đó có những khoản cá cược rất lớn vào cả hai con ngựa ấy, một trong hai con đã về nhất còn con kia thì mặc dù được đánh giá cao nhưng đã không được xếp hạng.
- Hay đấy. À này, anh chàng George này có đang cần tiền lúc ông bác của anh ta mất không đấy?
- Tôi cảm thấy như vậy. Tôi không thể chứng minh được điều đó, nhưng tôi ngờ rằng anh ta đã dùng tiền của khách hàng để buôn cổ phiếu và có nguy cơ bị kiện ra tòa. Mẹ anh ta là một phụ nữ khá xinh đẹp nhưng hơi ngờ nghệch, còn bố anh ta là một kẻ mờ ám. Rosamund là một con gái xinh đẹp. Tôi không nghĩ rằng cô ta có khả năng đập đầu Cora bằng một chiếc rìu. Chồng cô ta, Michael Shane, là một gã nhát gan nhưng có nhiều tham vọng và kiêu căng tốt bậc. Thực tình tôi không biết gì nhiều về anh ta và chẳng có lý do gì để buộc tội anh ta cả; nhưng chừng nào tôi chưa biết anh ta có nói thật về sử dụng thời gian của anh ta ngày xảy ra vụ án không thì tôi vẫn có thể nghi ngờ anh ta...
- Tuy nhiên ông không nghi ngờ cô vợ?
- Không, không. Tôi biết rằng cô ta là một người không tình cảm nhưng kết tội cô ta đã dùng một chiếc rìu... không, cô ta là một người rất yếu đuối.
- Tốt lắm. Thế còn cô cháu gái kia?
- Suzan? Cô ta rất khác với Rosamund. Cô ta là một người khéo léo. Cô ấy cùng chồng ở nhà cả ngày hôm đó. Khi tôi nói rằng tôi đã gọi cho họ vào buổi chiều - tất nhiên là tôi nói dối - Gregory đã trả lời không chút ngập ngừng rằng đường dây đã bị trục trặc cả ngày, anh ta cũng đã muốn gọi cho ai đó nhưng không được.
- Nói tóm lại chưa có gì đáng chú ý lắm. Hệ thống loại dần của ông đã không cho kết quả. Gregory là người như thế nào?
- Tôi không biết chắc được anh ta là loại người gì. Con người anh ta thật khó chịu nhưng tôi chẳng hiểu tại sao anh ta lại tạo cho tôi cái cảm giác ấy. Còn về Suzan... Suzan rất giống với ông bác. Cô ấy cũng mạnh mẽ, dửng dưng như Richard và cũng có những phẩm chất khác của Richard.
- Cô ấy có yêu chồng không?
- Rất yêu, thậm chí sùng bái.

- Còn những người thuộc thế hệ già thì sao?

Ông Entwhistle thuật lại chi tiết chuyến đi thăm Timythy và Maude. Poirot chăm chú nghe rồi kết luận.

- Như vậy là bà Abernethie hiểu biết về máy móc còn ông Abernethie thì không đến nỗi tàn phế như người ta tưởng. Ông ta còn có thể đi dạo một chút, thậm chí, theo ông, ông ta hoàn toàn có thể tỏ ra khỏe mạnh. Thêm vào đó ông ta là một kẻ ích kỷ và luôn luôn ghen tị với anh trai mình.

- Ông ta có vẻ rất có tình cảm đối với Cora.

- Nhưng điều đó cũng đã không làm cho ông ta quên cười nhạo bà ta về điều bà ta đã nói sau đám tang. Thế còn người thừa kế thứ sáu?

- Helen? Bà Leo? Tôi chưa bao giờ nghi ngờ bà ấy. Hơn nữa chúng ta có thể chứng minh sự vô tội của bà ấy một cách dễ dàng vì ngày Cora bị giết bà ấy đang ở Enderby Hall với ba người giúp việc của Richard.

- Vậy thì, ông bạn thân mến, ông mong đợi gì ở tôi?

- Tôi muốn biết sự thật, Poirot.

- Nếu tôi là ông thì tôi cũng đã lập luận hoàn toàn như ông.

- Ông là người duy nhất có thể tìm ra thủ phạm. Tôi biết rằng ông không còn quan tâm đến những vụ án như thế này nữa nhưng tôi khẩn khoản đề nghị ông nhận lấy vụ này. Ông có thể nói chuyện với bác sĩ Richard được chứ?

- Ông có biết ông ấy không?

- Sơ sơ thôi.

- Đó là người như thế nào?

- Một người tuổi trung niên. Rất giỏi. Richard và ông ta rất thân với nhau. Đó là một người tử tế...

- Vậy thì ông hãy đến gặp ông ấy trước đi. Ông ấy sẽ nói chuyện với ông thoải mái hơn là với tôi. Hãy hỏi ông ấy về bệnh tật của Richard và thử tìm hiểu xem Richard đã dùng thuốc gì vào thời gian trước khi chết. Hãy hỏi ông ấy xem đã bao giờ Richard nói với ông ấy rằng mình sợ bị đầu độc chưa. Cô Gilchrist đã chắc chắn nghe thấy từ “thuốc độc” chứ?

Ông Entwhistle suy nghĩ một lát.

- Ít ra thì đó cũng là từ mà cô ta đã sử dụng khi nói với tôi. Nhưng đó cũng là loại nhân chứng hay thay đổi ý kiến.

- Ông bạn thân mến, đã bao giờ ông nghĩ rằng chính cô Gilchrist này cũng đang bị nguy hiểm không?

- Tôi thú nhận rằng không.

- Nhưng điều đó rất có thể là sự thật đấy. Cora đã nói ra những nghi ngờ của mình sau đám tang. Tên giết người hoàn toàn có thể nghĩ rằng Cora đã có thể tâm sự với cô hầu gái khi nhận được tin Richard đã chết. Theo tôi thì để cô Gilchrist tiếp tục ở lại nhà của Cora Lansquenet là không thật trọng đầu.

- Đường như Suzan dự định đến đó để giải quyết các công việc của Cora.

- Tôi biết. Tôi biết. Bây giờ hãy làm những gì mà tôi đã bảo. Ông cũng hãy chuẩn bị tinh thần cho bà Abernethie - bà Leo Abernethie - vì có thể tôi sẽ viếng thăm bà ta đấy. Từ giờ phút này tôi sẽ giải quyết vụ án này. Poirot nói, tay vịn vào tía mép.

8. Chương 8

Ông Entwhistle nghĩ thầm: “Mình phải tỏ ra thắng thắng với con người tri thức này mới được”.

- Tôi đến gặp ông vì một chuyện đặc biệt tế nhị. Hy vọng rằng điều đó sẽ không làm méch lòng ông. Là một người có lương tri, hẳn ông cũng đồng ý với tôi rằng một giả thuyết dù có vẻ phi lý đến mấy thì cũng phải

được nghiên cứu cẩn thận, không thể bị loại bỏ ngay không lời giải thích. Giả thuyết này liên quan đến một người khách hàng, một người bạn thân đã quá cố của tôi, ông Richard Abernethie. Ông có hoàn toàn chắc chắn rằng ông ấy đã chết, như người ta nói, “một cách tự nhiên” không?

Khuôn mặt vui vẻ và hồng hào của bác sĩ Larraby lộ vẻ ngạc nhiên tột độ:

- Ôi trời, tất nhiên là có chứ. Chẳng lẽ tôi lại cho giấy phép mai táng nếu như tôi có nghi ngờ gì sao?
- Ô, đương nhiên, đương nhiên, hãy tin tôi, tôi không hề nghi ngờ. Nhưng tôi vẫn phải có sự đảm bảo chắc chắn của ông vì có những lời đồn đại...
- Đồn đại? Họ đồn gì vậy?
- Tôi không biết những lời đồn ấy đã bắt đầu từ đâu, bao giờ, ông Entwistle vờ vĩnh một cách khéo léo. Nhưng có lẽ chúng ta cần ngăn chặn chúng lại, nếu có thể, bằng một thông báo cải chính chính thức.
- Abernethie đã bị ốm. Ông ấy đã mắc phải một căn bệnh hiểm nghèo và chỉ có thể sống cùng lắm là hai năm nữa. Nhưng cái chết của con trai ông ấy, Mortimer, là một cú sốc mạnh đối với ông ấy và đã có ảnh hưởng rất xấu đến ý chí muốn sống của ông ấy. Tôi phải thừa nhận rằng tôi không ngờ rằng điều đó lại đến sớm như vậy, nhưng cũng đã có nhiều trường hợp tương tự trước rồi. Một thầy thuốc tự nhận có thể xác định chính xác ngày chết của bệnh nhân là một kẻ lố bịch. Không ai có thể đo được sức người.
- Tôi rất hiểu những gì ông vừa nói và tôi không hề có ý định đặt lại vấn đề giám định của ông. Nhưng Richard, hãy cho phép tôi sử dụng một thành ngữ bi thảm, đã cầm chắc cái chết trong tay. Theo ông liệu có thể xảy ra rằng một người biết chắc mình chẳng còn sống được bao lâu nữa và cũng không thiết sống nữa, muốn tự kết liễu đời mình sớm hơn hay muốn ai đó giúp mình làm việc đó?
- Ông muốn nói tới một vụ tự sát? Abernethie chẳng phải loại người tự sát đâu.
- Tôi hiểu. Như vậy trên cơ sở y học ông coi giả thuyết này là không thể được.
- Tôi không nói là không thể được - Ông bác sĩ có vẻ lúng túng - Sau cái chết của con trai, Abernethie không còn yêu đời như trước nữa. Tôi không tin rằng ông ấy lại có thể tự sát nhưng tôi cũng không khẳng định rằng điều đó là không thể được.
- Ô, ông lý luận trên cơ sở tâm lý. Khi tôi nói trên cơ sở y học tôi muốn hỏi ông: liệu hoàn cảnh qua đời của Richard có thể loại trừ khả năng tự sát hay không?
- Không, tất nhiên là không. Tôi không nói vậy. Đúng là ông ta đã chết trong khi ngủ, nhưng điều đó không phải là hiếm. Nếu cứ mỗi khi ai đó qua đời trong khi ngủ lại phải mổ xác, khám nghiệm tử thi, thì...

Khuôn mặt vốn đã đỏ của ông bác sĩ lại càng đỏ thêm.

- Tất nhiên, tất nhiên - ông Entwistle nói một cách hăng hái - Nhưng nếu như có những bằng chứng mà ông không được biết, chẳng hạn như ông ấy đã nói với ai đó...
- Rằng ông ấy định tự tử? Ông ấy đã nói như vậy sao? Điều đó sẽ làm tôi ngạc nhiên đấy.
- Nhưng nếu đúng là như vậy - tôi chỉ nói là nếu thôi nhé - ông có thể vẫn khẳng định không có khả năng Richard đã tự tử không?
- Không, không - Bác sĩ Larraby nói chậm rãi - về suy nghĩ. Nhưng tôi sẽ rất ngạc nhiên.

Ông Entwistle vội tranh thủ lợi thế của mình:

- Nếu đúng là như vậy, chúng ta có thể thừa nhận rằng đó không phải là một cái chết tự nhiên. Tôi nhắc lại là chỉ là giả định thôi nhé. Vậy thì trong trường hợp này cái gì có thể là nguyên nhân của cái chết? Thuốc độc? Thuốc độc loại nào?
- Có nhiều loại thuốc độc nhưng theo tôi, một chất độc gây ngủ là có khả năng nhất. Tôi đã không phát hiện một vết thâm tím nào và thi thể có vẻ yên nghỉ một cách yên bình.
- Ông ấy có dùng thuốc ngủ không?

- Có, tôi đã kê đơn cho ông ấy một loại thuốc gây ngủ không có gì nguy hiểm. Hơn nữa không phải tôi nào ông ấy cũng uống và mỗi lần tôi chỉ cho ông ấy một ít thôi. Ngay cả một liều gấp 3, 4 lần liều thuốc tôi cho cũng không thể giết ông ấy được. Tôi nhớ là còn nhìn thấy lọ thuốc gần như còn đầy sau khi đến khám tử thi.

- Ông đã cho ông ấy thuốc gì khác nữa?

- Một thuốc giảm đau với một lượng míc phin nhỏ để dùng khi bị đau, một loại vitamin dạng con nhộng, một hỗn dịch chống khó tiêu.

- Thuốc vitamin con nhộng? - Vị luật gia cắt ngang, với vỏ bọc bằng keo động vật?

- Đúng vậy.

- Ông có nghĩ rằng người ta có thể ngấm cho một cái gì đó vào trong đó không?

- Ông muốn nói tới một chất giết người? Ông muốn nói đến điều gì vậy? Một vụ giết người ư?

- Tôi không biết chính xác. Thực ra, tôi chẳng có bằng chứng nào cả. Ông Abernethie đã chết và người mà ông ấy đã tâm sự cũng đã chết rồi. Nhưng chuyện này chỉ là những lời đồn đại mơ hồ và đáng ghét mà tôi muốn ngăn chặn lại. Nếu như ông khẳng định với tôi rằng không ai có thể đầu độc Abernethie được thì tôi sẽ rất mừng đấy.

Bác sĩ Larraby đứng dậy và bắt đầu đi đi lại lại.

- Tôi lấy làm tiếc rằng tôi không thể nói điều mà ông mong muốn - Sau một hồi suy nghĩ Larraby lên tiếng - Tất nhiên, có thể là người ta đã đầu độc ông ấy. Bất cứ ai cũng có thể cho vào trong viên nhộng một loại thuốc nào đó, một thuốc độc gây ngủ chẳng hạn, cũng như có thể bỏ thuốc độc vào trong thức ăn hay đồ uống của ông ấy. Giả thuyết này liệu có thể đúng hơn không?

- Cũng có thể. Nhưng, ông biết đấy, chỉ có ba người đã có mặt ở Enderby Hall vào lúc Richard qua đời và tôi không nghi ngờ họ. Thậm chí tôi tin rằng họ vô tội. Bởi vậy nên tôi mới nghĩ tới một vụ hạ độc từ từ. Tôi nghĩ là có những loại thuốc độc chỉ làm chết người sau một vài tuần.

- Giả thuyết đơn giản nhưng tôi e rằng sai - Ông bác sĩ - Tôi thấy câu chuyện này có vẻ giả tạo lắm.

- Abernethie chưa bao giờ nói gì với ông sao? Đã bao giờ ông ấy ám chỉ một thành viên trong gia đình ông ấy muốn ám hại ông ấy không?

- Không, ông ấy không bao giờ tâm sự với tôi bất cứ điều gì. Ai đó đã tự nhận rằng Abernethie đã nói với mình... đó có phải là một người đàn bà không?

- Đúng, đó là một người đàn bà.

- Và bà ta đã nói rằng Abernethie đã nói với bà ta rằng ai đó muốn giết ông ấy?

Bị hỏi dồn, ông Entwistle đành phải kể lại cho ông bác sĩ, mặc dù không muốn, về lời nói của Cora sau đám tang. Ngay lập tức gương mặt ông bác sĩ sáng bừng lên.

- Ô Entwistle, ở địa vị ông tôi sẽ không nghĩ lung tung. Lời giải thích đơn giản thôi: ở một độ tuổi nhất định, phụ nữ rất thích chuyện giật gân, bởi vậy họ có thể bịa ra bất cứ chuyện gì và không đáng tin tưởng cho lắm, đôi khi phụ nữ là như vậy đấy.

Ông Entwistle cảm thấy hơi bực mình trước lời giải thích quá đơn giản của Larraby. Có lẽ ông chưa gặp phải phụ nữ cuồng loạn bao giờ.

- Chắc ông đã biết qua báo chí về vụ bà Lansquenet, ở Lytchett St-Mary vùng Berkshire?

- Tất nhiên rồi, nhưng tôi đã không nghĩ ra rằng đó là một người nhà của Richard Abernethie.

Tin này có lẽ làm cho bác sĩ Larraby rất xúc động.

Với cảm giác đã gỡ lại được sự lép vế khi nãy vì hiểu biết nghề nghiệp của tay bác sĩ, nhưng cũng vẫn biết rằng chuyến viếng thăm này đã chẳng làm sáng tỏ gì nhiều lắm, ông Entwistle chào từ biệt. *** Trở về

Enderby Hall, ông Entwistle quyết định đến gặp, trao đổi với Lanscombe. Trước hết ông hỏi Lanscome về những dự định của ông ấy.

- Bà Leo đã đề nghị ở lại đây đến khi ngôi nhà có người mua, thưa ông, và tôi rất hạnh phúc được làm theo lời bà ấy. Chúng tôi đều rất quý bà Leo.

Người đầy tớ già thở dài và nói tiếp:

- Mỗi lần nghĩ rằng người ta sẽ bán Enderby Hall tôi lại thấy rất buồn. Tôi đã ở đây bao nhiêu năm rồi. Tôi đã tận mắt chứng kiến những bà chủ, ông chủ lớn lên. Tôi cứ nghĩ rằng ông của Mortimer sẽ kế thừa bố và sẽ xây dựng một gia đình ở đây. Chúng tôi đã thỏa thuận rằng khi tôi nghỉ không làm việc nữa thì tôi sẽ đến ở North Lodge(1). Tôi rất thích chỗ đó. Nhưng than ôi, dự định đó không thể thực hiện được nữa rồi.

- Tôi lấy làm tiếc là như vậy. Toàn bộ ngôi nhà và mảnh đất sẽ bị bán. Nhưng với tàn sản thừa kế của ông...

- Tôi không kêu ca đâu, thưa ông, và tôi rất cảm động trước sự hào phóng của ông Abernethie.

- Ông ấy đã sống như thế nào thời gian cuối?

- Thưa ông, ông ấy đã không còn là chính mình nữa sau cái chết của ông Mortimer.

- Đúng thế. Điều đó đã làm cho ông ấy rất đau đớn. Hơn nữa ông ấy lại bị ốm. Và đôi khi người ốm có những ý nghĩ rất quái gở. Có lẽ là ông Abernethie cũng đã không phải là một ngoại lệ. Có bao giờ ông ấy nói về kẻ thù cá nhân hay một người nào đó có thể muốn hại ông ấy không? Ông ấy có nói gì đại loại như ai đó muốn bỏ thuốc độc vào đồ ăn của ông ấy không?

Ông già Lanscombe tỏ rõ vẻ ngạc nhiên - ngạc nhiên và bị xúc phạm.

- Tôi không hề thấy điều gì như vậy, thưa ông.

- Tôi biết ông là một người ở trung thành, Lanscombe. Nhưng ý nghĩ mà có thể là ông Abernethie đã có như tôi vừa nói chẳng có gì quan trọng đâu, đó chỉ là một biểu hiện của bệnh tật thôi.

- Thực vậy sao, thưa ông? Tôi chỉ có thể nói rằng ông Abernethie chưa bao giờ nói những chuyện như vậy trước mặt tôi và tôi cũng không biết ông ấy có nói điều gì như thế với ai khác bao giờ chưa.

- Một vài thành viên trong gia đình đã đến gặp ông ấy thời gian trước khi ông ấy chết đúng không? Ông Entwistle ngầm chuyển hướng câu chuyện. Cháu trai, các cháu gái và cháu rể?

- Vâng, thưa ông, đúng vậy.

- Những cuộc viếng thăm này đã làm cho ông ấy vui hay là ông ấy đã có vẻ không hài lòng?

- Tôi không thể trả lời ông được, thưa ông.

-Ồ, được chứ, Lanscombe, tôi biết là ông có thể trả lời tôi được. Tôi hiểu ông nghĩ ông không có quyền đưa ra nhận xét của mình về những chuyện này. Nhưng, Lanscombe, có những trường hợp cần phải phá bỏ nguyên tắc. Tôi rất quý ông Abernethie, ông biết đấy. Và ông cũng vậy. Chính bởi vậy mà tôi đã đến đây nói chuyện với ông, với người mang tên Lanscombe chứ không phải là với một người ở.

Lanscombe im lặng một lát rồi hỏi bằng một giọng vô cảm:

- Có điều gì... không ổn sao, thưa ông?

- Tôi không biết - nhà luật gia thẳng thắn trả lời- Tôi hy vọng rằng không, nhưng tôi muốn được biết chắc chắn. Còn ông thì sao? Ông có cảm thấy điều gì bất bình thường không?

- Chỉ sau đám tang thôi, thưa ông. Và thực ra tôi không biết chính xác là cái gì. Nhưng chính bà Leo và bà Timothy cũng đã cảm thấy không ổn, tối hôm đó, sau khi những người khác đã đi.

- Ông biết những quy định của di chúc chứ?

- Vâng thưa ông. Bà Leo đã nghĩ rằng tôi muốn biết. Nếu tôi có thể nói ý kiến của mình thì di chúc ấy về rất công bằng.

- Đúng thế, nhưng tôi tin rằng đó không phải là di chúc mà ông Abernethie đã nghĩ đến ngay sau khi con trai qua đời. Giờ ông có thể trả lời tôi những câu hỏi lúc này chứ?

- Thưa ông, ông chủ đã rất thất vọng sau chuyến viếng thăm của ông George... Hình như ông ấy đã mong đợi rằng ông George giống ông Mortimer. Nhưng ông Grerge hoàn toàn không phải cùng đẳng cấp, nếu tôi có thể cho phép mình nói như vậy. Chồng cô Laura vẫn luôn không được ưa và tôi e rằng ông George đã không giống bố nhiều hơn mẹ. Sau ông George, các cô chủ đã đến cùng chồng họ. Cô Suzan đã ngay lập tức làm ông hài lòng, đó là một cô gái trẻ, xinh đẹp và hóm hỉnh, nhưng hình như ông chủ đã không chịu đựng được chồng cô ấy.

- Thế còn cặp vợ chồng kia?

- Tôi không thể nói gì nhiều về họ. Họ tạo nên một cặp rất đẹp và dễ chịu. Tôi có cảm giác rằng ông chủ đã vui vì có họ ở bên nhưng không ưa cuộc sống văn nghệ sĩ lắm. “Đó là một cuộc sống điên rồ”. Một hôm ông chủ đã nói với tôi như vậy.

- Và sau những chuyến viếng thăm ấy, ông Abernethie đã đi vắng phải không? Ông ấy đã đến gặp em trai, ông Timothy và sau đó em gái, bà Lansquenet?

- Điều đó tôi không được biết. À mà tôi muốn nói rằng tôi biết là ông ấy đã đến thăm ông Timothy và sau đó đi Lytchett St-Mary làm gì đó.

- Đúng như vậy. Ông có còn nhớ gì không về những điều mà ông ấy đã có thể nói với ông, khi trở về, về những người mà ông ấy đã gặp trong chuyến đi ấy?

Lanscombe ngẫm nghĩ rồi nói:

- Ông chủ thường hay nói nhỏ, nhiều lúc tôi cứ nghĩ ông ấy nói một mình. Tôi không nhớ rõ lắm những gì mà ông ấy đã nói về chuyến đi. Hình như ông ấy đã tự hỏi ai đó đã làm gì mà đến nông nỗi hết cả tiền, chắc rằng ông ấy muốn nói đến ông Timothy. Sau đó ông ấy đã nói về những người phụ nữ: 99% trong số họ là những người ngu ngốc, nhưng đôi khi cái phần trăm còn lại có thể là rất láu cá. Ô, bây giờ tôi nhớ rồi ông ấy đã nói câu này: “Thật sự người ta chỉ có thể tâm sự với những người cùng thế hệ của mình. Họ không suy diễn, như bọn trẻ, rằng mình bị hoang tưởng.” Và một lần khác, tôi không nhớ nguyên nhân gì ông ấy đã nói “Thật không tử tế lắm khi giảng dạy người khác, nhưng tôi không thể làm khác được.”

Sau khi hỏi vài câu nữa ông Entwistle từ biệt Lanscombe. *** Entwistle suy nghĩ hồi lâu không biết có nên nói hết mọi chuyện với Helen không. Cuối cùng ông quyết định cứ nói. Ông bắt đầu cảm ơn bà vì đã ở lại trông, dọn dẹp ngôi nhà và lo việc rao bán nó.

- Bà có thể ở lại cho đến khi ngôi nhà có chủ mới chứ?

- Tất nhiên rồi, điều đó không hề làm phiền tôi đâu. Hơn nữa tôi cũng không định đi Chypre trước tháng năm.

- Có một lý do đặc biệt mà tôi đã đề nghị bà tiếp tục ở lại đây. Một người bạn của tôi, ông Hercule Poirot...

- Hercule Poirot! - Bà kêu lên - Nhưng vậy thì ông nghĩ rằng... rằng Cora có lý ư?

Ông Entwistle quyết định nói với Helen tất cả. Khi ông nói hết, Helen kêu lên:

- Những điều này làm cho tôi thấy thật là quái dị, ấy vậy mà tối hôm đó, sau đám tang, Maude và tôi đã nói chuyện về câu hỏi ngớ ngẩn của Cora; rồi ngay ngày hôm sau Cora bị giết, tôi đã tự nhủ rằng đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Câu chuyện này thật là khó hiểu.

- Đúng vậy, rất khó hiểu. Nhưng Poirot là một người đặc biệt, thậm chí là một thiên tài. Ông ấy hiểu rất rõ là tôi muốn chắc chắn rằng những giả thuyết này đều chỉ là tưởng tượng.

- Nếu chẳng phải như vậy thì sao?

- Điều gì đã làm cho bà nói như vậy?

- Tôi cũng không biết. Tôi có một cảm giác khó chịu... không phải vì câu nói của Cora đâu, mà còn có điều gì khác nữa không bình thường.

- Không bình thường? Bà có thể nói rõ hơn không?
- Tôi rất lấy làm tiếc, nhưng chính tôi cũng không biết giải thích thế nào cảm giác ấy.
- Trước hết, bà hãy đừng nghĩ đến điều đó quá. Lời giải thích sẽ tự nhiên đến với bà say này. Lúc đó bà hãy báo ngay cho tôi biết. Đồng ý chứ?
- Đồng ý.

Chú thích

- (1) Một ngôi nhà nằm ở phía bắc của khu đất.

9. Chương 9

Cô Gilchrist ấn mạnh chiếc mũ lên đầu mình và vén một lọn tóc vào. Cuộc điều tra đã được định trước vào 12 giờ, bây giờ mới là 11 giờ 15 phút. Có tiếng chuông.

Cô ra mở, một phụ nữ trẻ, thanh lịch với bộ đồ đen, tay cầm một chiếc vali nhỏ đang đứng trước cửa. Nhận thấy cô Gilchrist có vẻ lo sợ cô vội nói:

- Cô Gilchrist? Tôi là Suzan Banks, cháu gái của bà Lansquenet.
- Ồ, mời bà vào, bà Banks.
- Tôi lấy làm tiếc vì đã làm bà sợ.
- Quả thật là bà đã làm tôi sợ. Có lẽ là vì có một cuộc điều tra trưa nay. Tôi đã hỏi hợp cả buổi sáng hôm nay. Cách đây nửa tiếng đồng hồ, có người nhấn chuông, thiếu chút nữa thì tôi đã không dám ra trả lời. Ấy vậy mà đó chỉ là một bà sơ đi quyên góp cho một trại trẻ mồ côi, tôi đã mừng đến mức cho ngay bà ấy 2 shilling mặc dù tôi chẳng hề theo đạo. Mời bà ngồi, bà Banks. Bà đi tàu à?
- Không, tôi đi xe ô tô.

Suzan nhìn quanh căn phòng.

- Cô Cora đáng thương. Bà ấy đã để lại tất cả cho tôi. Cô có biết điều đó không?
- Có, ông Entwistle đã nói với tôi điều đó. Tôi nghĩ bà sẽ hài lòng vì những động sản. Bà vừa mới lấy chồng hẳn là bà cũng cần. Đồ động sản bây giờ thật đắt. Bà Lansquenet có những thứ khá đẹp đấy chứ.
- Ồ, tôi không có ý định giữ động sản. Tôi đã có rồi. Tôi sẽ cho bán đấu giá chúng. Trừ khi... có thứ nào mà cô thích không? Tôi sẽ rất vui...

Suzan dừng lại nửa chừng, hơi ngại ngùng. Cô Gilchrist vẫn bình thường như không.

- Bà thật tử tế, rất tử tế và tôi rất tôn trọng cử chỉ ấy của bà. Tôi cũng đã có đồ của tôi. Nhưng nếu như bà cho thì tôi muốn xin bà cái bàn nhỏ kia mà bà Lansquenet và tôi vẫn hay dùng trà ở đó.

Hơi rùng mình, Suzan nhìn liếc qua chiếc bàn nhỏ màu xanh, ở trên bàn đầy những cây ông lão màu đỏ tía. Tất nhiên cô hoàn toàn đồng ý tặng lại nó cho cô Gilchrist.

- Cám ơn bà vô cùng. Bà muốn xem các đồ khác bây giờ hay có thể đợi sau cuộc thẩm tra? Tôi định ở lại đây hai ngày để dọn dẹp.
- Bà muốn nói rằng bà sẽ ngủ lại đây?
- Đúng thế, nếu điều đó không gây phiền hà gì.
- Ồ, không, không đâu, thưa bà. Tôi sẽ thay ga trải giường mới cho bà trong phòng tôi, còn tôi, tôi sẽ ngủ dưới salon.
- Nhưng còn phòng của cô Cora cơ mà. Tôi có thể ngủ ở đó.

- Điều đó... điều đó... bà không ngại chứ?

- Cô muốn nói... vì vụ giết người đã xảy ra ở đó? Không sao đâu, tôi có gan đấy cô Gilchrist ạ.

Hai người lên nơi đã xảy ra án mạng, cô gái già đi trước. Căn phòng rất sạch, gọn gàng và hoàn toàn chẳng có vẻ thê thảm tí nào. Nhưng cũng như phòng khách, căn phòng này cho thấy rõ sở thích và con người tầm thường. Phía trên lò sưởi có treo một bức tranh sơn dầu một phụ nữ mũm mĩm đang chuẩn bị tắm. Bức tranh này làm cho Suzaan rung mình.

- Chính ông Lansquenet đã vẽ bức tranh này, cô Gilchrist giải thích. Vẫn còn nhiều bức như thế nữa ở dưới kia.

- Xấu đến mức ghê tởm!

- Riêng tôi, tôi chẳng thích thể loại tranh này lắm nhưng bà Lansquenet vẫn luôn rất tự hào vì chồng mình là một nghệ sĩ, mặc dù rằng đáng tiếc là tranh của ông ấy chẳng được đánh giá cao lắm.

- Thế tranh của cô Cora thì ở đâu?

- Trong phòng tôi, bà muốn xem chúng bây giờ không?

Với vẻ tự hào, cô Gilchrist giới thiệu kho báu của mình.

Cora chuyển về chủ đề biển. Chụp lại chúng làm bưu thiếp có lẽ sẽ chẳng tồi chút nào, Suzan nghĩ thầm. Nhưng chính ý nghĩ ấy lại làm cho cô tự hỏi hay là Cora đã lại vẽ theo những bưu thiếp?

- Bà Lansquenet bao giờ cũng vẽ thực cảnh - Cô Gilchrist trả lời như vậy khi Suzan lên tiếng hỏi về điều đó

- Bà ấy là một nghệ sĩ thực thụ, cô ta nói thêm về phạt ý.

Suzan liếc nhìn đồng hồ rồi nói:

- Có lẽ đã đến lúc phải đi đến dự cuộc điều tra. Có xa đây không? Có phải đi xe không?

- Ồ không, đi bộ cũng chỉ mất chừng năm phút thôi. *** Ông Entwhistle, vừa đến bằng tàu, đã đến gặp và dẫn họ đến tòa án.

Cuộc điều tra của viên cảnh sát tư pháp chưa thu được kết quả gì đặc biệt. Cảnh sát chỉ mới thông báo kết quả khám nghiệm tử thi, kết luận rằng nạn nhân đã bị giết khi còn đang ngủ say dưới tác dụng của thuốc ngủ vì đã không có dấu hiệu gì của một sự chống cự. Nạn nhân đã chết vào khoảng từ 14 giờ đến 16 giờ. Cô Gilchrist khẳng định lại là chính cô đã phát hiện ra tử thi. Sau đó đến lượt thanh tra Morton và một nhân viên cảnh sát trình bày, rồi lại đến lượt viên cảnh sát tư pháp tóm tắt và kết luận là: "Thủ phạm là một hoặc nhiều người và chưa được xác định."

Rời cuộc điều tra và sau khi đi qua đám nhà báo chụp ảnh họ lia lịa, ông Entwhistle dẫn Suzan và cô Gilchrist đến một quán trọ mang tên King s Arms và cô gọi ăn trưa trong một ngăn riêng biệt.

- Một bữa ăn đậm bạc - ông Entwhistle xin lỗi - Nhưng thực ra bữa ăn rất ngon.

- Tôi không biết trước là cô sẽ đến hôm nay, Suzan, nếu không chúng ta đã có thể đi cùng nhau.

- Ban đầu tôi đã không định đến nhưng rồi tôi nghĩ sẽ là không hay nếu không có thành viên nào của gia đình đến dự điều tra. George không có thời gian, Rosamund cũng bận, còn chú Timothy thì không thể đi đâu khỏi nhà được. Như vậy là đương nhiên chỉ còn có mình tôi.

- Chồng cô không đến được cùng cô sao?

- Ồ, Gregory phải trông cửa hiệu của anh ấy chứ.

Thấy cô Gilchrist có vẻ ngạc nhiên, cô nói thêm.

- Chồng tôi làm việc trong một hiệu thuốc.

- Chú Timothy của cô làm tôi lo lắng. Ông Entwhistle lại nói.

- Chú Timothy? Tôi không nghĩ rằng ông ấy ốm yếu lắm đâu, ông ấy chỉ mắc bệnh tương thôi.

- Có lẽ cô có lý. Nhưng không phải sức khỏe của ông ấy làm cho tôi lo lắng mà là bà vợ ông ấy. Tôi được biết rằng bà ấy vừa bị ngã trong cầu thang và đã bị vỡ gót. Bây giờ bà ấy bắt buộc phải nằm một chỗ và chú cô rơi vào một tình trạng đáng buồn.

- Vì bây giờ ông ấy phải chăm sóc bà ấy thay vì bà ấy chăm sóc ông ấy? Điều đó sẽ làm cho ông ấy khỏe ra đấy.

- Nhưng ông ấy sẽ tự mình chăm sóc bà cô tội nghiệp của cô? Họ không có người ở.

- Cuộc sống quả là khó khăn đối với những người già. Tôi nghe nói rằng họ sống trong một trang viên kiểu Georgie.

Ông Entwistle gật đầu xác nhận.

Ít lâu sau họ rời quán trọ và đi về nhà. Trước cổng, hai phóng viên đang đợi Suzan. Cô nói vài lời không có gì đặc biệt rồi cùng cô Gilchrist đi vào nhà, còn ông Entwistle thì trở lại quán trọ đặt một phòng. Lễ tang Cora sẽ được tổ chức ngày hôm sau.

- Ô, xe của tôi vẫn ở ngoài đường - Suzan nói - Tôi đã quên băng đi mất. Lát nữa tôi sẽ đi kiểm chỗ đậu khác sau.

- Đừng ra muộn quá, cô Gilchrist khuyên về lo lắng. Tốt nhất là không nên ra khỏi nhà khi trời đã tối.

Suzan nhìn cô hầu gái cười lớn:

- Chẳng lẽ cô cho rằng một tên giết người vẫn còn lẩn quẩn trong vùng?

- Không, tôi nghĩ rằng bà có lý.

Nhìn thấy cô Gilchrist có vẻ ngượng ngịu, Suzan thầm nghĩ: “Cô ta nghĩ đúng như vậy, nhát gan, thật là không thể tưởng tượng được.”

Cô hầu gái của Cora vào bếp pha trà, còn Suzan thì đi vào phòng khách. Vài phút sau có tiếng chuông cửa.

Suzan ra mở. Người bấm chuông là một người đàn ông có tuổi. Ông bỏ mũ chào và nhìn Suzan vẻ vui mừng:

- Bà Banks phải không?

- Vâng chính tôi.

- Tôi là Guthrie - Alexandre Guthrie - một người bạn lâu năm của bà Lansquenet. Có lẽ cô là cháu gái của bà ấy, Suzan Abernethie theo tên con gái của cô, phải không?

- Đúng vậy.

Ông Guthrie chìa giày rất kỹ trên tấm chùi chân trước cửa, bước vào, bỏ áo choàng cùng mũ treo lên cây treo áo, mũ rồi theo Suzan vào phòng khách.

- Thật là buồn. Ông khách nói, từ buồn đã có vẻ hơi khó phát âm đối với ông. Sinh thời tính tình bà ấy rất vui vẻ. Vâng, thật là buồn. Tình cờ tôi có việc đến vùng này và tôi nghĩ rằng mình có nghĩa vụ phải đến dự điều tra và đám tang. Cora tội nghiệp! Bà bạn nhỏ tội nghiệp của tôi! Tôi đã biết bà ấy ngay sau khi bà ấy lấy Cora Lansquenet. Đó là một người phụ nữ đầy sức sống, quan tâm đến nghệ thuật một cách nghiêm túc. Và cũng quan tâm đến chồng - với tư cách một nghệ sĩ - một cách rất nghiêm túc, thậm chí hơi quá. Suy cho cùng thì đó chẳng phải là một người chồng xấu. Ông ấy hay lang thang, bà hiểu tôi muốn nói gì chứ, và Cora cho rằng tính lang thang đó là tính nghệ sĩ của ông ấy. Đó đúng là một nghệ sĩ, và bởi vậy không có đạo đức. Và bởi vì không có đạo đức tất nhiên ông ta chỉ có thể làm nghệ sĩ mà thôi, Cora chẳng nghĩ gì sâu xa hơn. Cora đáng thương! Bà ấy không có thiên hướng nghệ sĩ nhưng lại rất có lương tri.

- Đó là điều mà mọi người đều nói. Tôi thì tôi không biết rõ bà ấy lắm.

- Bà ấy đã từ bỏ gia đình mình vì Pierre. Bà ấy không xinh đẹp lắm nhưng có duyên. Đó là một người thú vị. Bất cứ lúc nào bà ấy cũng có thể nói một điều mà chẳng ai ngờ đến và khó biết được sự ngây thơ của bà ấy là tự nhiên hay cố ý. Bà ấy là một đứa trẻ thực thụ.

Suzan mời một điều thuốc nhưng ông khách già từ chối.

- Không, cảm ơn, tôi không hút. Có lẽ bà đang tự hỏi tại sao tôi lại đến đây. Thành thực mà nói, tôi hơi áy náy. Tôi đã hứa với Cora đến thăm bà ấy từ mấy tuần trước. Thông thường, tôi đến thăm bà ấy mỗi năm một lần, và mới đây, bà ấy đã có hứng mua mấy bức tranh và bà ấy muốn cho tôi xem chúng. À tôi quên chưa nói với cô tôi là người phê bình tranh. Cora rất tin tưởng ở tôi về lĩnh vực này. Nói nhỏ điều này giữa chúng tôi nhé, tôi cũng chẳng giỏi giang gì lắm đâu. Năm ngoái, bà ấy đã muốn cho tôi xem một bức tranh của Rembrandt! Ngay cả là một bản sao tốt cũng không được. Nhưng chẳng biết bà ấy đã tìm đâu ra được một bức khắc của Bartolozzi khá đẹp nhưng đáng tiếc là đã bị lốm đốm mốc. Rồi tôi cũng bán hộ bà ấy được 30 bảng và tất nhiên điều đó đã làm bà ấy thêm hưng phấn. Mới đây, bà ấy đã viết thư cho tôi và nói về một bức nguyên thủy của một họa sĩ người Ý và tôi đã hứa là sẽ đến xem hộ bà ấy.

- Đó là bức tranh kia, Suzan nói, tay chỉ một bức tranh sau lưng ông khách.

Ông Guthrie đứng dậy, chỉnh lại kính và ngắm nhìn bức tranh. Sau một hồi ông nói:

- Cora đáng thương của tôi. Thôi, tôi không làm phiền cô nữa.

- Mời ông ở lại dùng trà đã.

- Ồ, vâng, cảm ơn.

- Tôi sẽ đi mang trà đến.

Trong bếp, cô Gilchrist vừa cho bánh ra khỏi lò. Trà cũng đã sẵn sàng.

- Đó là ông Guthrie. Suzan thông báo. Tôi đã mời ông ấy ở lại dùng trà.

- Ông Guthrie? À, đó là một người bạn thân của bà Lansquenet đáng thương. Ông ấy là một nhà phê bình tranh được đánh giá rất cao.

Bánh ngọt rất ngon, mọi người đều lên tiếng khen làm cô Gilchrist đỏ mặt sung sướng.

- Tôi thấy xấu hổ - ông Guthrie nói - vì ngồi thưởng thức trà ở đây, ở chính nơi mà Cora đáng thương đã bị giết một cách dã man.

- Ồ, nhưng mà chắc hẳn rằng bà Lansquenet sẽ muốn rằng ông thưởng thức chén trà này. Điều đó tốt cho ông đấy.

- Vâng, cô có lý. Nhưng thật khó tin được rằng một người thân của mình lại bị giết một cách dã man như vậy...

- Đúng vậy, tôi cũng thấy thật khó tin.

- Hơn nữa chắc chắn đó không phải là một tên côn đồ. Tôi biết rõ những lý do đã dẫn đến chuyện này...

- Thật vậy sao? Những lý do nào vậy? Suzan vội hỏi.

- Cô biết đấy, Cora không phải là người biết giữ mồm giữ miệng. Thậm chí bà ấy còn thích chứng tỏ cho người khác thấy bà ấy có thể sáng suốt đến mức nào. Như một đứa trẻ tình cờ khám phá ra một điều bí mật về ai đó. Ngay cả khi bà ấy đã hứa giữ kín điều bí mật nhưng bà ấy vẫn không thể ngăn mình nói ra.

Suzan trầm ngâm suy nghĩ. Cô Gilchrist cũng vậy.

- Vâng, ông khách vẫn tiếp tục, một liều thuốc asen trong một tách trà hay một hộp chocolate gửi qua bưu điện sẽ không làm cho tôi ngạc nhiên. Nhưng một vụ giết người dã man như vậy thì không thể tưởng tượng được.

Ông Guthrie thở dài. Sau khi cảm ơn hai người chủ nhà và chào một cách lịch sự, ông ra đi.

Cô Gilchrist ra tiễn khách và trở lại với một hộp đồ.

- Có lẽ là người đưa thư đã qua khi chúng ta đến tòa án. Ông ấy đã dứt hộp này qua thùng thư và nó rơi sau cánh cửa.

Cô mở hộp ra.

- Cái gì đây nhỉ... hình như là một chiếc bánh đám cưới.

Đó là một miếng bánh ngọt hạnh nhân. Trên dải băng buộc có dính một mảnh giấy trên có ghi: “John và Mary.”

- Ai đây nhỉ? Thật ngớ ngẩn khi không ghi họ thế này.

- Có lẽ là con gái của Dorothy - cô ấy tên là Mary, nhưng tôi không biết là cô ấy sắp cưới. Hay là John Banfield - có lẽ nó cũng đã lớn và đến tuổi lấy vợ. Hay là con gái nhà Enfield, ồ không, cô ta tên là Margaret. Tôi sẽ nhớ lại sau vậy.

Thu dọn bàn xong, cô đi vào bếp. Còn Suzan cũng đứng dậy và nói:

- Tôi sẽ đi tìm chỗ đỗ xe.

10. Chương 10

Suzan lái xe vào làng. Có đã tìm thấy một trạm xăng nhưng chẳng có nhà để xe. Vậy nên cô đã quyết định đi đến nhà trọ. Khi cô đến có một chiếc Daimler lớn do một ông già lái đang chuẩn bị đi ra, ông mặc nịch đầy quần áo ấm, có vẻ là một người từ xa đến.

Anh chàng thợ máy mà Suzan đang nói chuyện cùng nhìn cô một cách chăm chú và dường như chẳng để ý gì đến những gì cô nói.

- Cô là cháu của bà ấy đúng không? Cuối cùng anh ta hỏi với giọng tôn trọng.

- Gì cơ?

- Cô là cháu của nạn nhân đúng không? Anh ta hỏi lại.

- À vâng, đúng thế.

- Thảo nào, tôi cứ nghĩ là đã nhìn thấy cô ở đâu đó rồi.

Suzan lên đường trở về nhà.

- À bà đây rồi - cô Gilchrist kêu lên- Bà thích ăn mì Ý đúng không? Tôi đã chuẩn bị cho tối nay...

- Ồ không, tôi không đói lắm.

Cô vào bếp pha cà phê nhẹ và trở lại phòng khách. Cô Gilchrist mời cô một miếng bánh đám cưới vừa nhận được nhưng Suzan đã từ chối.

- Hừm, ngon đấy chứ, cô gái già nói sau khi ném một miếng.

Cô đã kết luận: “Miếng bánh là của con gái bà Hélène, tôi đã nhớ ra là cô ấy vừa đính hôn nhưng tôi chẳng còn nhớ chắc chắn tên cô ấy.”

Suzan để cô Gilchrist nói chuyện phiếm một hồi lâu rồi mới tham gia vào câu chuyện.

- Tôi nghe nói rằng chú Richard đã đến đây ít ngày trước khi mất.

- Vâng đúng thế. Khoảng ba tuần trước đó.

- Ông ấy đã có vẻ gì là ốm không?

- Không hẳn như vậy đâu. Ông ấy đã có vẻ khỏe mạnh là đằng khác. Bà Lansquenet đã rất ngạc nhiên khi nhìn thấy ông ấy. “Ồ Richard! Sau chừng ấy năm!” “Anh đến xem cô có khỏe không?” “Em khỏe”. Tôi nghĩ rằng bà Lansquenet đã hơi bức mình vì chuyện viếng thăm không báo trước sau nhiều năm không thăm hỏi gì này. “Thôi, chúng ta hãy làm lành với nhau đi, ông Abernethie nói. Cô, Timothy và tôi, chúng ta là những đại diện cuối cùng của thế hệ lớn. Với Timothy thì chẳng có thể nói chuyện gì khác ngoài chuyện sức khỏe của chú ấy. Cô có vẻ đã hạnh phúc với Pierre. Tôi thừa nhận là đã lắm. Cô hài lòng rồi chứ?” Ông ấy đã nói một cách nhẹ nhàng.

- Ông ấy đã ở lại lâu không?

- Không, ông ấy chỉ ở lại ăn trưa thôi. Chúng tôi đã ăn thịt bò.

Trí nhớ của cô Gilchrist phần nhiều dành cho việc nấu ăn.

- Họ đã vui vẻ với nhau chứ?

- Ồ khá vui.

Suzan im lặng một lát rồi lại hỏi:

- Cô Cora có ngạc nhiên không khi nhận tin Richard chết?

- Có, có. Bà ấy đã rất choáng váng.

- Ông ấy đã không nói về bệnh của mình sao?

- Không, nhưng bà Lansquenet đã nói rằng ông ấy có vẻ già đi nhiều. Thậm chí bà ấy đã dùng từ “lão suy”.

- Thế cô có nghĩ rằng ông ấy bị lão suy không?

- Ồ không, nếu chỉ nhìn bề ngoài thì không. Nhưng tôi không được nói chuyện với ông ấy nhiều lắm, vì tôi để họ nói chuyện riêng với nhau.

- Cô có nghe thấy cuộc nói chuyện của họ không?

Suzan đang tự hỏi liệu cô hầu gái có tính nghe lỏm không. Cô Gilchrist đỏ mặt vì bị xúc phạm:

-Không, thưa bà Banks, hoàn toàn không. Tôi không phải loại người đi nghe lỏm chuyện người khác.

“Như thế có nghĩa là có. Suzan nghĩ thầm. Nếu không cô ta đã trả lời đơn giản là không.”

- Đừng nóng cô Gilchrist, Suzan nói, tôi không định nói như thế. Nhưng trong những ngôi nhà tường mỏng như thế này, đôi khi, chẳng muốn người ta cũng nghe thấy chuyện người khác nói.

- Điều đó hoàn toàn đúng, các bức tường ở đây cách âm không tốt và tôi cũng hiểu rằng bà muốn biết những gì họ đã nói với nhau. Nhưng, tôi lấy làm tiếc, tôi chẳng thể giúp gì cho bà được. Nhưng hình như họ đã nói về sức khỏe của ông Abernethie và rồi về một ám ảnh hoang tưởng nào đó của ông ấy. Điều đó hay xảy ra với những người ốm. Bà cô tôi cũng vậy.

Cô Gilchrist lại kể về bà cô hoang tưởng của mình, nhưng Suzan làm như không nghe thấy gì.

- Chúng tôi cũng đã nghĩ như vậy. Những người ở của chú tôi rất quý ông ấy và rất choáng váng khi biết rằng ông Abernethie nghĩ rằng...

- Ồ, tất nhiên rồi. Những người ở thường rất dễ méch lòng trước những chuyện như thế.

- Tôi nghĩ là ông ấy đã nghi họ muốn đầu độc mình.

- Tôi không biết. Thực sự, tôi...

Suzan nhận thấy vẻ lúng túng của cô hầu gái.

- Đó không phải là những người ở sao, một người nào đó khác chăng?

Đôi mắt cô hầu né tránh cái nhìn của người đối thoại. Suzan nghĩ thầm rằng cô Gilchrist này phải biết nhiều hơn là cô ta nói.

Thấy không nên thúc ép, Suzan đổi chủ đề:

- Cô có dự định gì cho tương lai, cô Gilchrist?

- Thưa bà, tôi đã đề nghị ông Entwistle cho ở lại đây cho đến khi mọi chuyện được giải quyết xong xuôi.

- Tôi biết và tôi rất cảm ơn cô về chuyện đó.

- Tôi cũng muốn hỏi cô xem điều đó cần bao nhiêu thời gian, bởi vì tôi cũng phải tìm một việc làm mới của nữa.

- Chẳng có việc gì nhiều phải làm đâu. Tôi sẽ dọn xong tất cả trong vòng hai ngày nữa.
- Bà quyết định bán tất cả đi à?
- Đúng thế. Tôi nghĩ rằng sẽ có thể tìm được người thuê lại ngôi nhà không mấy khó khăn. Tôi cũng dự định tặng cô ba tháng lương, mong cô chấp nhận.
- Bà thật là hào phóng, tôi rất xúc động. Bà có thể... nếu tôi có thể... nếu cần thiết... bà có thể giới thiệu tôi được không? Chẳng hạn như là nói rằng tôi đã làm cho ai đó trong gia đình bà và người ấy đã rất hài lòng về tôi.
- Tất nhiên, tất nhiên rồi.
- Tôi không biết nếu có thể... - tay cô Gilchrist run run và cô cố gắng lấy lại giọng bình thường - có thể tránh nêu ra tên và hoàn cảnh...
- Tôi không hiểu...
- Ấy là bởi vì bà chưa nghĩ đến đây thôi. Đã xảy ra một vụ án mạng, một vụ giết người mà người ta đã nói đến khắp nơi, trên báo. Bà hiểu chứ? Mọi người sẽ nghĩ: “Hai người đàn bà chung sống, một người đã bị giết, có thể chính người hầu gái là thủ phạm.” Tôi đã nghĩ đến điều đó bao lâu nay rồi và tôi e rằng tôi chẳng thể nào tìm được một việc làm như thế này nữa. Tôi biết làm gì bây giờ?

Cô Gilchrist nói với giọng thống thiết và Suzan rất xúc động. Cô đã nhận ra sự thất vọng của cô gái già dưng cảm nhưng vô vị này, sự sống của cô ta phụ thuộc từ nay vào những gì mà người chủ tương lai nghĩ về cô ta.

- Nhưng nếu người ta tìm ra thủ phạm?
- À, trong trường hợp này thì mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp. Nhưng liệu người ta có làm được điều đó không? Theo tôi thì cảnh sát vẫn chưa có hướng điều tra nào cả. Và chừng nào thủ phạm chưa bị bắt thì người ta vẫn có quyền nghi ngờ tôi.

Suzan gật đầu và suy nghĩ. Đúng là cô Gilchrist chẳng có lợi gì trong cái chết của Cora, nhưng có phải ai cũng biết điều đó đâu.

- Thôi cô đừng lo nữa - Suzan nói với giọng vui vẻ - Tôi tin chắc rằng cô sẽ tìm được một việc gì đó ở nhà các bạn của tôi. Sẽ rất dễ thôi.

Chuông điện thoại kêu, cô Gilchrist giật nảy mình.

- Trời ơi, ai thế nhỉ?
- Chắc là chồng tôi đấy. Anh ấy đã nói với tôi là sẽ gọi cho tôi tối nay.

Cô nhắc máy. “Alô? Vâng tôi là Suzan Banks đây” một khắc im lặng rồi tiếng Suzan vang lên. “Alô, anh yêu! Em đây... Ồ rất tốt... Giết người, chưa tìm ra thủ phạm... câu quen thuộc của cảnh sát ấy mà... vâng, không, chỉ có ông Entwistle thôi... Sao cơ? Khó mà nói được nhưng em cũng nghĩ thế. Vâng, hoàn toàn đúng như chúng ta đã nghĩ... Em sẽ bán hết đồ đạc, chẳng có gì hay đâu. Không trước một hoặc hai ngày. Thật là kinh khủng... Thôi nào, không nhiều chuyện nữa. Em không biết làm gì Greg, anh không... Anh ta lưu ý... Không, không có gì đâu. Chào anh yêu.” Và cô gác máy.

Suzan ở lại bên điện thoại một lúc, đôi mày cau lại. Rồi đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu, cô lẩm bầm “Tất nhiên rồi, đó là điều duy nhất phải làm.”

Lại nhắc máy lên, cô xin máy liên tỉnh. Mười lăm phút sau tổng đài gọi lại thông báo là máy gọi không có trả lời.

- Hãy làm ơn thử lại lần nữa cho tôi đi.

Suzan nói với giọng độc đoán và giữ nguyên tai nghe. Một lát sau có giọng một người đàn ông cúi kính và hơi phẫn nộ:

- Alô? Alô? Ai đấy?

- Chú Timothy đây à?
- Ai gọi đây? Tôi chẳng nghe thấy gì cả.
- Chú Timothy, cháu Suzan Banks đây.
- Ồ Suzan à, có việc gì thế? Sao lại gọi muộn thế này?
- Vẫn còn sớm mà.
- Không đâu, chú đã ngủ rồi.
- Chú ngủ sớm thế. Cô Maude có khỏe không?
- Cháu gọi để hỏi thăm cô à? Cô bị ngã vẫn rất đau và chẳng làm được việc gì cả. Chẳng làm được gì. Cô và chú đang gặp khó khăn đây. Lão bác sĩ ngu ngốc ấy lại không chịu phái y tá đến nhà nữa chứ. Hắn ta nhất định muốn mang Maude đến bệnh viện. Cô chú chẳng có người ở nào cả.
- Chính vì vậy mà cháu gọi điện cho chú đây. Chú có muốn nhận cô Gilchrist không?
- Ai thế? Chú chưa bao giờ nghe thấy cái tên này cả.
- Đó là người hầu gái của cô Cora. Cô ta rất tử tế và được việc.
- Cô ta biết làm bếp không?
- Có chứ. Cô ta làm bếp rất giỏi. Hơn nữa cô ta có thể chăm sóc cô Maude.
- Tốt đấy. Bao giờ thì cô ta có thể đến đây được?
- Cháu sẽ thu xếp nhanh nhất có thể được. Có thể là ngày kia.
- Được lắm, cảm ơn cháu nhiều.

Suzan đặt máy xuống và chạy vào bếp.

- Cô có đồng ý đi Yorkshire, đến giúp việc bà cô tôi không? Bà ấy đã bị ngã và vỡ gót chân. Chú tôi không thể làm gì được. Ông ấy thì hơi khó chịu nhưng cô Maude rất tốt. Cô có thể giúp họ làm bếp và chăm sóc cô Maude.

Xúc động quá, cô Gilchrist đánh rơi bình trà.

- Ồ cảm ơn, cảm ơn vô cùng. Bà thật là tử tế! Tôi có thể tự nhận mình là khéo trong việc chăm sóc người ốm và tôi tin chắc rằng tôi sẽ hợp được với chú của bà. Tôi sẽ làm cho ông ấy những món ăn thật ngon. Cảm ơn, cảm ơn bà.

11. Chương 11

Suzan đã đi nằm nhưng mãi vẫn không ngủ được. Cô đã trải qua một ngày khá mệt nhọc và nghĩ rằng mình sẽ ngủ được ngay, chưa bao giờ cô bị khó ngủ cả. Ấy vậy mà đã mấy tiếng đồng hồ rồi, cô vẫn không thể chợp mắt được, cô vẫn hoàn toàn tỉnh táo.

Có tiếng cọt kẹt của các đồ gỗ... có ai đó đang lén lút đi lại? Suzan bật đèn. Chẳng có gì cả. Chỉ là tưởng tượng thôi. Nào Suzan, hãy thả lỏng người và nhắm mắt lại. Cô tự nhủ.

Nhưng lần này là tiếng rên rỉ nhỏ nhoi hay tiếng ai đang lau bầu khe khẽ điều gì đó... tiếng kêu than của ai đó đang bị đau... “Ồ Suzan, đừng tưởng tượng như thế nữa, không nên thế”. Suzan lại tự nói với mình.

Tiếng rên rỉ lại vang lên, lần này rõ hơn... Ai đó đang rất đau đớn.

Suzan lại bật đèn và ngồi dậy nghe ngóng. Những tiếng rên thực sự đang vọng lại từ phòng bên, qua các vách ngăn. Cô vội nhảy xuống giường, khoác chiếc áo choàng ở nhà rồi chạy sang. Dừng lại trước cửa phòng cô Gilchrist, cô gõ cửa một chút rồi đẩy cửa bước vào. Đèn trong phòng vẫn sáng và cô gái già đang ngồi trên giường, nhăn nhó vì đau.

- Cô Gilchrist, cô làm sao vậy? Cô bị ốm à?

- Vâng, tôi không biết... tôi đã bị làm sao.

Cô định gượng đứng lên nhưng lại quy ngay xuống, quần quai nôn ọe.

- Tôi xin bà - cô Gilchrist thều thào - hãy gọi cho bác sĩ. Có lẽ tôi đã ăn phải thứ gì đó...

- Tôi sẽ cho cô uống thuốc đau dạ dày và chúng ta sẽ gọi cho bác sĩ ngày mai nếu cô không khá hơn.

- Ồ không, phải gọi ngay bây giờ... tôi đau lắm...

- Cô có số điện thoại không? Nếu không tôi sẽ tìm trong sổ liên bạ.

Cô Gilchrist đọc sổ. Cô lại buồn nôn nữa. Suzan vội vàng gọi điện, một lát sau cô nghe tiếng một người đàn ông trả lời:

- Ai? Cô Gilchrist? Ở Mead s Lane? Tôi biết ở đâu rồi. Tôi đến gọi ngay bây giờ.

Mười phút sau có tiếng ô tô dừng lại trước cửa nhà. Suzan ra mở cửa cho ông bác sĩ. Ông ta rất bình tĩnh, có vẻ quen với việc bị gọi giữa đêm như thế này. Nhưng sau khi khám cho cô Gilchrist, ngay lập tức thái độ ông thay đổi hẳn. Ông nói Suzan làm vài việc rồi khẩn trương xuống dưới nhà gọi điện. Một phút sau ông vào phòng khách nói với Suzan:

- Tôi đã gọi xe cấp cứu. Phải cho cô ấy đến bệnh viện ngay...

Ông ngừng lại một lát rồi hỏi:

- Cô ấy đã ăn gì?

- Chúng tôi đã ăn mì Ý, bánh pudding kem và uống cà phê.

- Cô cũng đã ăn cùng cô ấy à?

- Vâng.

- Cô ổn chứ? Không thấy khó chịu, không đau gì sao?

- Không.

- Cô ấy đã ăn gì khác nữa? Cá hộp hay xúc xích hay thứ gì đại loại như thế?

- Không. Chúng tôi cũng đã từng ăn trưa tại King s Arms sau cuộc điều tra.

- À, cô là cháu gái của bà Lansquenet phải không?

- Đúng thế.

Xe cấp cứu đến. Họ chở cô Gilchrist đi và ông bác sĩ cũng đi cùng luôn. Trước khi đi ông nói với Suzan là ông sẽ gọi điện cho cô sáng hôm sau. Suzan lên phòng nằm nghỉ và lần này vừa đặt mình xuống cô đã ngủ ngay lập tức. *** Phần lớn người làng đã dự đám tang. Chỉ có Suzan và ông Entwistle chở tang. Nghe ông Entwistle hỏi cô Gilchrist đâu. Suzan khẽ kể lại cho ông chuyện đã xảy ra đêm hôm trước. Nhà luật gia trợn tròn đôi mắt vẻ kinh ngạc.

- Sự trùng hợp thật đáng ngạc nhiên.

- Ồ sáng nay cô ấy đã khỏe hơn rồi. Bệnh viện đã gọi cho tôi sáng nay, hình như cô ấy đã bị ngộ độc thức ăn. Có những người dễ bị đau ốm hơn người khác như vậy đấy.

Ông Entwistle không hỏi gì thêm. Ông phải trở về London ngay sau đám tang. Còn Suzan, cô quay lại nhà. Cô đang dọn đồ của Cora thì ông bác sĩ đến. Ông có vẻ lo lắng.

- Cô Gilchrist có thể ra viện trong hai ngày nữa. May mà tôi đã đến kịp thời.

Suzan ngạc nhiên hỏi:

- Nghiêm trọng vậy sao?

- Bà Banks, hãy nói chi tiết cho tôi tất cả những gì cô Gilchrist đã ăn và uống trong ngày hôm qua. Tất cả! Suzan nghĩ ngợi hồi lâu, cố nhớ lại và kể lại cho ông bác sĩ nghe một cách chính xác, đầy đủ nhất có thể được. Ông bác sĩ chăm chú nghe và khẽ lắc đầu, vẻ không hài lòng.

- Chắc chắn rằng cô ấy đã ăn phải cái gì đó mà cô không ăn.

- Tôi nghĩ rằng trong...

Ông bác sĩ bước những bước dài quanh căn phòng, vừa đi đi lại lại vừa gãi mũi.

- Có thực là có cái gì đó mà cô ấy đã ăn phải đã làm cho cô ấy đau như thế không? Thuốc độc chẳng? Suzan hỏi.

Ông bác sĩ dừng bước, liếc nhìn cô rồi nói:

- Cô ấy đã ăn phải chất độc asen.

- Asen? Ông muốn nói rằng ai đó đã đầu độc cô ấy chẳng?

- Rất có vẻ là như thế đấy.

- Như vậy thì cô ấy đã tự nguyện đấy.

- Một vụ tự tử? Cô ấy đã nói rằng không, cô ấy phải là người biết rõ chuyện nhất chứ. Hơn nữa, nếu như cô ấy muốn tự tử thì cô ấy đã không dùng asen. Có rất nhiều thuốc ngủ ở trong nhà, cô ta chỉ cần uống quá liều một chút là đủ.

- Nhưng cũng có thể là chất asen đã tình cờ có trong đồ ăn của cô ấy.

- Đó cũng là điều mà tôi đang nghĩ. Điều đó có vẻ không thực tế lắm, nhưng trường hợp đó đã xảy ra rồi. Tuy nhiên, cả cô và cô ấy đã cùng ăn...

Suzan gật đầu. Đột nhiên, cô giật nảy mình:

- À, tất nhiên rồi. Nguyên nhân hẳn là cái bánh đám cưới!

- Sao? Bánh cưới cỡ nào?

Suzan kể lại chuyện về miếng bánh đám cưới, ông bác sĩ lắng nghe rất chăm chú.

- Chuyện này thật là lạ lùng. Cô ấy nói là cô ấy không biết chính xác ai đã gửi bánh cho cô ấy? Có còn chút bánh nào không? Các cô có còn giữ hộp đựng bánh không?

- Tôi không biết, tôi sẽ tìm xem.

Họ cùng tìm kiếm và thấy một hộp bìa nhỏ trong đó còn một vài mẩu bánh nhỏ nhưng mảnh giấy bọc thì không thể thấy được. Suzan nói là nó đã bị ném vào lò sưởi rồi. Ông bác sĩ gói hộp bánh lại một cách cẩn thận.

- Tôi sẽ chịu trách nhiệm về việc này. Cô vẫn còn ở đây chứ?

- Vâng. Tôi phải ở lại để dọn dẹp đồ đạc của cô tôi.

- Tốt lắm. Chắc rằng cảnh sát sẽ muốn hỏi cô về chuyện này đấy. Bây giờ tôi phải đi đây.

Ông bác sĩ ra xe và đi. Không khí trong nhà thật ngọt ngào và Suzan đã để cửa mở đi lên tầng để dọn dẹp. Trong lúc sắp xếp đồ đạc của Cora, Suzan phát hiện một ngăn kéo đầy những bức ảnh cũ và một quyển sổ đầy ký họa. Cô dừng lại một chút để nhìn một bức ảnh chụp tại Pháp, trong ảnh Cora, còn rất trẻ và gầy, đang đu vào cánh tay của một người đàn ông cao lớn và râu xồm, mặc một chiếc áo vét nhung, Suzan nghĩ đó là Pierre Lansquenet.

Suzan muốn tiếp tục xem những bức ảnh, nhưng rồi cô để chúng sang một bên và sắp xếp các giấy tờ của Cora một cách cẩn thận. Đột nhiên một lá thư làm cô chú ý. Cô mở nó ra đọc rồi đọc lại.

Bất ngờ một tiếng nói vang lên từ sau lưng làm Suzan thét lên hãi hùng.

- Thật là một cuộc gặp gỡ độc đáo phải không Suzan? Xin chào.Ồ, chị làm sao thế?

Suzan đỏ mặt lên vì bức mình. Tiếng kêu vừa rồi là không chủ tâm, cô hơi xấu hổ và muốn thanh minh.

- George! Anh đã làm tôi sợ đấy.

Chú em họ cười lạt lẽo.

- Quả đúng vậy!

- Làm sao anh đến được đây?

- Thì cửa mở mà, tôi đã vào. Vì chẳng có ai ở tầng dưới, tôi đã lên đây. Giờ nếu chị muốn biết tại sao tôi lại đến làng này thì tôi sẽ nói cho chị biết rằng tôi đã lên đường từ sáng hôm nay để đến dự đám tang dì Cora.

- Nhưng tôi không nhìn thấy anh ở đám tang.

- Cái xe cà tàng của tôi đã gây khó dễ cho tôi nên tôi đã không đến kịp đám tang, sau đó vì biết chị ở đây tôi đã quyết định đến gặp chị.

Anh ta dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Hôm trước tôi đã gọi điện cho chị và Gregory đã nói cho tôi biết là chị đã đến cái xứ hẻo lánh này để thu dọn đồ đạc. Tôi nghĩ rằng tôi có thể giúp chị.

- Họ không cần đến anh ở cơ quan à? Như vậy anh có thể nghĩ bất cứ lúc nào anh muốn à?

- Một đám tang là một lý do có giá trị đấy chứ. Hơn nữa, một vụ giết người làm cho mọi người tò mò. Vả lại, tôi nghĩ rằng tôi sẽ không còn làm việc ở đó bao lâu nữa. Bây giờ tôi có thể tự cho phép tôi bỏ việc, tôi có nhiều dự định mới - anh ta cười khẩy - cũng như Gregory vậy.

Suzan nhìn anh chàng em họ ngẫm nghĩ. Cô không quan hệ với anh ta nhiều lắm và qua những lần gặp gỡ rất hiếm hoi cô nghĩ rằng đó là một người khó gần.

- Hãy nói thật tại sao anh đến đây đi George.

- Có thể là tôi muốn làm một thám tử. Tôi đã nghĩ rất nhiều về những đám tang mà chúng ta đã phải dự thời gian qua. Có thể nói là hôm đó dì Cora đã bị hớ. Tôi đang tự hỏi mình bà ấy nói đã ra câu ấy vì vô ý hay là có một lý do nào đó. À thế lúc tôi đến chị đang đọc cái gì chăm chú thế?

Suzan trả lời chậm rãi:

- Đó là một lá thư mà chú Richard đã viết cho cô Cora sau khi đến thăm cô ấy.

- Có gì hay chăng?

- Không hẳn thế.

- Tôi có thể xem được không?

Suzan ngập ngừng một chút rồi cũng đưa lá thư cho George.

George đọc thành tiếng lá thư với một giọng thấp và đơn điệu:

Rất vui vì đã được gặp lại em sau bao nhiêu năm xa cách, mừng vì em vẫn khỏe mạnh... Anh đã về đến nhà bình an, cũng không mệt lắm...

Giọng anh ta trở thành cứng hơn:

Hãy đừng nói với ai về điều mà anh đã tâm sự với em. Có thể là anh đã lầm.

Anh trai của em, Richard.

George nhìn Suzan dò hỏi.

- Như thế là thế nào?

- Ai mà biết được... có thể là ông ấy nói về sức khỏe của mình... hay là một chuyện xoi mói về một người bạn chung nào đó.
- Hừm, không rõ ràng nhưng quan trọng đấy. Ông ấy đã nói gì với Cora thế nhỉ? Có ai biết điều đó không?
- Có thể là cô Gilchrist biết. Tôi nghĩ là cô ta đã nghe lỏm cuộc đối thoại của họ.
- À, cô hầu gái. Thế cô ta đâu rồi?
- Ở bệnh viện. Cô ta đã bị đầu độc bằng arsen.
- Chị không đùa đấy chứ?
- Không đâu. Ai đó đã gửi cho cô ta một miếng bánh đám cưới tẩm thuốc độc.

George ngồi xuống một chiếc ghế trong phòng và huýt gió một tiếng biểu lộ sự kinh ngạc.

- Vậy có lẽ là bác Richard đã không nhầm. *** Sáng hôm sau, thanh tra Morton đến. Đó là một người trầm tĩnh, tuổi trung niên, nói đặc giọng bản xứ với chữ r phát âm rất nặng. Ông ấy có vẻ rất ung dung nhưng đôi mắt rất quý quýt.
- Chắc hẳn là cô biết lý do của chuyến viếng thăm này của tôi, cô Banks. Bác sĩ Proctor đã nói cho chúng tôi biết về chuyện đã xảy ra với cô Gilchrist. Chúng tôi đã cho phân tích những mẫu vụn của miếng bánh đám cưới và đã tìm thấy chất arsen trong đó.
- Như vậy là ai đó đã muốn đầu độc cô ấy.
- Có vẻ là như vậy đấy. Cô Gilchrist đã chẳng giúp chúng tôi được gì nhiều. Cô ta chỉ nói đi nói lại cô ấy không thể tưởng tượng được rằng ai đó lại muốn hại cô ta như vậy. Ấy vậy mà thực tế đã có ai đó muốn đầu độc cô ta. Cô có thể giúp chúng tôi làm sáng tỏ vụ này không?
- Tôi vẫn còn chưa hết ngạc nhiên. Chúng ta có thể tìm được thông tin gì đó qua tem hay qua nét chữ chẳng?
- Cô quên rằng tờ giấy bọc hộp bánh đã bị đốt mất rồi. Hơn nữa tôi không nghĩ rằng nó đã được gửi qua đường bưu điện. Anh chàng đưa thư Andrew nhớ là đã không mang gói, hộp nào đến đây ngày hôm đó cả.
- Những cái hộp đó có giấy bọc dán tem mà.
- Chúng tôi cho rằng ai đó đã sử dụng một giấy bọc đã mang tên cô Gilchrist và một tem đã đóng dấu và bỏ hộp qua thùng thư hoặc đặt trước cửa để làm cho chủ nhà nghĩ là bưu điện đã mang cái hộp đến.
- Liều lượng chất độc có đến độ chết người không?
- Khó có thể nói được chính xác trước khi có kết quả phân tích định lượng. Cũng cần phải biết cô Gilchrist đã ăn hết miếng bánh ấy hay không. Cô có thể cho chúng tôi biết gì về điều đó không?
- Không, đáng tiếc rằng không. Tôi đã không để ý. Cô ấy đã mời tôi nhưng tôi đã từ chối.
- Tôi muốn xem xét phòng cô Gilchrist một chút nếu như cô không phản đối.
- Xin mời ông.

Suzan theo chân ông Morton vào phòng cô Gilchrist. Viên thanh tra tiến lại gần giường, lật cái gối lên một cách cẩn thận. Một nụ cười rạng rỡ hiện lên trên gương mặt ông:

- A đây rồi.

Trên ga trải giường có một miếng bánh.

- Thật là kỳ lạ. Suzan kêu lên.
- Ồ, không, hoàn toàn không đâu. Chắc hẳn là những cô gái trẻ thế hệ cô không biết rằng đặt một miếng bánh đám cưới dưới gối sẽ nằm mơ đến người chồng tương lai.
- Nhưng cô Gilchrist...

- Cô ấy không muốn nói đến chuyện đó vì sợ bị người khác cười. Ở tuổi của cô ấy...

Gương mặt viên thanh tra lại sa sầm lại.

- Nếu như cô Gilchrist đã không tuân theo tục lệ cổ xưa thì hẳn rằng giờ này cô ấy đã không còn sống nữa.

- Nhưng ai lại muốn giết cô ấy mới được chứ?

Đôi mắt của hai người gặp nhau. Cái nhìn của viên thanh tra đắm chiêu một cách lạ thường làm cho Suzan cảm thấy khó chịu.

- Cô không biết gì ư?

- Không, tất nhiên là không.

- Vậy thì, chúng ta phải tìm ra điều đó.

12. Chương 12

Hai người đàn ông đang ngồi trong một căn phòng tiện nghi hiện đại.

Hercule Poirot vừa nhấm nháp một ly si rô vừa nghe ông Goby nói.

Thấp, nhỏ và gầy, Goby có vẻ bên ngoài rất khiêm tốn và thư thái, sự vô vị của ông ta làm cho người ta có cảm giác rằng ông ta không tồn tại ở đó. Ông ta không nhìn Poirot. Thực ra ông ta chẳng nhìn ai bao giờ. Hiện giờ ông ta đang làm như là đang nhìn góc trái lò sưởi.

Ông Goby là một người cung cấp tin tức rất giỏi. Ít người biết đến ông ta, nhưng những người nhờ cậy đến tài năng của ông ta thường là những người rất giàu có, vì ông ta đòi giá rất cao. Ông ta có biệt tài tìm kiếm thông tin rất nhanh chóng.

Lúc này thực ra Goby đã thôi không làm việc ấy nữa, nhưng thỉnh thoảng ông vẫn ra tay giúp đỡ một vài khách hàng cũ của ông và Hercule Poirot là một trong số đó.

- Tôi đã tập trung tất cả những thông tin mà tôi đã có thể thu thập được - Ông ta nói với cái góc trái của lò sưởi, với một giọng bí mật - Tôi đã phái người đi khắp nơi. Bọn trẻ này rất nhiệt tình nhưng chúng không được việc bằng những đứa mà tôi đã có trước đây. Bọn trẻ bây giờ nôn nóng quá, chúng tưởng đã biết hết mọi thứ trong nghề sau hai năm học và chẳng muốn học nữa. Đến khi làm việc thực tế chúng mới thấy khó.

Ông ta lắc đầu về tiếc nuối. Rồi quay sang nhìn vào một ổ cắm điện và nói tiếp:

- Đó là lỗi của chính quyền và hệ thống giáo dục mới. Bọn trẻ đã trở thành hão huyền quá. Chúng đi tìm tin tức và nói với tôi những điều chúng nghĩ nhưng thực ra chúng chẳng hề biết suy nghĩ. Kiến thức, chúng đã học được kiến thức trong sách vở, nhưng sách vở không có giá trị gì trong nghề này cả.

Goby ngả người xuống ghế và nhìn lên cái chao đèn. Poirot không nói gì. Ông Goby về già lại trở nên lẩm cẩm, nhưng rồi cuối cùng ông ta cũng đã đi vào chuyện chính.

- Nào - ông ta già cung cấp thông tin vừa nói vừa rút trong túi ra một quyển sổ nhỏ. Ông ta nhấm nước bọt vào đầu ngón tay và bắt đầu giở lật những trang giấy. Đây rồi, anh chàng George Crossfield. Hãy bắt đầu bằng anh ta. Tôi sẽ chỉ nói với ông những thông tin mà ông đã yêu cầu và chắc rằng ông sẽ muốn biết làm sao tôi đã có chúng. Từ lâu nay anh chàng này đã hay lui tới khu Queer Street. Rất thích đánh bạc và đua ngựa. Anh ta có vẻ không quan tâm đến đàn bà lắm. Anh ta thỉnh thoảng đã đi Pháp và Monaco và phần lớn thời gian ở đó anh ta chui vào sòng bạc và đã chi rất nhiều tiền cho việc đó. Tôi không đi sâu hơn vào vấn đề này vì đó không phải là điều ông quan tâm. Anh ta không phải là loại người ngần ngại trước chuyện làm sai pháp luật. Tôi nghĩ rằng anh ta đã sử dụng tiền của khách hàng vào công việc đầu tư cá nhân. Thời gian gần đây anh ta đã bỏ khá nhiều tiền vào buôn chứng khoán và chơi cá ngựa. Đầu tư không đúng chỗ và không may mắn đã làm cho anh ta trở thành túng quẫn từ ba tháng nay. Hay lo lắng, cầu gắt và vắng tục ở nơi làm việc. Sau khi ông bác qua đời, tất cả đã thay đổi đối với anh ta, anh ta đã bắt đầu có lại cuộc sống đàng hoàng hơn... Bây giờ hãy nói về những thông tin cụ thể mà ông đã yêu cầu. Chắc chắn rằng anh ta đã không đến Hurst Park ngày hôm ấy như anh ta đã nói. Thông thường những tay chơi như

anh ta thường đến đặt cược tại trường đua. Nhưng không ai nhìn thấy anh ta ngày hôm đó. Có thể là anh ta đã lên tàu từ ga Paddington đi đâu đó. Người tàu xé đã lái một người khách đến ga Paddington hôm đó đã không dám khẳng định là anh ta khi tôi cho ông ta xem ảnh. Nhưng điều đó chẳng nói lên điều gì, vì anh ta là một kẻ bề ngoài không có gì đặc biệt để cho người ta có thể nhớ cả. Những người khuôn vác ở ga cũng không cho tin tức gì khá hơn. Chắc chắn anh ta đã không xuống ga Chosley, ga gần Lytchett St-Mary nhất, ga đó rất nhỏ, một người lạ mặt rất dễ bị phát hiện. Có thể là anh ta đã xuống ở Reading và sau đó đi xe khách. Xe ca ở đó luôn luôn đầy khách. Tôi vẫn tiếp tục theo dõi anh ta. Có một chuyện đáng để đến chợ đen mà tôi muốn làm sáng tỏ.

- Hãy tiếp tục theo sát anh ta. Hercule Poirot nói.

Ông Goby lại nhắm đầu ngón tay và lật trang giấy.

- Anh chàng Michael Shane. Khá có tiếng trong giới diễn viên kịch. Tự đánh giá mình rất cao. Anh ta muốn nhanh chóng trở thành một ngôi sao. Anh ta hám tiền và muốn sống sung túc. Quyển rũ phụ nữ. Nhiều bà đã phải lòng anh ta rất dễ dàng. Anh ta cũng thích gái, nhưng vẫn đặt chuyện “làm ăn” lên hàng đầu. Thời gian qua anh ta đã ra sức ve vãn Sorrel Dainton, ngôi sao trong vở kịch anh ta diễn. Anh ta có một vai nhỏ nhưng lợi dụng nó một cách triệt để. Chồng cô Dainton không ưa anh ta. Còn vợ anh ta, Rosamund Shane, không biết gì về quan hệ của chồng mình và cô Dainton cả. Thậm chí cô ta có vẻ chẳng biết thứ gì cả. Cô ta là một diễn viên tồi, yêu chồng đến điên cuồng. Đã có lời đồn rằng họ sẽ ly dị nhưng dường như mọi chuyện đã được giải quyết sau khi ông Richard Abernethie qua đời.

Nói đến đây ông Goby gật đầu một cái, tất nhiên là ông gật đầu với cái gối trên đi văng.

- Ngày mà chúng ta quan tâm. Anh chàng Shane tuyên bố là đã đi gặp hai người bạn là Rosenheim và Oscar Lewis để bàn về vở kịch. Anh ta đã không gặp họ và gửi cho họ một bức điện báo: “Rất tiếc, tôi không thể đến cuộc hẹn được”. Thực ra anh ta đã đến cửa hiệu Emeralds thuê một chiếc xe vào khoảng 12 giờ trưa và đã trở về trả xe vào khoảng 6 giờ tối. Theo đồng hồ đo thì rất có thể anh ta đã đến Lytchett St-Mary. Ở đó không ai đã nhìn thấy anh ta cả, và cũng không ai nhìn thấy một chiếc xe lạ nào. Nhưng anh ta có thể để xe ngoài làng, thậm chí cách nhà Cora vài trăm mét có chỗ để xe. Sao? Có cần tiếp tục theo dõi anh ta không?

- Cần chứ.

- Bây giờ, cô vợ, Rosamund Shane - Ông Goby gãi gãi mũi và vừa nhìn ống tay áo bên trái của mình vừa nói về Rosamund - Cô ta nói là đã đi mua sắm và chỉ làm có vậy thôi... Ngày hôm trước, cô ta vừa được tin mình được thừa kế rất nhiều tiền. Cô ta có một hoặc hai tài khoản đều thâm thụt cả và người ta đang thúc ép cô ta trả. Cô ta đã thực sự đi sắm đồ, ở nhiều cửa hàng, thử quần áo, xem đồ trang sức, hỏi giá thứ này thứ khác. Nhưng cuối cùng thì cũng chẳng mua gì nhiều. Cô ta rất dễ bắt chuyện. Một cô gái làm việc cho tôi cũng đã làm việc trong lĩnh vực kịch cũng đã đến bắt chuyện với cô ta trong một quán ăn. Chẳng khó khăn gì, chỉ cần kêu lên: “Ồ Rosamund! Đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau... Cô có bộ cánh đẹp thật nhỉ. Thời gian qua cô có gặp Hubert không?” Hubert là đạo diễn một vở kịch mà cô Shane đã có một vai thường. Và thế là họ đã nói chuyện phiếm với nhau một hồi. Khi người của tôi nói đột ngột: “Hình như hôm nọ tôi vừa nhìn thấy cô” và cô ta nói tới ngày mà chúng ta quan tâm thì cô Shane trả lời thản nhiên: “ồ thật vậy sao?” Chúng ta có thể làm được gì với một người đàn bà như vậy?

Ông Goby lắc đầu và nhìn cái lò sưởi điện một cách nghiêm nghị.

- Chẳng làm được gì cả, đáng tiếc! - Hercule Poirot thừa nhận - Tôi biết rõ điều đó. Tôi sẽ chẳng bao giờ quên vụ huân tước Edgware bị giết. Suýt nữa thì tôi, Hercule Poirot này, đã phải đầu hàng vì một mụ đàn bà dở hơi nhưng quá láu cá. Những kẻ không biết suy nghĩ thường có khả năng kỳ lạ có thể giết một người nào đó mà không có lý do nào cả rồi quên bằng đi chẳng nghĩ đến điều đó nữa. Hy vọng rằng ở đây tên tội phạm của chúng ta là một kẻ thông minh hơn người, tự kiêu và không cưỡng lại được thói quen khoe khoang. À mà... xin mời ông hãy tiếp tục đi.

Ngay lập tức ông Goby lại lật trang sổ.

- Hai vợ chồng nhà Banks đã nói là họ đã ở nhà cả ngày. Nhưng ít ra là cô vợ đã không ở đó. Cô ta đã đến nhà để xe lấy xe lúc 13 giờ và trở về lúc 17 giờ. Không biết là cô ra đã đi đâu, không ai biết là cô ta đã chạy

xe bao nhiêu cây số. Còn về phần ông chồng, chúng tôi đã phát hiện một điều lạ. Trước hết tôi nhắc lại là chúng ta không biết anh ta đã làm gì ngày hôm đó. Không đến nơi làm việc. Hình như anh ta đã xin nghỉ phép hai ngày để đi dự đám tang nhưng từ đó anh ta chẳng thèm trở lại nữa, mặc dù đó là một hiệu thuốc nhỏ nhưng ở một địa điểm tốt. Ở nơi làm việc người ta cũng chẳng ưa anh ta lắm và nói rằng đó là một gã tâm thần không ổn định. Như vậy là chúng ta không biết được anh ta sử dụng thời gian như thế nào vào ngày mà bà Lansquenet đã bị giết. Không có người gác cổng nên chẳng ai có thể khẳng định anh ta có thật ở nhà hay không. Hơn nữa quá khứ của anh ta đáng lưu ý đấy. Cho tới trước khi gặp vợ, cô Suzan, cách đây 4 tháng anh ta đã ở trong một trại tâm thần, trong bệnh án ghi “trầm uất thần kinh”. Hình như anh ta đã bán nhầm thuốc khi còn làm việc tại một hiệu thuốc ở khu phố Mayfair. Nhưng nạn nhân đã được chữa khỏi và hiệu thuốc đã phải xin lỗi. Không ai kiện cáo gì. Sau đó đã xảy ra nhiều rắc rối như vậy nữa nhưng những người xung quanh vẫn tha thứ cho anh ta. Hiệu thuốc không đuổi việc anh ta nhưng chính anh ta xin thôi với lý do những tai nạn ấy làm cho anh ta phải suy nghĩ quá nhiều. Nhưng sau đó tình trạng của anh ta trở nên tồi tệ hơn nữa. Anh ta nói với bác sĩ rằng rất đau khổ vì cảm thấy có tội, anh ta đã cố tình, người đàn bà đã bị cho nhầm thuốc ấy đã rất thô bạo với anh ta vì một lý do không đáng kể, để trả thù anh ta đã cho thêm một chất độc nhẹ vào. “Cần phải trừng trị bà ta vì đã nói với tôi một cách thô bạo như vậy” anh ta đã nói thế và òa lên khóc nói rằng mình không đáng sống và cần nhiều điều đại loại như vậy nữa. Ông bác sĩ thì không tin vào chuyện đó, theo ông ta thì chỉ đơn giản là anh ta nhầm mà thôi.

- Cũng có thể là như vậy, Hercule Poirot nói.

- Dù sao thì anh ta cũng đã phải đến trại tâm thần, đã được chữa trị và một thời gian sau ra viện vì được coi là đã khỏi. Anh ta đã gặp cô Abernethie trong hoàn cảnh đó. Anh ta đã tìm thấy việc làm mới ở một hiệu thuốc mới. Anh ta đã nói rằng họ đã ở nước ngoài trong một năm rưỡi qua và đã dẫn ra một vài hiệu thuốc ở Eastbourne mà anh ta đã làm việc trước đây. Những người làm ở đó không có gì chống lại anh ta cả nhưng nói rằng đó là một người nóng tính và bất thường. Họ kể rằng một hôm có một khách hàng vào hiệu thuốc và nói với giọng đùa cợt: “Tôi muốn mua thuốc gì đó để đầu độc vợ tôi. Ha! Ha!” Và anh chàng Banks đã trả lời: “Tôi có thuốc đây nhưng đắt đấy, 200 bảng”. Câu trả lời ấy chỉ có thể là một câu đùa tuyệt hay nhưng tôi không nghĩ rằng anh chàng Banks này là một người thích đùa.

- Ông bạn của tôi. Tôi thật sự rất ngạc nhiên vì ông đã có được những thông tin mật như thế.

Đôi mắt ông Goby nhìn quanh phòng và nhìn chăm chú vào cánh cửa, ông ta khẽ nói rằng ông ta biết cách lấy thông tin, rồi tiếp tục.

- Bây giờ chúng ta hãy nói về những người ở tỉnh, ông bà Timothy Abernethie. Chỗ họ ở khá đẹp đấy chứ, nhưng cần phải chi tiền để sửa sang một chút. Có vẻ đang túng thiếu. Các thứ thuế, những vụ đầu tư không may mắn... Ông Abernethie không được khỏe lắm nhưng lại rất thích phô trương điều đó. Ông ta than vãn luôn mồm và lợi dụng mọi người xung quanh. Ấn rất khỏe và có vẻ hoàn toàn có khả năng làm việc nặng nếu như ông ta muốn. Khi người dọn dẹp làm xong việc và đi, không còn ai khác ở nhà nữa và không ai có quyền vào phòng ông ta nếu như ông ta không ấn chuông gọi. Ngày hôm sau đám tang anh trai ông ta đã rất cáu kỉnh. Đã chửi mắng cô Jones thậm tệ. Đã bỏ qua bữa ăn sáng và nói rằng không muốn ăn trưa vì ông ta không thể ăn nổi đồ ăn mà cô Jones đã chuẩn bị. Ông ta ở nhà một mình và chẳng ai nhìn thấy ông ta từ 9 giờ 30 phút sáng hôm đó cho tới tận ngày hôm sau.

- Thế còn bà Abernethie?

- Bà ta đã rời Enderby bằng xe hơi vào đúng giờ mà ông đã nói. Đã đi bộ đến một xưởng sửa xe ở làng Cathstone nói rằng xe của bà ta đã bị hỏng cách đây 3 kilômét. Một anh chàng thợ máy đã lấy xe chở bà ta quay lại chỗ đó và, sau khi đã kiểm tra xe hỏng, kéo nó về xưởng rồi nói với bà ta rằng sẽ không phải mất nhiều thời gian để sửa xe của bà và không dám chắc là sẽ sửa xong trong ngày hôm đó. Bà Abernethie đã đến thuê một phòng tại quán trọ của làng, ăn một cái bánh sandwich rồi đi ngắm cảnh và trở về rất muộn. Người lấy tin của tôi nói rằng điều đó có thể hiểu được vì quán trọ rất bẩn thỉu. Bà ta ăn bánh lúc 11 giờ. Nếu bà ta đi bộ đến tận đường cái lớn, cách đó khoảng 2 kilômét, thì bà ta có thể đi nhờ xe đến tận Wallscaster và từ đó đi tàu nhanh đến Reading Ouest. Nhưng nếu là bà ta thì vụ giết người đã phải xảy ra khá muộn trong buổi chiều hôm đó.

- Bác sĩ pháp y nói muộn nhất là 16 giờ 30.

- Ô, tôi đã không nói là điều đó có thể thực. Bà ta có vẻ là một người tốt, rất được mọi người quý mến. Rất yêu chồng và chăm sóc chồng như một đứa trẻ con.
- Đúng vậy.
- Bà ấy rất khỏe, bỏ củi, kéo xe đẩy gỗ dễ như không. Cũng biết nhiều về máy móc, động cơ ô tô.
- Tôi cũng đang định nói tới điều đó. Xe của bà ta hôm đó đã bị hỏng gì vậy?
- Ông muốn biết tất cả các chi tiết?
- Không, chúa tha tội cho tôi, tôi không biết gì về máy móc cả.
- Khó tìm được chỗ hỏng và khó sửa. Nhưng chỉ là vì xe không được chăm sóc tốt. Đối với một người chuyên nghiệp thì cũng không khó sửa lắm.
- Ô, thật là tuyệt! - Poirot kêu lên vẻ nửa khô nửa thích thú - Như vậy là chúng ta chẳng loại bỏ được một yếu tố tình nghi nào cả. Thế còn bà Leo Abernethie thì sao?
- Đó là một người phụ nữ rất dễ mến. Sinh thời ông Abernethie đã rất quý bà ta. Bà Leo đã đến thăm ông ấy mười lăm ngày trước khi ông ấy chết.
- Sau đó ông ấy đã quyết định đến thăm em gái ở Lytchett St-Mary?
- Không, nhưng bà ta đã đến ngay trước khi ông ấy đi. Thu nhập của bà Leo đã giảm sút rất nhiều từ sau chiến tranh. Bà ta đã bán ngôi nhà ở tỉnh và mua một căn hộ nhỏ ở London. Bà ta cũng có một nhà ở Chypre và thường ở đó. Bà ta có một đứa cháu họ mà bà chăm lo chuyện học hành, và hình như thỉnh thoảng bà ta cũng cho tiền một hay hai nghệ sĩ nào đó.
- Được rồi. Hãy nói với tôi rằng ông nghĩ là bà ta không thể rời Enderby Hall ngày hôm đó mà những người ở lại không biết.
- Tôi lấy làm tiếc không làm ông vui lòng được, ông Poirot. Bà Abernethie đã về London để lấy thêm quần áo và một vài đồ dùng như đã nói với ông Entwhistle, vì bà ấy sẽ phải ở lại Enderby một thời gian để thu xếp công việc.
- Ô, lại còn thế nữa!

13. Chương 13

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-tang-le>